

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2,100 Şanslı İnsanın ve 10,100
Deniz Kabuğesinin Evi

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

BESTSELLER YAZARI

Aşka Yolculuk

USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

nemesis
KITAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşka Yolculuk

"Esprili, eğlenceli ve seksi! Harika bir roman!"

Lori Foster

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

Hayal kırıklığı, yeni başlangıçlar için yeşeren umutlar, eğlence, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...

Maddie Moore Los Angeles'daki hareketli hayatının en önemli iki parçası olan sevgilisini ve işini kaybeder. Hayatındaki boşluğu bir daha hiç dolduramayacağını düşünürken, çok fazla tanıma imkânı bulamadığı annesinden kendisine ve farklı şehirlerde yaşayan iki kız kardeşine bir otelin miras kaldığını öğrenir.

Oteli görmek için Şanslı Liman kasabasına doğru yola çıkar. Yolda karşılaşacağı sürprizler ve Şanslı Liman, hayatına yepyeni bir yön verecek ve ona çok önemli bir şey öğretecektir:

AŞK EN BEKLENMEDİK ANLARDA GELİR...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org> 055 3954 14

BÖLÜM 1

“Herkesin bilmediği yolları kullanarak seyahat etmemin nedeni, kaybolmuş olmamdır. Siz siz olun harita taşıyın.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie dar ve kıvrımlı otobanda arabasıyla ilerliyordu. 1400 millik yoldan sonra bile geçmişi hâlâ peşini bırakmamıştı. Güvenilir Honda'sıyla bile şeytanlarından kaçmayı başaramamıştı.

Ya da hatalarından.

Yaptığı hataların iyi bir yönü de olabilirdi; en azından nasıl hata yapılacağını öğrenmişti artık. *Lütfen hatalarımın sonu gelmiş olsun*, diye düşündü.

“Hadi ama dinleyenler,” dedi radyodaki DJ neşeyle. “Ara-yın, Noel umutlarınızı ve hayallerinizi bizimle paylaşın. Rastgele bir talihli seçeceğiz ve dileğini gerçekleştireceğiz.”

“Dalga geçiyor olmalısın.” Maddie kısa bir an için gözünü dağlarla çevrelenmiş yoldan çekti ve radyoya doğru bir bakış attı. “Daha dün Şükran Günü’ydü. Noel’e daha çok var.”

“Dileğiniz ne olursa olsun,” dedi DJ. “Söyleyin ve sizin olsun.”

Olabilirmiş gibi. Maddie derin bir nefes verdi ve ilginç bir şeyler düşünmeyi denedi. Bir zamanlar, her konuda öy-

lesine başarılıydı ki. *Maddie Moore, sen film setlerinde büyüdün –şu kahrolası dileği düşün.* “Pekâlâ. Dileğim...” Ne? Annesi Phoebe Traeger gökyüzündeki sonsuz Grateful Dead konserine gitmeden önceye dönüp onunla her şeyi baştan yaşamak mı? Eski sevgilisi tarafından çok daha önceden terk edilmiş olmak mı? Patronunun –dünden kalan hindiyi yerken boğulsun– onu kovmak için yıl sonu primlerini vermeyi beklemesi mi?

“Evet, bütün hatlar aranıyor,” dedi DJ. “Hatta bekleyen herkese iyi şanslar.”

Belki de dileği buydu –şans. Sahip olduğundan daha fazla şans diliyordu; ailesiyle, işiyle, erkeklerle...

Pekâlâ, belki erkeklerle değil. Erkeklerden tamamen vazgeçiyordu. Bu düşüncesi onu bir an için durdurdu ve uzun süre sonra ilk kez gördüğü tabelayı okumak için bakışlarını sislerin arasına çevirdi.

ŞANSLI LİMAN'A HOŞ GELDİNİZ!

2,100 şanslı insanın evi

Ve 10,100 deniz kabuğunun

Tam zamanı. Uzun zamandır kullanmadığı kaslarını kullandı, gülümsedi ve onun için belirlenmiş rotasına gelmiş olmanın verdiği zevkle yanında duran tuzlu, sirkeli patates cipsine uzandı. Cips, moral bozukluğu tedavisi konusunda uzmandı, *işimi kaybettim* dramından, *erkek arkadaşım tam bir salaktı* pişmanlıklarına, oradan da yeni bir başlangıcın tereddütlü ama umutlu kutlamasına daha iyi gidecek ne olabiliyordu ki?

“Yeni başlangıç iyi bir şekilde yapıldı,” dedi yüksek sesle, çünkü herkes bir şeyi yüksek sesle söylemenin onu gerçeğe

dönüştürdüğünü bilirdi. “Karmayı duyuyor musun?” Hafif sızıntılı tepe penceresinden görünen kapalı gökyüzüne baktı; fırtına bulutları, sanki gri yün battaniyelerle dolu bir kurutucudaymış gibi birbirlerine sokulmuşlardı. “Bu kez güçlü olacağım.” Katherine Hepburn gibi. Ingrid Bergman gibi. “Bu yüzden başka bir yere git eziyet ve beni yalnız bırak.”

Neredeyse onu kör eden bir şimşek çaktı ve hemen ardından neredeyse derisinin içinden fırlayıp çıkmasına sebep olan bir gök gürültüsü geldi. “Peki, demek istediğim tatlım, rica etsem, lütfen beni yalnız bırak.”

Önündeki otoban sağına duran bir uçurumun kenarındaydı ve büyük ihtimalle onun gibi bir şehir kızının düşünmek isteyeceğinden daha büyük bir vahşi hayata ev sahipliği yapıyordu. Yolun sol tarafının aşağı kısmında ise Pasifik Okyanusu uzanıyordu, köpüklerin suların üzerindeki sis adeta gümüş parmakları andırıyordu.

Hepsi gerçekten de harika görünüyordu ama bu yoldaki en baskın özellik sessizlikti. Hızlı şeritte gitmesi için ardından kornaya basan kimse yoktu. Yapımcılar ve yönetmenlerin birbirlerine bağırıp durdukları gerginlik dolu ofisler yoktu. Ortadaki öfkeyi dağıtmak için bağırarak eski erkek arkadaşları yoktu.

Aslında tek bir öfke belirtisi bile yoktu.

Sadece radyonun ve kendi nefesinin sesi. Mükemmel, kutsal bir sessizlik.

Her şey gerçekten de görüldüğü kadar inanılmazdı, daha önce hiç dağlar arasında yolculuk etmemişti. Şimdi burada olmasının tek sebebi, inanılmazdı ama, annesinin ona Washington State’de bir mülk bırakmış olmasıydı. Daha da inanılmaz bir şey vardı, o da Maddie’ye, adı Şanslı Liman Oteli olan bu yerin üçte birinin bırakılmış olmasıydı.

Los Angeles’da set tasarımcısı babası tarafından yetiştirilen Maddie’nin velayetini beş yaşındayken babası almıştı. O

zamana kadar annesini zaten çok fazla görmemişti. Birlikte geçirdikleri zamanlara dair hatıraları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Bu yüzden de miras onun için büyük bir sürpriz olmuştu. Babası ve üvey kız kardeşleri, Tara ve Chloe buna en az onun kadar şaşırmışlardı. Bir cenaze töreni yapılmadığı için –Phoebe özellikle istememişti– üç kız kardeş otelde buluşmaya karar vermişlerdi.

Beş yıldan sonra birbirlerini ilk defa göreceklerdi.

Olasılıkları düşünürken, yol birden tekrar daraldı. Maddie beklenmeyen bir sağa dönüş geleceğini düşünerek direksiyonu soldaki keskin viraja doğru çevirdi. Sonra onu nehirdeki su samurları, balık kartalları –balık kartalı da neyin nesiydi?– ve kel kartallar hakkında ikaz eden bir tabeyle karşılaştı. Batı yakası için sonbahar bu sene oldukça geç gelmişti ve yere düşmüş yapraklar altın paralar gibi parlıyorlardı. Bu çok güzel bir görüntüydü ve onun U şeklinde kıvrılan yola doğru kaymasına – ah, kahretsin –

Neredeyse motosikletli bir adama çarpıyordu.

“Ah, aman Tanrım.” Yüreği ağzına gelmişti. Boynunu uzattı ve motosikletin yoldan çıkıp patinaj yaparak durmasını izledi. Korkmuş bir bakışla ilerlemeye başladı ama sonra tereddüt etti.

Onu utandıran bir sahneden uzaklaşmak, bir olay çıkmasını diye kaçmaya çalışmak, bunlar eski Maddie’nin yapacağı şeylerdi. O artık yeni bir Maddie’ydi. Arabayı durdurdu, ama yine de kendine gelmesine yardımcı olacak bir nefes almayı bekledi. Ne söyleyecekti –*Kusura bakma, az kalsın seni öldürüyordum, işte ehliyetim, sigortam ve cebimde kalan son yirmi yedi dolarım?* Hayır, bu çok acıklıydı. *Ölüm makinesi bu motosikletler, salak, az kalsın kendini öldürüyordun!* Himm, bu da çok korumacıydı. Basit ve kalpten gelen bir özür her şeyi halledebilirdi.

Bütün cesaretini topladı ve eğer durumlar çirkinleşir de 911’i aramak zorunda kalırsa diye Blackberry telefonuna sıkıca tutunarak arabadan indi. Hiç beklemediği nemli okyanus havası onu titretti, elleriyle kendini sararak adama doğru ilerledi ve birden müzikle karşılaştı.

Lütfen öfkeli bir baş belası olma...

Adam hâlâ motosikletin üzerinde oturuyordu, dengede durmak için uzun bacağını uzatmıştı; postal giyiyordu. Gözündeki güneş gözlükleri yüzünden adamın öfkeli olup olmadığını anlaması imkânsızdı. Adamın vücudu düzgün ve kaslıydı, geniş omuzları vardı. Kot pantolonu ve deri ceke-ti de onun gibi sert olan bir şeyden yapılmıştı. Adam henüz onun tuzlu-sirkeli patates cipsi kokan nefesini almamıştı. “İyi misiniz?” diye sordu, sesinin bu kadar endişeli çıkmasına kızmıştı.

Adam kaskını çıkardı, dalgalı, koyu kahverengi saçları ve güçlü çenesi ortaya çıktı. “Ben iyiyim. Siz?” Sesi derinden ve sakın geliyordu, saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Rahatsız olduğu belliydi. Ama kesinlikle öfkeli değildi.

Maddie rahatlamış bir şekilde bir nefes aldı. “İyiyim ama Los Angeles’tan gelme olduğu belli olan çılgın sürücü tarafından yoldan savrulan ben değilim. Üzgünüm, çok hızlı gidiyordum.”

“Bunu kabullenmemeniz gerekir.”

Bu doğrudu. Ama onun çatallı sesi, iri vücudu, görüldüğü kadarıyla kötü oluşu ve onunla ıssız, sisli bir yolda başa olması Maddie’yi etkilemişti.

Bir korku filmine ait tüm öğeler vardı.

“Kayıp mı oldun?” diye sordu adam.

Öyle miydi? Aklını kaybetmiş olma ihtimalinden biraz bahsedilebilirdi; ayrıca duygusal anlamda da oldukça kay-

bolmuştu. Tabii bunu asla kabullenmezdi. “Şanslı Liman Otel’ne doğru gidiyorum.”

Adam güneş gözlüklerini alnına doğru itince, genç kadın adamın gözlerinin renginin öğle yemeğinde yediği karamelli şekerle aynı renk olduğunu fark etti. “Şanslı Liman Otel,” diye tekrar etti.

“Evet.” Genç kadın neden ona bu kadar şaşırdığını sormadan adamın bakışı aşağı kayd ve genç kadının en sevdiği uzun kollu tişörtüne bakmaya başladı. Sonra uzandı ve onun kolundan bir şey aldı.

Bir cips parçası.

Daha sonra yakasından bir parça daha aldı. Genç kadının tüyleri ürperdi ama korktuğu için değil.

“Sade mi?”

“Tuzlu ve sirkeli,” dedi ve üzerindeki kırıntıları silkeledi. Bu küçük düşmenin üstesinden gelebilirdi ama adamı neredeyse krep gibi dümdüz ediyor olduğunu hatırlayınca vazgeçti. Onun ya da herhangi başka bir adamın bu konu hakkında ne düşündüğü umrunda değildi. Çünkü artık erkeklerden vazgeçmişti.

Uzun boylu, yapılı, gerçekten de yakışıklı, darmadağınık saçları, çatal sesleri ve kaşlarında piercingleri olan adamlar olsa bile.

Özellikle de onlardan vazgeçmişti.

Şimdi tek ihtiyacı olan şey bir çıkış planıydı. Bu yüzden titriyormuş gibi yaptı ve telefonunu kulağına götürdü. “Merhaba,” dedi hiç kimseye. “Evet, birazdan orada olacağım.” Gülümsedi, sanki bana baksana, çok meşgulüm, gerçekten de gitmem lazım dermiş gibiydi ve arkasını döndü, tuhaf bir vedalaşmadan kaçınmak için el sallarmış gibi elini kaldırdı, ta ki –

Telefonu gerçekten çalınca kadar. Omzunun üzerinden gizlice motorcu adama baktı ve onun şaşkın bir halde kaşlarının havaya kalktığını gördü.

“Sanırım biri gerçekten de seni arıyor,” dedi, sesinde değişik bir ton vardı. Esprili bir ton olduğuna hiç şüphe yoktu, ama büyük ihtimalle az kalsın Los Angeles’lı, sosyal özürlü bir fıstık tarafından öldürülecek olmasına karşı duyduğu saf inançsızlık duygusuydu bu.

Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş Maddie telefona cevap verdi. Daha sonra arayanın ona kovulduğunu söyleyen İnsan Kaynakları bölümü olduğunu duyunca içinden keşke açmasaydım dedi, ona son maaş çekinin nereye gönderilmesini istediğini soruyorlardı. “Otomatik mevduatım var,” diye mırıldandı iş sonu laflarını ve sorularını dinlerken ve sonra “evet,” dedi yüksek sesle ve işten kovulmanın hiçbir referans belgesi sağlamayacağını farkına vardı. Sonra derin bir iç çekti ve telefonu kapadı.

Adam onu seyrediyordu. “Demek işten kovuldun.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Adam onun bu arzusunu kabul etti ama yerinden kımıldamadı. Öylece motorunun üzerinde durdu, motorun titreşimiyle birlikte testosteron dalgaları da etrafa yayılıyordu. Genç kadın adamın ilk olarak onun gitmesini beklediğini fark etti. Adam ya centilmenlik yapıyordu ya da hayatını veya organlarını feda etmemek için önce onun yola çıkıp uzaklaşmasını istiyordu. “Tekrar özür dilerim. Seni öldürmediğim için gerçekten de çok mutluyum–” Geri geri yürüdü, arabasına doğru. Her şey iyi gitmişti. Yüzünü başka tarafa çevirerek sürücü koltuğuna oturdu. “Seni öldürmediğim için gerçekten de çok mutluyum mu?” diye tekrar etti kendi kendine. Ciddi olamazdı. Her neyse, söyledikleri için artık bir şey yapamazdı. *Ardına bakmamalısın; hayır bakma-*

Ama baktı.

Adam onun gidişini izliyordu ve bundan tam olarak emin değildi ama adamın sersemlemiş bir hali var gibiydi.

Bu başına çok gelirdi.

Bir dakika sonra, Şanslı Liman'a doğru ilerliyordu. Her şey Google haritasının söz verdiği gibi ilerlemişti, yeni ve eskinin derlenmiş bir karışımı gibi görünen ve kayalık bir oyukta duran Washington State sahil kasabasının renkli bir resmiyle karşılaşmıştı. İlk ilgisini çeken canlı renklerle boyanmış Viktorya dönemine ait binalar olmuştu; sadece evler değil, manav, postane, benzin istasyonu, nalbur dükkânı da bu tarzdaydı. Zaten plaj başlı başına bir şaheserdi, uzun iskele yavaşça suyun etrafında kayboluyordu ve plajın etrafında bir sürü dükkân ve kafe vardı.

Ve bir dönme dolap.

Dönme dolabın görüntüsü, içinde bir özlem uyandırmıştı. Bir bilet alıp binmek istemişti, dört dakikalığına da olsa yirmi dokuz yaşında ve evsiz olduğunu unutmak istiyordu.

Ah, bir de yükseklik korkusu olduğunu.

Arabayı sürmeye devam etti. İki dakika sonra bir yol ayırımına geldi ve hangi tarafa gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kenara çekti, haritayı eline aldı ve seksi motorcu adamın taşlanmış kotunun içindeki o sıkı poposuyla yanından geçtiğini gördü.

Bu güzel manzara gözden kaybolduktan sonra haritasına geri döndü. Şanslı Liman Otel'i'nin suyun üstünde olması gerekiyordu ve buna inanmak oldukça güçlü çünkü Maddie'nin bildiği kadarıyla annesinin şu dünyada tek sahip olduğu şey 1971 model ahşap panelli pikap arabası ve Deadhead'in şimdiye dek çıkardığı bütün albümlerdi.

Avukatın dosyalarına göre otel, ufak bir marina, bir misafirhane ve bir kulübeden oluşuyordu. Büyük beklentilerle

dolu Maddie gaza bastı ve sağa döndü; asfaltın sonuna gelmişti.

Hıh.

Gözü solda en sonda duran binaya takıldı. Bir sanat galerisiydi. Kapıda beyaz şeritleri olan parlak pembe kadifeden bir eşofman, koşu ayakkabısı giymiş ve beyaz saçlarının etrafına düğümlü kumaştan bir ter bandı takmış bir kadın duruyordu. Elli ya da seksen yaşında olabilirdi, söylemesi güçtü ve atletik kıyafetine hiç uymayan bir şekilde ağzından bir sigara sarkıyordu. Son kırk yıldır güneşin altında duruyormuş gibi görünen bir ten rengi vardı. "Merhaba tatlım," dedi çatallı sesiyle Maddie arabasından indiği zaman. "Ya kayboldun ya da bir resim almak istiyorsun."

"Biraz kayboldum," diye itiraf etti Maddie.

"Buralarda çok olur. Burada hiçbir yere çıkmayan çok yol var."

Harika. Hiçbir yere çıkmayan bir yoldaydı. Hayatının hikâyesi. "Şanslı Liman Otel'i'ni arıyorum."

Kadının beyaz kaşları birden yukarı kalktı, iyice saçına yaklaştı. "Ah! Ah, nihayet!" Gülümserken gözleri iyice buruştu ve ellerini sevinçle birbirine vurdu. "Sen hangisisin tatlım? Vahşi Çocuk mu, Demir Manolya mı, yoksa Fare mi?"

Maddie şaşkınlıkla gözlerini kırpı. "Şey..."

"Ah, annen kızlarından bahsetmeye bayılırdı! Hep hayatınızı mahvettiğini ama bunu iyi bir şekilde yaptığını söylediler. Ama bir gün hepinizi buraya tekrar toplayacağını söylediler. Otel hep beraber gerçek bir aile gibi yönetmeniz için. Üçünüzün."

"Dördümüzün demek istediniz herhalde."

"Hayır. Her nasılsa o sadece üçünüzün olacağını biliyordu." Sigarasından bir nefes aldı. "İlk önce oteli yenilemek is-

tedi ama maalesef bu olmadı. Zatürre onu hızlı yakaladı ve o da birden gitti.” Gülümsemesi birden kayboldu. “Büyük ihtimalle Tanrı Pheobe’nin arkadaşlığına dayanamamıştır. Tam bir baş belasıydı.” Başını iki yana salladı ve dikkatlice Maddie’ye bakmaya başladı.

Maddie bilinçsiz bir şekilde, cips kırıntılarının çoktan gitmiş olduğunu umarak üstünü temizledi ve saçının hissettiğinden daha iyi göründüğünü umdu.

Kadın gülümsedi. “Fare.”

İşte cehennem. Maddie derin bir nefes verdi ve insanın özellikleri yüzünden aşağılanmasının oldukça aptal bir şey olduğunu düşündü. “Evet.”

“Demek ki sen zeki olansın. Los Angeles’taki büyük havlı prodüksiyon şirketini yöneten.”

“Ah.” Maddie şiddetli bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır, ben sadece bir asistandım.” Bir asistan. Film ve TV şovlarıyla ilgilenmek yerine patronu için iç çamaşırı alan ve arkadaşlarına hediyeler seçen bir asistan.

“Annen böyle söyleyeceğini söylemişti, ama elbette en iyisini o bilir. Senin ahlâki kurallara bağlılığını çok iyi bilirdi. Çok çalıştığını söylemişti.”

Maddie çok çalışıyordu. Ve kahretsin ama o şirketi o yönetmiş sayılırdı. Cehennemde çürümesini umduğu o şirketi. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Ben Lucille.” Bu Maddie’ye hiç tanıdık gelmemiştir, kadın küçük bir kahkaha attı. “Aslında sizin için çalışıyorum. Anlarsınız ya, otelde. Müşteri olduğu zaman gelir, temizlik yaparım.”

“Kendiniz mi?”

“Evet, çok fazla sizin yaptığınız işe benzemiyor, değil mi? Ah, bekleyin bir saniye. Size gösterecek bir şeyim var.”

“Aslında biraz acelem var.” Ama Lucille çoktan gitmişti. “Tamam o zaman.”

İki dakika sonra galeriden çıkan Lucille’in elinde, üstünde TARİFLER yazan tahta bir kutu vardı. “Bu, siz kızlar için.”

Maddie yemek pişirmezdi, ama bunu kabul etmemek kabalık olurdu. “Phoebe yemek pişirir miydi?”

“Ah, elbette hayır,” dedi Lucille bir kahkaha atarak. “O yanlışlıkla suyu bile yakardı.”

Maddie şaşkın bir sesle, “Teşekkürler,” dedi.

“Şimdi açık alana gelene kadar bir mil boyunca bu yolu takip et. Kaçırman imkânsız. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Temizlik, planlama...örümcek avı.”

İşte bu Maddie’nin ilgisini çekmişti. “Örümcek avı mı?”

“Annenin örümceklerle arası pek iyi değildi.”

İşte bir ortak noktaları vardı. “Çok var mı?”

“Çok derken neyi kastettiğine bağlı.”

Ah Tanrım. Birden fazlası bile onun için istila demekti. Maddie gülümsedi ama buna daha çok dişlerini sıkmak denilebilirdi. Sonra teşekkürler der gibi başını salladı, arabasına bindi ve çamurlu yolu takip etti. “Fare,” dedi derin bir iç geçirerek.

Artık bu değişecekti.

BÖLÜM 2

“Hayatı çok ciddiye almayın. Nasıl olsa hiçbirimiz canlı kurtulamayacağız.”

PHOEBE TRAEGER

Lucille’in haklı olduğu ortaya çıkmıştı, tamı tamına bir mil sonra yol açıklık bir alana çıkmıştı. Pasifik Okyanusu’nun derin dalgalı sularındaki beyaz köpükler ufka kadar ilerliyordu. Ufukta metalik gri gökyüzüyle birleşen okyanus, kayalık uçurumlarla çevrelenmişti. Puslu ve nefes kesici bir görüntüsü vardı.

Maddie ‘oteli’ bulmuştu ve Lucille bir konuda daha haklı çıkmıştı. Mekân hiç de umduğu gibi değildi.

Daha çok ölü bir yeri andırıyordu.

Otelin, daha iyi günleri gördüğü de belliydi. Verandanın merdivenlerinde bir kadın oturuyordu ve yakınına bir Vespa park etmişti. Maddie’yi görür görmez ayağa kalktı. Kadının üzerinde şirin, düşük belli bir kargo pantolonu vardı, daracık parlak kırmızı bir bluz ve kıyafetine uygun topuklu ayakkabılar giymişti. Parlak, koyu kızıl saçları gayet şık bir şekilde sırtına doğru çağlayarak dökülüyordu, bir güzellik salonu dolusu insan Maddie’nin saçlarını bu hale getirmeye çalışsalar bile, yine de onun kontrol edilemez buklelerini bu hale getiremezlerdi.

Chloe’ydi bu; yirmi dört yaşındaki Vahşi Çocuk.

Maddie asla sakın durmayan koyu sarı saçlarını düzeltmeye çalıştı ve böyle güzel bir günde -aslında onun için hiç de güzel değildi- bu sadece zaman kaybıydı. Daha kadın tek kelime etmeden Maddie’nin arabasının yanına bir taksi gelip durdu ve taksinin içinden uzun boylu, zayıf ve güzel bir kadın çıktı. Kısa kumral saçları katlı kesilmişti ve hiç çaba göstermiş olmamasına rağmen seksi görünüyordu. Düzgün vücudunu ortaya çıkaran şık bir takım giymişti ve karizmatik bir gülümsemesi vardı.

Tara, Demir Manolya.

Taksi şoförü Tara’nın valizlerini verandaya koyduğu sırada, üçü de durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Beş yıllık uzaklık aralarında garip bir akım yaratmıştı. En son bir araya gelişleri, Chloe Montana’da izinsiz bungee jumping yaptıktan tutuklandığı zaman onu nezarethaneden çıkarmaya gittikleri zamandı. Chloe onlara teşekkür etmiş, bunun karşılığını ödeyeceğini söylemişti; bunun üzerine üçü de kendi yollarına gitmişlerdi.

Olması gereken de buydu. Üçünün de babası farklıydı ve bu yüzden farklı karakterlere sahipti; tek ortak noktaları tatlı, alık ve gezgin, hippie bir anneleri olmasıydı.

“Eee,” dedi Maddie, rahatsız edici sessizliği bozmak için kendini gülümsemeye zorlayarak. “Nasıl gidiyor?”

“Şu son karmaşayı çözdükten sonra bunu bir daha sor,” diye homurdandı Tara ve gözlerini küçük kız kardeşine dikti.

Chloe ellerini iki yana açtı. “Hey, benim bununla hiçbir ilgim yok.”

“Bu da bir ilk olacak,” dedi Tara Teksas’daki at çiftliğinde yetiştiği babasının ailesinden kaptığı ama reddettiği hafif güneyle aksanıyla.

Chloe gözlerini devirdi ve cebinde her zaman taşıdığı as-

tım spreyini çıkardı; ilgisiz gözlerle etrafına baktı. “Yani şu büyük sır bu mu?”

“Sanırım,” dedi Maddie ıssız oteli incelerken. “Hiç müşteri yok gibi görünüyor.”

“Tekrar satış için iyi durumda değil gibi,” diye ekledi Tara.

“Satış mı?” diye sordu Maddie.

“Buradan kurtulmanın en hızlı yolu burayı satmak olacaktır.”

Maddie’nin midesi düğümlendi. Buradan gitmek istemiyordu. Kalacak bir yer istiyordu; nefes alacak, kendine gelmesine fırsat verecek, toparlanmasını sağlayacak bir yer. “Acelesi ne?”

“Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Buranın hiçbir likit değeri yok; üstelik annemin aldığı borç yüzünden ödemesi gereken ipotek senetleri var.”

Chloe başını iki yana salladı. “Annem gibi konuştun.”

“Ailesinden kalma yüklü bir vakıf fonu vardı,” dedi Maddie. “Arazi vasiyetten çıkarılmış, bu yüzden kime ipotek edildiğine dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca birikimi de vardı. Hesabındaki birikimi kime bıraktığını bilmiyorum. İkinizden biri olduğunu düşünmüştüm.”

Chloe başını iki yana salladı.

İkisi birden Tara’ya baktılar.

“Tatlım, ben de sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim satarsak akıllılık etmiş oluruz, arazinin borcunu öderiz ve kalanı da üçe böler hepimiz kendi yolumuza gideriz. Eğer kartlarımızı doğru oynar ve burayı satılığa çıkarırsak birkaç gün içinde buradan kurtulmuş oluruz.”

Bunu duyunca Maddie’nin midesine adeta taş oturdu. “Bu kadar hızlı mı?”

“Gerçekten de burada gerektirdiğinden bir dakika daha fazla durmak istiyor musun?” diye sordu Tara. “Annem bile, Tanrı onu kutsasın, buralarda çok fazla takılmadı.”

Chloe astım spreyini salladı ve ağzına ikinci kez sıktı. “Satmak benim için sorun değil. Gelecek hafta bir arkadaşımın New Mexico’daki spa gününe davetliyim.”

“Kendine New Mexico’da spa rezervasyonu yapacak kadar paran var ama benden aldığın borcu ödeyecek paran yok demek,” dedi Tara.

“Oraya çalışmaya gidiyorum. Doğal bir cilt tedavisi üzerine çalışıyorum ve orada bununla ilgili ders vereceğim, umarım tedaviyi spa merkezine satabilirim.” Chloe gözünü yola dikti. “Sizce kasabada bir bar var mıdır? Bir içki gerçekten de iyi olurdu.”

“Saat öğlenin dördü,” dedi Tara.

“Ama başka bir yerde saat beş.”

Chloe’nin gözleri kısıldı. “Ne?” dedi Tara’nın ümitsizlikle çıkan sesini duyunca.

“Bence sen biliyorsun.”

“Neden bana söylemiyorsun ki sanki.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Maddie, öfke boğazını bir düğüm gibi sıkıyordu. “Şey, belki hep beraber oturup—”

“Hayır, aklından geçenleri duymak istiyorum,” dedi Chloe.

Havaya birden garip bir elektrik yayıldı ve sonra şiddetle gök gürüldedi. Doğa Ana ve kız kardeşlerin kavgası.

“Benim ne düşündüğümün bir önemi yok,” dedi Tara sakin bir ses tonuyla.

“Ah, hadi ama Dixie,” dedi Chloe. “Suçu bize at. Bunu yapmak istediğini biliyorsun.”

Maddie aralarına girdi. Buna engel olamıyordu. Bu için-

deki ortanca kardeş ruhuydu, onaylayan kişi, içindeki ofis müdürü... “Bakın!” dedi ümitsiz bir ses tonuyla. “Bir köpek yavrusu!”

Chloe başını şaşkınlık içinde Maddie’ye çevirdi. “Gerçekten mi?”

Maddie omuz silkti. “Denemeye değerdı.”

“Bir dahaki sefere daha inandırıcı olmayı dene. Belki istediğini elde edebilirsin.”

“Ne köpek yavrusu ne de gökkuşağı umrumda değil,” dedi Tara. “Her ne kadar hoş bir durum olmasa da bunu halletmemiz gerekiyor.”

Maddie spreyini tekrar sıkarak Chloe’ye baktı, genç kadın çok soluk görünüyordu. “İyi misin?”

“Harikayım.”

Bu iğneleyici konuşmasını ciddiye almamaya çalıştı. Chloe, aynı anneleri Phoebe gibi özgür ruhlu biriydi, astım hastalığından muzdaripti ve bu da onun seyahat tutkusuna engel olan bir durumdu.

Ve tartışmasına.

Üç kız kardeş beraber gıcırtilı verandanın üstünden ilerleyerek otelin içine girdiler. Şanslı Liman’daki bütün diğer binalar gibi burası da Viktoryen stilinde inşa edilmişti. Mavi ve beyaz boya solalı uzun zaman olmuştu. Pencere jaluzilerinin çoğu gitmiş ya da kırılmıştı ama Maddie burasının bir zamanlar nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu; yeni, temiz, ışık yayan bir tarza sahip ve etkileyici.

Anahtarlar hepsine postayla gönderilmişti. Tara anahtarlarıyla ön kapıyı açtı; uzun ve acı dolu bir şekilde nefesini verdi.

Ön oda 1980’li yıllardaki kasaba evi tarzı tapınakları andırıyordu. Neredeyse her şey mavi ve beyazdı, damalı perdelerinden, artık iyice sökülmiş ördek ve inek motifli du-

var kâğıdına kadar. Boya iyice dökülmüştü, mobilyalar antika olacak kadar eski değillerdi, en az otuz yıllık görünüyordular.

“Kutsal nefessizlik,” dedi Chloe burnu toz yüzünden buruşmuş bir halde. “Ben burada daha fazla duramam. Yoksa boğulurum.”

Tara yarı dehşete düşmüş yarı şaşkın bir halde başını iki yana salladı. “Sanki Laura Ingalls Wilder buraya kusmuş gibi.”

“Biliyor musun aksanın giderek daha da kalınlaşıyor,” dedi Chloe.

“Benim aksanım yok.”

“Tamam. Ama var.”

Tara ağzını açar açmaz, “O kadar da kötü değil,” dedi Maddie hızlıca.

“Ah, çok kötü,” dedi Chloe. “Sesin Bull Durham’daki Susan Sarandon’a benziyor.”

“Otel,” diye açıkladı Maddie. “Otel çok kötü durumda değil demek istedim.”

“Bolivya’da kaldığım oteller bunun yanında Ritz gibi kalırlardı,” dedi Chloe.

“Annemin annesi ve onun üçüncü kocası burayı işletiyorlarmış.” Tara tırabzanın üzerinde parmağını gezdirdi ve sonra parmağındaki toza baktı. “Yıllar yıllar önce.”

“Büyükanmem de mi erkek delisiydi?” diye sordu Chloe. “Tanrım sanki kaderimiz erkek avcısı olmak üzerine kurulmuş.”

“Kendi adına konuş,” diye homurdandı Tara, aslında sesi gerçekten de Susan Sarandon gibiydi.

Chloe sırtıttı. “Kabul edin, gen havuzumun biraz klora ihtiyacı var.”

“Söylediğim gibi,” dedi Tara Maddie kahkaha attığı sırada. “Burada büyükannem çalışıyormuş ve öldüğü zaman annem burayı devralmaya çalışmış ama hezimete uğramış.”

Geçmişinden gelen bu parça Maddie’yi büyülemişti. Daha önce bu yeri hiç duymamıştı. Bildiği kadarıyla aralarından hiçbirinin Phoebe’yle düzgün bir iletişimi yoktu. Bunun sebebi de annelerinin büyük ihtimalle maymun iştahı dışında pek bir şeyle ilgilenmeyişi idi.

Yaşananların sebebi annelerinin kötü bir insan oluşu değildi. İnsanların söylediğine göre o hep tatlı, özgür ruhlu bir aşk çocuğu olmuştu. Ama konu banka hesabı, araba ya da kızları gibi şeyler olunca çok da ilgili biri olduğu söylenemezdi. “Annemin ailesine böylesine yakın olduğunu bile bilmiyordum.”

“Uzun zaman evvel ölmüşler.” Tara döndü ve merdivenlerden çıkan Chloe’ye baktı. “Yukarı çıkma tatlım. Çok tozlu, astımını kışkırtacaksın.”

“Çoktan kışkırtıldım bile ama astım yüzünden değil.” Ama Chloe yine de tişörtünün yakasını burnunun üstüne geçirdi. Merdivenlerden çıkmaya devam etti ve Tara başını iki yana salladı.

“Neden uğraşıyorum ki?” Tara mutfığa girdi ve mutfığın halini görünce bir an donup kaldı. “Formika tezgâh,” dedi ocağı dikkatle incelerken.

Evet, doğru, formika tezgâh hiç de güzel değildi, ama biraz nostaljik bakılacak olursa mavi beyaz zemin hoş sayılabilirdi. Ve evet elektronik aletler çok eskidiler, ama dekor da oldukça samimi ve sıcak bir hava vardı, horozlu duvar kâğıdı da buna dâhildi. Maddie hayalinde, misafirlerin büyük tahta masada oturmuş pencereden görünen manzaraya karşı yemek yediklerini hayal edebiliyordu; köhne marina!

Pekâlâ, buna geçmişten bir esinti diyebilirlerdi. Dışarıda

bu tuhaf, samimi otele kaçmayı ve buraya para ödemeyi düşünen insanlar olmalıydı. “Çalışmamız gerekecek, hem de çok!” dedi Chloe mutfığa yürürken, tişörtü hâlâ burnunun üstüne çekilmiş bir halde duruyordu.

Maddie çok çalışmaktan korkmuyordu. En iyi bildiği şey buydu. Ve bu yeri, elden geçirilmiş bir halde, şöminesinde ateş yanarken, ocağında lezzetli yemekler pişerken ve her kenarından köşesinden şirinlik fışkırırken hayal etmek onu gülümsetmişti. Hiç düşünmeden cebinden telefonunu çıkardı ve parmakları hızlıca bir liste oluşturmaya başladı. “Yeni boya, yeni tezgâh, yeni aletler...” Hımm, başka neye ihtiyaç vardı? Etrafa daha iyi bakmak için ışığı açtı ama hiçbir şey olmadı.

Tara derin bir iç çekti.

Maddie bunu da listeye ekledi. “Bozuk elektrik tesisatı–”

“Ve sızan bir çatı.” Tara yukarıyı işaret etti.

“Buranın üstünde bir banyo var,” dedi Chloe onlara. “Su tesisatında sorun var. Büyük ihtimalle çatı akıyor.”

Tara yaklaştı ve omzunun üzerinden Maddie’nin hazırladığı listeye baktı. “Asistanlık senin ruhunda var. Her şeyi listeler misin?”

Produksiyon stüdyolarında öyle olması gerekiyordu. Beş yapımcı vardı ve bir de o. Bütün övgüyü onlar alıyor, işi ise Maddie yapıyordu.

Hepsini.

Ve geçen haftaya kadar bunu çok iyi başarıyordu. “Evet. Merhaba, benim adım Maddie ve ben telefonuma, ofis malzemelerine ve organizasyona bağımlıyım.” Sonra durdu ve zekâ fışkıran bir yorum duymayı bekledi.

Ama Tara sadece omuz silkmekle yetindi. “Çok işimize yarayacaksın.” Maddie daha onun sesinin nereden geldiğini bile anlamadan o çoktan odanın dışına çıkmıştı bile.

“Annemin burayı satmak istemediğini biliyor muydunuz?” diye sordu sırtı dönük olan Tara’ya. “Burayı bir aile olarak işletmemizi umduğunu?”

Tara arkasını döndü. “Bunun olmayacağını tahmin etmeliydi.”

“Hayır, gerçekten de öyle. Bu otelin bizi bir araya getirmesini istemişti.”

“Annemi severdim,” dedi Chloe. “Ama o hiçbir şeyi ‘birlikte’ yapan biri değildi.”

“Evet, değildi,” diye ona katıldı Maddie. “Ama biz yapabiliriz. Tabii istersek.”

İki kız kardeş dönüp ona baktılar.

“Aklını kaçırmış olmalısın,” dedi Tara sonunda. “Burayı satıyoruz.”

“Artık bir fare olmayacağım,” dedi Maddie kendi kendine. Farelikten çıkıp güçlü bir kıza dönüşecekti. Friends dizisindeki Rachel gibi. Tabii onun gibi güçsüz bir karakteri yoktu. Ross’dan da hiç hoşlanmamıştı. “Ya satmak istemezsem.”

“İsteyip istememen benim için bir marsık kıcı kadar önemsiz. Fark etmez,” dedi Tara. “Satmamız gerekiyor.”

“Marsık kıcı mı?” dedi Chloe bir kahkaha atarak. “Bu çiftlik argosu falan mı? Hem ne anlama geliyor?”

Tara onu duymazdan geldi ve sebepleri bir bir saymaya başladı. “Para yok. İki hafta içinde senet sahibine yapmamız gereken bir ödeme var. Dallas’ta geri dönmem gereken bir hayatım olduğunu söylememe gerek bile yok. Sadece bir haftalık izin aldım.”

Maddie Tara’nın NASCAR sürücüsü, Logan adında seksi bir kocası ve yüksek pozisyonda bir iş olduğunu biliyordu. Maddie, onun bu ikisine neden böylesine şiddetle geri dönmek istediğini anlayabiliyordu.

“Ve belki benim de bir Arap prensiyle randevum var,” dedi Chloe. “Hepimizin geri dönmesi gereken hayatları var Tara.”

Aslında hepimizin değil, diye düşündü Maddie.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde otelin geri kalanını gezdiler. Mutfak yanında küçük bir oda, ufak bir yatak ve bir banyo vardı. Ve üst katta da dört yatak odası ve iki ortak banyo vardı, hepsi de eski püskü bir şıklık içindeydi.

Daha sonra marinaya doğru ilerlediler. Ufak metal bina, yarı alet deposu yarı ofis olarak kullanılan bir yere benziyordu ama aslında kocaman bir karmaşadan başka bir şey değildi. Etraf kayak, kürek gibi aletlerle doluydu. İyi haberler bölümüne bakılırsa, sekiz bottan dördü dolu görünüyordu. “Kiralık,” dedi Maddie ve heyecanlı bir halde birkaç not daha aldı.

“Hımm,” dedi Tara sadece.

Chloe gözünü dikmiş tek başına duran deniz motoruna bakıyordu. “Hey, eğlenceli bir gezinti yapmak için şunu almalı ve—”

“Hayır!” dediler Maddie ve Tara aynı anda.

Chloe gözlerini devirdi. “Tanrım bir kız bir kez tutuklanınca kimse onun bunu unutmasına izin vermez mi?”

“İki kez,” dedi Tara. “Ve San Diego’daki jet ski fiyaskosu yüzünden bana hâlâ kefâlet parası borçlusun.”

Maddie’nin San Diego’da ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilmek istediğinden de emin değildi. Tekrar dışarı çıktılar ve otelin son bölümüyle karşı karşıya geldiler, otel sahibinin kullanabileceği küçük kulübe. Ve aslında buraya küçük hatta posta pulu kadar demek bile naziklik olurdu. Gözünü kırparsan gözden kaçıracağın ufaklıkta bir mutfak, artı oturma odası ve bir de ufak bir banyosu olan bir yatak odası vardı kulübenin.

Ve epey toz.

“Gerçekten o kadar da kötü değil,” dedi Maddie adeta donmuş sessizliği bozarak. Orada bir başka nefes kesici dekorun ortasında dururlarken, evet çok şaşırtıcı ama mavi beyaz ördekler, horozlar ve tavuklarla süslü bir duvar kâğıdı olan bir yerdi burası, Tanrım. “Daha çok dekorasyonla... Düşünüyorum da-”

“Hayır,” dedi Tara ciddi bir ses tonuyla. “Tanrı kalbini kutsasın, ama lütfen, bunu düşünme bile.”

Chloe bir kahkaha attı. “Birisini terslemeden önce Tanrı kalbini kutsasın demene bayılıyorum. Çok şık.”

Tara Chloe’yi görmezden geldi ve sesini yumuşatıp sakın bir şekilde konuştu. “Burada çoğunluğun lafı geçer. Ve çoğunluk burayı acilen satmamız gerektiğini söylüyor. Aslında düşünecek olursak, burayı bizden alması için birisine para ödememiz bile gerekebilir.”

Maddie Chloe’ye baktı. “Sen de mi satmak istiyorsun gerçekten?”

Chloe bir an tereddüt etti.

“Ona karşı dürüst ol,” dedi Tara.

“Olamam.” Chloe yüzünü kapadı. “Bambi gözleri var. Görmüyor musun?” Kapiya yöneldi. “Kararsız oy olma modunda değilim.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Tara emredici bir ses tonuyla.

“Biraz dolaşacağım.”

“Ama kararına ihtiyacımız var-”

Kapı sertçe kapandı.

Tara ellerini iki yana açtı. “Her zamanki gibi bencil.” İğrenerek etrafına baktı. “Gelecek birkaç gün hayatta kalmamızı sağlayacak birkaç şey almak lazım. Yemek ve temizlik

malzemelerine ihtiyacımız var –ve büyük bir ihtimalle bir de yangın çıkarıcı.” Maddie’ye baktı ve yüzündeki korkuyu gördü. “Şaka yapıyorum. Arabanı alabilir miyim?”

Maddie anahtarları uzattı. “Cips al. Bir sürü cips al.”

Maddie yalnız kalınca merdivenlere oturdu ve çantasından Lucille’in yemek tarifi kitabını çıkardı. Yapacak hiçbir şey olmadığı için kapağını açtı ve asla yapmayacağı sıkıcı yemek tariflerine bakmak için hazırlandı.

Ama bulduğu üçe beş santimlik kartlara yazılmış olan şeyler yemek tarifi değildi. Bu kartlara yazılanlar yemeklerle ilgili değildi.

Hayatla ilgiliydi.

Hepsi Phoebe tarafından el yazısıyla yazılmıştı ve başlık olarak da *Kızlarım İçin Öğütler* seçilmişti. İlk kartta şöyle yazıyordu:

Her zaman âşık olun.

Maddie bir an karta baktı ve sonra gülümsedi. Yıllar önce babası ona çiçekler ve arılar konuşmasını yapmıştı. Gerçeklerden sıyrılarak gözlerini ondan kaçırmış, bunun onun iyiliği için olduğunu söylemişti. Bu durum onu inanılmaz derecede rahatsız etmişti ve hepsi bir erkek onu aradığı içindi.

Erkekler uyuşturucu gibidir, demişti babası. Sadece hayır de onlara.

Annesi ve babasının aynı felsefeye sahip olmadığı açık bir gerçektir. Maddie, Phoebe’nin verdiği diğer öğütlere de çok bakmak istemeyerek kutuyu tekrar çantasına koydu. Sweatshirtünün fermuarını çekti ve dışarı çıktı, bir yürüyüşe ihtiyacı vardı. Rüzgâr çıkmıştı. Bulutlar iyice koyulaşmış, iyice yere yakınlaşmışlardı.

Açıklığın sonuna gelince durdu ve arkasını dönüp ıssız otele baktı. Umduğu gibi bir yer çıkmamıştı. Burada anne-

siyle ilgili hiçbir anısı yoktu. Bu yer hiçbir şekilde ona ev hissi vermiyordu. Ama yine de... Yine de ona sırtını dönmek istemiyordu. Kalmak istiyordu.

Ve sadece evsiz olduğu için değil.

Tamam, biraz da evsiz olduğu için.

Derin bir çekti ve sonra yürümeye devam etti. Otelden bir mil uzaklaştıktan sonra, sanat galerisinin yanından geçti, başını uzatıp ona gülümseyen yaşlı kadını görünce ona el salladı. Havada kar taneleri uçuşuyordu. Çok değildi, ama yere düştükleri zaman yapıyorlardı.

Gün akşama dönerken etrafında tembelce uzanan kar taneleri onu eğlendirmişti ve birden farkında olmadan kendini kasaba merkezinde bulmuştu.

Aniden bir barın önünde durduğunu fark etti. Kapıdaki tabelayı okumak için geriye doğru bir adım attı, birden ayağı oradaki bir tümseğe takıldı ve yerde toplanmış kocaman bir şeyin üstüne düştü.

Bir motosiklet. "Kahretsin," diye fısıldadı, büyük ağır motorun üstünde öylece dururken. "Kahretsin, kahretsin." Yüreği ağzına gelmiş bir halde ayaklarına uzandı, acıyan poposunu ve kaburgalarını ovdu ve birden, başına bir şey gelirse tedavisini karşılamak için hesabında yeterli para var mı diye düşündü.

Buna kafa yormak bile çok korkunçtu. Motosikletin durumunun da iyi olmasını umdu. Olmalıydı. Uzandı ve bu kocaman şeyi düzeltmeye çalıştı, ama motorun ağırlığı onu aşıyordu. Barın kapısı birden açılıp da içeriden iki adam çıktığında o hâlâ motorla cebelleşiyordu.

Birinin üzerinde takım elbise vardı, kravatı çarpık duruyordu, ağzı da aynı şekildeydi. "Hey," dedi. "Kız istiyor gibi..."

İkinci adam konuşmamıştı ama Maddie onu görür görmez tanımıştı. Daha önce gördüğü seksi motorcu, yani -aman Tanrım. Üstüne düştüğü onun motoruydu.

Karma ne pis bir şeydi.

En azından adam onu henüz görmemişti. Çünkü karşındaki takım elbiseli adamı ceketinden tutmuş, zorla bardan çıkartmakla meşguldü.

Takım elbiseli adam birden kendini ondan kurtardı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Seksi motorcu orada kendi halinde ve sakın bir şekilde duruyordu ama kavga etmeye tamamen hazır gibiydi." Evi-ne git Parker."

"Beni buradan kovamazsın."

"Kovabilirim ve kovdum da. Ve hayırın hayır demek olduğunu öğrenene kadar da bir daha buraya gelemeyeceksin."

"Söyledim sana, o beni istedi."

Seksi motorcu başını iki yana salladı.

Takım elbiseli adam aralarına biraz mesafe soktu ve sonra bağırdı. "Siktir git o zaman," dedi ve sağa doğru yürüyüp gitti.

Kalbi hızla atan Maddie ona bakıyordu. Her an kendisini ve ne yaptığını fark edebilirdi. Tekrar panikledi ve motorla cebelleşmeye devam etti.

Birden iki kocaman el onu omuzlarından tuttu ve yukarı doğru çekti.

Maddie irkildi ve yüzünü ona çevirdi. Adam düşündüğünden daha iriydi, ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı.

Koyu saçlarını parmaklarıyla taramıştı, saçının bir kısmı alnına düşmüştü. Güçlü bir çenesi, uğruna ölünecek el-

macık kemikleri, insanı eriten karamel rengi gözleri vardı. “Bana motosikletimle ne alıp veremediğın olduğunu söyleme inceliğinde bulunur musun?”

“Tamam, çok kötü görünüyor, farkındayım,” dedi kabul lenerek. “Ama yemin ederim ne sana ne de motoruna karşı bir şeyim var.”

“Hımm. Kanıtla o zaman.”

Bağırsaklarının düğümlendiğini hissetti. “Ben–”

“Bir içki eşliğinde.” Başıyla barı işaret etti.

“Seninle mi?”

“Ya da istersen kendi başına. Ama biraz, beni buradan al der gibi bir havan var.”

Doğru tespitti.

Adam, Maddie’yi gıcık eden bir rahatlıkla motorunu düzeltti ve ona elini uzattı.

Maddie adama baktı ama elini tutmadı. “Bak, yanlış anlama ama seni rahatsız eden insanlara karşı nasıl davrandığını gördüm ve–”

Adam takım elbiselinin gözden kaybolduğu yöne doğru baktı. “Parker iyi bir arkadaşına asılıyor ve tam bir göt oğlanı gibi davranıyordu. Evet beni rahatsız etti. Ama sen etmedin. Henüz değil.”

“Motorunu iki kere öldürmeye çalışmış olsam bile mi?”

“Evet, buna rağmen.” Sanki Maddie onu eğlendiriyormuş gibi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu da iyi bir şeydi, değil mi? Onun sakarlığıyla eğlenmesi ona öfkelenmesinden daha iyi bir şeydi.

“Ve zaten motor da yaşayacak gibi,” dedi ve onu kapıdaki tabelasında AŞK KULÜBESİ yazan bara yöneltti.

“Bu kötü bir fikir.”

Genç adam gülümsedi ve Tanrım, inanılmaz seksi bir gülümsemeydi bu. Ve eğer Maddie adamın birden öfkelerini kontrol edemeyen, agresif bir Los Angeles avukatına dönüşmeyeceğinden emin olsaydı, gülümsemesine karşılık verebilirdi.

Hayır, dur. Bu onun eski sevgilisi Alex’i anımsatmıştı. “Dürüst olmam gerekirse,” dedi Maddie. “Bu kötü bir fikir.”

“Dürüst olman gerekirse mi?”

“Ne, insanlar burada dürüst olup doğruları söylemezler mi?”

“Ah, buranın yerlileri zaten doğru konuşurlar. Sorun şu ki söylememeleri gereken zamanlarda bile hepsi doğruyu söylerler. Sonunda herkesin dilinde olur. Şanslı Liman sakinleri bu konuda ustadırlar. Kilitlenmediğın arabanın arka koltuğunda bir yığın parayı tutabilirsin ve paran güvende olur ama buralarda kimse sır tutamaz.”

“Neyse ki hiç sırrım yok.”

Adam gülümsedi. “Hepimizin sırları vardır. Hadi ama, barmeni tanıyorum. Rahatlamana yardımcı olacaktır, güven bana.”

Evet, ama güvenme konusunda şu sıralar çok büyük sorunları vardı. Hem de çok fazla. Aslında, Güven Bankası çoktan kapanmıştı. “Bilmiyorum.”

Ama adam onu çoktan içeri doğru itmişti ve zaten Maddie’nin ayakları da istekle içeri girmişti. Bar hemen ilgisini çekmişti. Sanki eski bir vahşi batı salonuna girmek gibiydi. Duvarları günah dolu bir genelevmişçesine kırmızıydı ve etrafta maden aletleri vardı. Tavandan bir sürü ışık sarkıyordu. Bank tarzındaki masaların üstünde fenerler vardı ve bar bir sürü tahta kapıyla doluydu. Biri burayı çoktan Noel süsleriyle donatmıştı, her yerden gümüş toplar sarkıyordu, sonsuz bir ışık huzmesi var gibiydi.

Seksi motorcu büyük, sıcak eliyle onun elini tutmuş onu insanlarla dolu kalabalık masaların arasından çekerek götürüyordu. İnsanların konuşmaları, kahkahalar ve duvardaki müzik kutusundan gelen ses odayı dolduruyordu. Müziğin ne olduğunu anlamamıştı çünkü bu kasaba müziğiymiş ve kasaba müziği hiç de ilgisi olan bir alan değildi, ama şimdi bir adamın Noel Baba'nın annesini, ağacın arkasında nasıl becerdiğini anlatan şarkısını dinliyordu.

Maddie başını iki yana sallayarak bara geçti. Burası kimse dertlerini unutmak için içmediği bir yerdi.

Herkes mutlu görünüyordu...

Bunun bulaşıcı olduğunu umarak adamın işaret ettiği bar taburesine oturdu; taşlanmış kot giymiş, ya sıcaktan çok bunalmış ya da gerçekten de çok iyi vakit geçiriyor olan bir kadının yanına oturmuştu. Kadın neşeli bir halde yanındaki dağ gibi adamla flört ediyordu, adamın yüzünde sanki daha yeni piyangoyu kazandığını öğrenmiş gibi kocaman bir gülümseme vardı.

Seksi motorcu ikisini de sanki çok yakın arkadaşlarıymış gibi selamladı, sonra barın arkasına geçti ve geçerken kaslı kolu Maddie'ye sürtündü.

Maddie'nin tüyleri diken diken oldu.

"Üşüyor musun?" diye sordu adam.

Genç kadın başını iki yana sallayınca adam tekrar gülümsedi. Adamın seksiliği içini daha çok titretti ve tüyleri tekrar diken diken oldu.

Evet, bunu yapmayı gerçekten de bırakması gerekiyordu.

Birden bara gelen bir sürü kişi ondan bir şeyler istediler ama adam gözlerini Maddie'ye dikmiş bir halde sadece başını iki yana salladı. "Bu gecelik işim bitti çocuklar. Sadece banyoya bir içki hazırlamak için bu tarafa geçtim."

Diğer barmen, yine iri ve yakışıklı bir adamdı, -vay, burada gerçekten de iyi yetiştiklerine şüphe yoktu- ona şöyle sordu. "Kim iş arkadaşını tam bir temizlik yapmadan yarı yolda bırakır ki? Neyse boş ver." Daha sonra da seksi motorcunun önünde duran sudoku bulmacası kitabını açtı. "Bu bulmacayı üç dakika ya da daha az bir sürede çözmelisin."

"Neden?"

"Barın sonunda bir kadın var, götür beni diyen topuklular giymiş -Tanrım, bakma! Nesin sen, amatör mü? Eğer bu bulmacayı beş dakika içinde çözersem bana yapılması on üç eyalette yasak olan şeyler yapacağını söyledi. Bu yüzden bu kutsal görev için acele et. Sadece dikkat et senin yaptığını görmesin."

Seksi motorcu Maddie'ye baktı ve gülümsedi. "Burada bir kadını etkilemeye çalışıyorum, Ford."

Ford şüpheli bir halde Maddie'ye baktı. "Sanırım bu adamın bir etkileyiciliği olduğunu çoktan fark etmişsinizdir. Ama sana üniversite birinci sınıftayken inanılmaz bir porno arşivi olduğu için ona Hugh dediğimizi söyledi mi? Evet, eBay'dan daha derin bir geçmişi var. Ve belki sana artık iş yaparak kara ismini yazamadığını söylemiştir, çünkü geçen sefer isminin sonuna x yazmaya çalışırken neredeyse fitik olacaktı." Ford tekrar seksi motorcuya döndü ve sırtına vurdu. "İşte. Şimdi onu etkilemek gibi bir derdin kalmadı. Bu yüzden hemen şu bulmacayı çözmeye başla -bunu bana borçlusun."

Seksi motorcu sırtı ve Maddie haftalardır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Kahkahayla güldü.

BÖLÜM 3

"Bir kadeh şarap her zaman çözümdür. Sen sorunun ne olduğundan emin olmasan bile."

PHOEBE TRAEGER

"Demek porno koleksiyonu yapıyorsun."

Jax Cullen kadının yüzündeki eğlenmiş ifadeyi görünce başını iki yana salladı. Salak Ford. "Geçmiş zaman," diye onu düzeltti. "Okuldan ayrılırken bütün koleksiyonumu yeni gelen bir öğrenciye satmıştım."

"Hı hı. Herkes böyle söyler."

Maddie'nin gözlerindeki üzüntünün, yerini ısıltılı bir sevince bırakması adamın hoşuna gitmişti. Bara dayandı ve kulağına fısıldadı. "Hikâyeleri değişmek ister misin, yarışçı?"

Maddie gülümsemeye devam etti. "Seni neredeyse öldürecek olmama rağmen buna gülebiliyor olman çok güzel."

"Ne yapmamı bekliyordun?"

"Bilmem. Bağırıp çağırmanı."

Genç kadın yüzünü çevirmeden evvel Jax onun yüzünü inceledi. Barın ardında dizilmiş alkol şişeleri büyük ihtimalle üzüntüsünün geçmesine yardımcı olabilirdi. "Çok bağırıp çağıran bir insan değilim," diye mırıldandı ve onun koyu sarı buklelelerinden biriyle oynamak için uzandı. Kendine engel olamamıştı -karşı konulamaz duruyorlardı.

Genç kadının kendisi de öyle görünüyordu.

"Los Angeles kadınlarının tavlama taktikleri çok agresiftir diye duymuştum. Ama seninki rekorlar kitabına girebilecek bir şey. İkimizi de riske atmadan direkt olarak bana çıkma teklif edebildin."

"Hey, arabayı bilerek üstüne sürmedim. Ayrıca barın tabelasını okumaya çalışırken motorunun üstüne yanlışlıkla düştüm."

"Ama bakıyorum da işin beni tavlama kısmını reddetmiyorsun." Başını onaylar gibi salladı. "Beni baya istiyorsun."

Maddie bir kahkaha attı ve sonra sanki yaptığına şaşırmış gibi başını iki yana salladı. "Eğer beni böyle bir sapkınlıkla takip etmeyi planlıyorsan, artık isimlerimizi öğrenmenin zamanı geldi demektir. Ben Jax." Elini uzattı. "Jax Cullen."

Maddie küçük, üşümüş elini uzattı. "Maddie Moore."

Bu ismi biliyordu, hem de çok iyi biliyordu. Phoebe'nin ortanca kızıydı. Jax bir an durdu ve kadının üşümüş ellerini ellerinin arasında ısıttı. O gün otobanda onunla ilk karşılaştığında onun tatlı, sıcak ve oldukça stresli bir kadın olduğunu düşünmüştü ve bu düşüncesi şimdi de değişmemişti. Onun atkuyruğuna zar zor sığan vahşi, bukleli saçlarını sevmişti ama uzun perçemi bir gözünü, çenesini ve güzel yüzünü neredeyse tamamen örtüyordu.

Adeta vücudunu saklamak için giyinmiş gibiydi. Onun bar tezgâhı yanında eğilip bükülmesini dikkatle izliyordu Jax. "Hangi zehirden istersin?"

"Bir bira lütfen."

Jax iki Corona aldı, bardan çıktı ve onun yanındaki tabureye oturdu. Barın diğer ortağı Ford -iki dakika öncesine kadar aynı zamanda en yakın arkadaşıydı- geri geldi ve

parmağıyla sudoku kitabını gösterdi. “Daha başlamadın mı? Beni öldürüyorsun Clark!”

Maddie kaşlarını çatı. “İsminin Jax olduğunu sanıyordum.”

“Öyle ama buradaki Leno özentisi arkadaş bana Clark demenin komik olduğunu düşünüyor. Superman’de olduğu gibi,” diye açıkladı Ford’un burnundan solumasına sebep olarak.

“Clark Kent’te olduğu gibi,” diye düzeltti onu Ford. “Bulmacaya şaşı baktığının farkında mısın? Evet, çünkü okumak için gözlüğe ihtiyacı var ve onları takmıyor. Eğer onları takarsa bir daha asla yatağa birini düşüremeyeceğini düşünüyor. Çünkü anlaşılan şaşı bakmak görme konusunda sıkıntı yaşadığını kabul etmekten daha seksi bir durum.”

“Teşekkürler dostum,” dedi Jax.

Ford onun omzuna vurdu. “Sadece gerçekçi davranıyorum.”

Maddie ona bakıyordu. “Aslında biraz Clark Kent’e benziyorsun, tabii o senin kadar fit değil. Ve sert. Ve heyecanlı. Senin süper gücün ne?”

Ford onaylayıcı bir bakışla bakarak sırtı ve tam ağzını açıp cevap vereceği sırada, Jax barın diğer tarafından uzandı ve eliyle ağzını kapatıp onu itti. “Süper gücümü aşağı tarafta tutmaya çalışıyorum,” dedi. “Çünkü burada insanlar dedikodu yapmayı çok seviyorlar.”

Jax’in eli yüzündeyken bile gülmeye devam etti Ford ve sudokuyu Jax’in önüne itti. “Madem bir süper kahraman, ona sorsana bulmacayı neden hâlâ yapamamış. Tik-tak dostum. Tik-tak.”

“Unut bunu. Hem belki artık gerçek bir barmen gibi davranıp bize içki verebilirsin.” Jax Maddie’ye baktı. “Yiyecek bir şeyler ister misin?”

Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı, başını iki yana salladı.

“Pekâlâ,” dedi Ford. “Bu adam tek başına buradaki her şeyi yiyip bitirebilir.” Sonra bara yaslandı ve Maddie’ye gülümseyerek, kadınları yatağa düşürmesini sağlayan bütün etkileyiciliğini kullanarak baktı.

“Hey,” dedi Jax.

Ford Maddie’ye sırtarak bakıyordu. “Paylaşmayı sevmez. Sebebi de benim ondan daha seksi olmam.”

Maddie yine gülümsüyordu. “Her zaman arkadaşlarıyla dalga mı geçersin?”

“Hey, eğer kendi kardeşinle de dalga geçmeyeceksen kiminle geçebilirsin ki?”

Maddie birasından büyük bir yudum aldı, sonra masaya geri bıraktı ve dönüp Jax’e uzun uzun baktı. “Kardeş misiniz?”

Jax sorunun sebebini anlamıştı. Ford’un saç ve göz rengi onunkinden açıktı ve kasları onunkilerden daha iriydi, aynı bir futbolcu gibi. Şu günlerde genelde yelkenle açılıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse dünya çapında bir profesyoneldi. Sudayken daha kolay ve doğal bir zarafetle hareket ederdi, gerçi bu cüssesine bakınca bunu tahmin etmek hiç güç değildi. “Kan bağımız yok.”

“Evet, kan bağı var,” dedi Ford. “Üçüncü sınıftayken avucumuzu kesip kan kardeş olmuştuk, hatırlıyor musun? Eziklerin birleşmesi.”

Maddie hâlâ bir ona bir ona bakıp duruyordu. “İkiniz de ezik kişiler gibi görünmüyorsunuz.”

“Ah, ama o zamanları bilmiyorsun,” dedi Ford. “İki cılız, kemik torbası çocuktuk. En iyi bildiğimiz şey dayak yemekti.”

“Ve hızlı koşmak,” diye hatırlattı ona Jax.

Maddie korkmuş görünüyordu. “Ne kadar kötü!”

“O kadar da kötü değildi.” Ford tek omzunu havaya kaldırdı. “Sawyer’ımız vardı.”

“Sawyer mı?”

“Bizim gizli silahımız. Biz daha yürümeye başlamadan önce o ağabeyleriyle güreşiyordu. İşte bu yüzden bizimle takılmasına izin veriyorduk.”

Maddie birasını bitirdi ve masanın üstüne koydu, kesinlikle rahatlamış görünüyordu. “Bir tane daha lütfen.”

Ford dediğini hemen yaptı. “Bu sosyalleşmek için alınan ikinci bira mı, yoksa sırf beni çalıştırmak için mi?”

Vereceği cevabı dikkatle düşündü. “Fark eder mi?”

“Sadece seni yerden kazıyam ve eve gitmen için bir taksi çağırmam gerekmeyecekse.”

Başını iki yana salladı. “Yerden kazıyam gerekmeyecek.”

Ford başını salladı ve gülümsedi, sonra diğer müşterilerle ilgilenmeye başlamadan önce Jax’e döndü ve gülümseyerek bulmacayı gösterdi.

Maddie ikinci birasından bir yudum aldı. “Yani sen ve Ford yakın arkadaşsınız.”

“Evet.”

“Kavga eder misiniz?”

“Ara sıra.”

“Ve bu tartışmaları nasıl sonuçlandırırınız?”

“Değişir. Şehir meydanında kavga etmek her zaman işe yarar.”

Bunu duyunca Maddie ona uzun uzun baktı ve Jax gülümsedi. Maddie kendi kendine başını iki yana sallamıştı. “Los Angeles’in beni bir ahmağa dönüştürdüğünü düşünüyor olabilirsin,” diye mırıldandı.

“Hayır, sadece bacakları kendime çekme konusunda oldukça iyiyimdir.”

“Peki Ford ve sen ne hakkında tartışırsınız? Kadınlar mı?”

“Bundan kaçınmaya çalışıyoruz.”

“Peki, kadınlar değil. Başka bir şey. Hiç diplomatik bir yazı tura atma ile sorunları çözmeyi düşünür müsünüz?”

“Herhalde hayır,” diye kabul etti. “Gürültücü olan her zaman kazanır. İyi atılmış bir yumruk hep avantaj sağlar.”

Maddie küstah bir inanmazlıkla gözlerini kıstığında, Jax tekrar gülümsedi. “Gördün mü? Artık beni anlamaya başladın.”

“Aslında,” diye mırıldandı, “bu kötü fikir değil. Genelde en büyük kız kardeşimle olan kavgaları hep kaybederim. Tara’nın bazı ciddi bastırılmış öfke sorunları var.” Bir dakika boyunca birasıyla oynadı, parmaklarını şişenin etrafındaki buğunun üzerinde gezdirdi. Böyle yaparak Jax’in bütün ilgisini çekmişti.

“Astımını göze alacak olursak büyük ihtimalle Chloe’nin üstesinden gelebilirim,” dedi. “Ama bu hiç adil olmaz. Hem ben de formumda değilim ve...”

Bunu duyan Jax, genç kadının kıvrımlarına takdirle tekrar yavaş yavaş baktı ve başını iki yana salladı. “Benim oturduğum yerden hiç de öyle görünmüyor.”

Maddie heyecanla gözlerini kırptırdı. İltifatlar onu hep heyecanlandırırdı, bu da Jax’in daha çok meraklanmasını sağlamıştı. “Honda’nla kardeşlerini bir sokak yarışına davet edebilirsin,” dedi. “Ben bahsimi senden yana koyarım.”

Genç kadın ufak bir kahkaha attı, birasını masaya bıraktı ve açık bulmaca kitabını işaret etti. “Dört.”

“Pardon?”

“Oraya dört gelecek. Diğer kutuya da altı.” Sonra ona doğru eğildi, adamın elindeki kalemi aldı ve boşlukları doldurmaya başladı. Kulağı adamın dudağının öyle yakınındaydı ki Jax istese onu ısırabilirdi. Bunun yerine kokusunu içine çekti. Yumuşak. Hafif. Güzel.

Maddie önündeki bulmacaya iyice konsantre olarak başını yana eğdi ve Jax onun kokusunu solumaya devam etti. Jax onu koklamakla meşgul olduğu için Maddie’nin bulmacayı bitirdiğinin farkına bile varmamıştı. “Kahretsin.”

“Etkilenmene gerek yok,” dedi Maddie. “Takıntılarla ilgili ufak bir sorunum var. Bazı şeyleri bitmemiş bir halde bırakmaya dayanamıyorum.” Bar taburesinden indi. “Maalesef bu tarz sorunlar için on iki adımlık kurtulma programları yok.”

“Ford sana borçlandı,” dedi gitmesini engellemek için bileğinden tutarken.

“Eğer gözlüklerini taksaydın sen de yapabilirdin.” Bileğini çekip ondan kurtardı. “Kısmen zor bir bulmacaydı. Ah, ayrıca bilgin olsun, gözlük kadınlar için zekâya işaretir, hem çok da seksi görünürler.”

Jax birden başını kaldırdı, genç kadının yanaklarındaki kızarıklığa, gözlerindeki alaycılığa baktı ve içinde bir şeylerin oynadığını hissetti. Bazı sorunları olduğu belliydi ama tatlı ve çok açık sözlü bir kadındı ve onunla konuşmak kesinlikle taze bir nefes almak gibiydi. “Benimle flört mü ediyorsun?”

“Hayır, şu porno olayı her şeyi bitirdi.”

Bu söylediği Jax’i güldürdü, hatta daha da iyisi Maddie’nin de bir kahkaha atmasını sağladı. Aralarında kesinlikle bir şeyler alevlenmişti.

Kimya.

Hem de inanılmaz derecede etkili bir kimya. Bunu kesinlikle Maddie de hissetmişti çünkü birden hızlanmış, cebinin derinliklerden Ford için aceleyle para çıkarmış ve sanki arkasından kovalayan varmış gibi kapıya yönelmişti.

“Maddie.”

Arkasını döndü. Onu otobanda ilk gördüğü zamanki gibi kendinden geçmiş, paniklemiş bir hali vardı. Jax bunun sebebini merak etti.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Maddie.

“Çözmen gereken bulmacalar mı var?”

“Onun gibi bir şeyler.”

“Bu gece bulmaca çözmek için çok uygun bir zamanmış gibi görünmüyor,” dedi ve bıraktığı parayı onun cebine geri soktu. Jax’ın parmakları Maddie’nin pantolonuna değiyordu. “Daha çok yeni arkadaşlar edinme gecesi,” dedi. “Hem Ford da atıştırmalık fıstık çıkarıyor. Fıstıkları ona fırlatabiliriz. Bundan nefret eder.”

Maddie gözlerini yumdu ve gözlerini tekrar açtığında, bir duygunun alevlendiğini hissetti. “Bunu çok isterdim ama bu gece kız kardeşlerimle şu kavgayı etmem gerekiyor.”

Şu an çok kırılgan bir halde olduğuna şüphe yoktu ve Jax, bunu kullanıp ondan faydalanmadan önce uzaklaşması gerektiğini düşündü. Ama sonra Maddie’nin parlak mavi gözlerine, dudaklarına dikti bakışlarını ve birden Jax’ın bütün iyi niyeti uçup gitti.

“Burada yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorum,” dedi Maddie.

“Yeni başlangıçlar iyidir.”

“Evet.” Maddie dilini çıkardı ve dudaklarını ıslattı, bu bilinçsiz hareketi belki de dudaklarının Jax’inkiyle birleşmesini istediğini gösteriyordu. Birbirlerine uyuyormuş gibi görü-

nüyorlardı. Jax onun dudaklarının kendisinininkilerin üzerinde olmasını, onu barın dışında gördüğünden beri istiyordu.

Kendisine bir şeyler hissetmek için izin vermeyeli uzun zaman olmuştu, hem de çok uzun zaman. Ve şimdi bunu bu kadın için hissetmek gerçekten de işleri zorlaştıracaktı ama zor işlerin üstesinden gelme konusunda çok iyiydi ve bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Maddie'nin eline uzandı ve başını eğip onu kendine doğru çekti. Çenesi kadının saçlarına sürtündü ve bir kısmı sakalına takıldı. Şimdi Maddie'nin gözleri iyice büyürken, büyülenmiş halini izlemek için ona fazlasıyla yakındı Jax. Maddie'nin dudakları aralandı ve-

"Siz ikinizin bir otel odasına ihtiyacı var mı?"

Ford, her işe burnunu sokan ve her daim orada olan arkadaş.

Maddie birden sıçradı ve kendini ondan kurtardı. "Gerçekten de gitmem gerekiyor. İçkiler için çok teşekkür ederim." Kendi etrafında döndü ve bir masaya takıldı. Hafif bir çığlık atarak dökülen içkileri düzeltti ve insanlardan özür diledi. Ve sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp hiç ardına bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

"Tam bir götsün," dedi Jax Ford'a onun gidişini izlerken.

"Buna hiç şüphe yok. Onu da mı koleksiyonuna katacaksın?"

Jax ona bir bakış attı.

"Hadi ama. İhtiyacı olan insanlara yardım etme dürtünü inkâr etmeyi dene bakalım. Evsiz bir köpek, borca ihtiyacı olan arkadaşlar, güzel gözleri hatta gözlerinden daha da güzel bir poposu olan bir fıstık-"

"Bir ilişkiyle ilgilenmediğimi biliyorsun." Bunun sebebi bu kavrama inanmaması değildi. Ebeveynlerinin başarısız

evliliğine ve eski sevgilisiyle olan kötü ilişkisine rağmen birisine ihtiyaç duyma hissini anlıyordu; doğru kişiye ihtiyaç duyma hissi. Ama kendisine güvendiğinden emin değildi. Sonuç olarak geçmiş hatalarının birikintileriyle, çöpleriyle doluydu.

"Bir birliktelik için illa ilişkiye girmene gerek yok," dedi Ford. "Çıplak bir birliktelik demek istiyorum yani. Ama buradan oldukça hızlı çıkıp gitti. Belki de kendini o havada hissetmiyordu."

Hayır, sorun bu olmamalıydı. Aralarında bir kimya vardı, hem de bu öylesine yüksek bir kimyaydı ki Şanslı Liman'daki bütün Noel ışıklarının elektriğini kesebilirdi. Ve bu kimya genç kadını ürkütmüştü. Önceden incinmişti, bu gün gibi aşıkardı. Jax bunu bilerek ve bundan nefret ederek kapıya yöneldi çünkü bu kötü bir fikir olsa da onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Hey, bahşişime ne oldu?" diye seslendi Ford arkasından.

"Bahşiş mi istiyorsun? O zaman o koca ağzını kapalı tutmayı öğren." Ve sonra Jax geceye doğru ilerledi.

* * *

"Yanında seni kanatlandıracak bir adamla içmenin birinci kuralı," dedi Maddie kendi kendine, Aşk Kulübesi'nden uzaklaşırken. "Sakin aptalca bir şey yapma."

Hızla yürüdü ve sonra kendini rüzgârlı iskelede buldu. Ama rüzgârı neredeyse hiç hissetmiyordu. Hayır, hâlâ sıcaktı ve bunu da yaramaz, tam bir kötü çocuk gülümsemesine ve inanılmaz bir vücuda sahip mükemmel adama borçluydu.

Sen erkekleri bırakmıştın!

Neden bunu sürekli unutup durduğunu bilmiyordu. Bu adamı yanına yaklaştırmaya hazır değildi. Altı ay önce Alex'ten ayrıldığından bu yana buna hazır değildi. Geri dönüp ardına bakmamıştı bile. Ve dürüst olmak gerekirse ileriye de bakmamıştı.

Ve şimdi Jax'in kendisine dokunacak kadar yakınına gelmesine müsaade etmişti.

O bara girdiğinden bu yana hava iyice kararmıştı. Ana cadde bir Noel kartı gibi aydınlatılmıştı ve kasabanın tuhaf tarihi mimarisi inanılmaz görünüyordu.

Bir güzellik salonunun yanından geçti. Açıkta ve ön taraf-taki sandalyede bir müşteri vardı, kuaför arkasında durmuş saçlarıyla ilgileniyor ve ikisi eski arkadaşlar gibi gülüp kahkaha atıyorlardı. Köşede iskelenin caddeyle birleştiği yerde, ağız sulandıran, lezzetli hamburgerleri olan küçük bir kafe vardı.

Ye Beni Kafe.

Midesi guruldadı. Son birkaç saattir midesine giren tek şey cips ve bira olmuştu ama bunun için iyi bir sebebi vardı. Yanında patates kızartması olan koca bir hamburger ve bir de elmalı pay geldi aklına.

Ama bunun yerine gidip kız kardeşleriyle yüzleşmesi gerekiyordu.

Kasabanın ışıklarını geçtikten sonra, kayalık uçurumlar başlıyordu. Şimdi karanlık gökyüzünde görebildiği tek şey bu kayalıkların gölgesi ve silüetiydi. Bu kayalıklarda büyük ihtimalle bol bol kurt ve ayı olmalıydı. Sonra bir titremeyle döndü ve eski etkileyici kayalıklar ve granit patlamalar sonrası meydana gelen oluşumların çevrelediği sahile baktı.

Bu kurt ve ayıların oldukları yerde kalmalarını ve sahile inmemelerini umdu. İskele, tırazanlara takılmış beyaz aydınlatmalarla donatılmıştı. Biri ayrıca bazı aralıklara kırmızı kurdeleler ve ökseotu asmıştı.

Burası bir film seti olabilirdi. Tabii buz gibi rüzgâr gerçeği hesaba katılmazsa. Dalgalar hemen altında duran sütunlara şiddetle çarpıyordu ve herhangi bir ses efektinden bin kat daha gerçekçiydi. Üzerinde sadece sweatshirtü vardı, titredi ama ellerini ceplerine sokuşturup yürümeye devam etti çünkü bir dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Belki de iki.

Dönme dolaba doğru bir adım attı ve yukarı baktı. Ve daha yukarıya. Ona binmeyi ve tam dünyanın tepesindeyken durmayı hayal etti, sonra birden midesine garip bir his doldu.

Lanet olası yükseklik korkusu.

Yakında bu korkusunun üstesinden gelecekti ama diğer korkularının arasında bir sıraya girmesi gerekiyordu, hayatını yönetmesine izin verdiği diğer korkuları... Ömrü boyunca bir Fare olarak kalma korkusu gibi.

Geçitten geçti ve bir dondurmacının karşısına çıktı. *Tam da doktorun yapmamı söylediği gibi*, diye düşündü ve soğuk geceye rağmen çikolatalı bir milkshake istedi.

"Bir çikolata vanilya karışımına ne dersiniz?" diye sor-du tezgâhın arkasında duran adam. Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı ve sanki ne kadar tatlı olduğunun bilincinde olan bir gülümsemesi vardı. "En çok satan ürünümüz."

"Tamam." Ama adam içeceğini hazırlamak için döndüğü anda alnına bir tane indirdi. "İnsanların senin adına karar vermesine izin verme. Her zaman derin kaz ve... Thelma gibi ol. *Hayır, bekle. Louise. Louise olmak istiyorum.*" Kahretsin. Hangisini Susan Sarandon oynuyordu? Fark eder miydi? Güçlü olamazsa bir gün bu yüzden batana kadar rol yapmak zorunda kalacaktı. "Ben Louise'im."

"Ah, bir fantezi. Fantezilere bayılırım."

Kalbi adeta ağzına geldi ve arkasını döndüğünde Jax'le yüz yüze geldi. Adam karanlık ve harika görünüyordu; midesinin tam altında, korku diyemeyeceği bambaşka bir his vardı.

“Ama belki de ilk randevu oyunumuza kadar beklemeliyiz,” dedi.

Jax'in, içinde fantezi kelimesinin geçtiği bir cümle söylemesi bile onu titretmeye yetmişti. Jax ceketini çıkardı ve ona uzattı, şimdi üzerinde sadece uzun kollu bir tişört kalmıştı. Üşümediğini söylemek için ağzını açtığı sırada genç adam ceketini üzerine sardı ve Maddie'nin göğüs uçları sanki Jax onlara dokunmuş gibi birden dimdik oldu. Bu sırada ona ne diyeceğini unutmuştu.

Deri ceketin sıcaklığı onu bir koza gibi sarmıştı, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Arkamdaki ayak seslerini duyduğumda aklıma ilk gelen, beni yemek için uçurumlardaki inlerinden buraya inmiş vahşi hayvanlardı; bu yüzden sen olduğunu görünce çok sevindim.”

“Benimleyken kendini daha güvende hissetmenin nedeni nedir?”

Maddie kahkahasına engel olamadı. “Açıkçası şu an Clark Kent'e benzediğin söylenemez, yani bu karanlıkta.” Hayır daha çok bir süper kahramana benziyordu, uzun boylu, karanlık ve gözlerini ona sabitlemiş bir kahraman. Bu da Maddie'nin nefes alıp verişini güçleştiriyordu. “Yürümem gerekiyor.”

Jax onu onaylar gibi başını salladı.

Görünüşe göre bu, Jax'in de onunla birlikte yürüyeceği anlamına geliyordu. Rastgele dizilmiş banklar dışında iskelelenin yarısı boştu. Bulutların arasında hiç yıldız görünmüyordu; rüzgâr ve dalgalar dışında onları rahatsız edebilecek başka bir şey de yok gibiydi.

Jax bir süre göz göze gelmelerini bekledi. Daha sonra ise tırbazana doğru eğilirken elini Maddie'nin elinin üzerine koydu. Maddie ise parmaklarını onun sakalının üzerinde gezdirdi, sert mi yoksa ipeksi bir dokunuş mu olacak diye merak etmişti. Genç adamın siyah ve günah gibi uzun, neredeyse elmacık kemiklerine kadar uzanan kirpiklerine baktı. Daha sonra Jax milkshake'ini içerken, Maddie'nin bakışları onun güçlü çenesine kaydı. Adamın dili kamışı bıraktığında, Maddie vücudunun alt taraflarında derin ve kuvvetli bir şeyler hissetti. Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Jax birden meraklı gözlerle ona baktı.

“Bir şey yok.” Neredeyse ıssız olan bu iskelenin en karanlık ucunda yabancı bir adamla birlikte olmasının dışında bir şey yoktu. Onu kendisinden kurtaracak kimse yoktu.

“Burada farklı bir huzur var, değil mi?” dedi Jax sessizce.

“Los Angeles'tan mı? Burası tamamen farklı bir dünya.” Her gün işe gidiş yolunun lunaparktaki çarpışan arabalardan bir farkı yoktu. Komik olan ise bunu asla önemsememiş olmasıydı çünkü hayatında olanların lunaparka yapılan bir ziyaretten farkı yoktu –hızlı ve biraz kontrol dışı. Ev ve iş arasında geçen zamanı, işi, erkek arkadaşı...

Özellikle de erkek arkadaşı.

Dışarıdan bakınca Alex çok etkileyici ve entelektüel birisi gibi görünüyordu. Ama içine bakınca negatif duygularla dolu bir tencereden başka bir şey değildi.

Bu gizli utancını hatırlayınca Maddie derin bir nefes aldı. Onu değiştiremeyeceğini anlaması öyle uzun zaman almıştı ki, zaten onu değiştirmek yerine yavaş yavaş kendisi hiç tanıyamadığı biri haline gelmişti.

Alex ona vurmaya başladığı zaman buna karşı koymaya çalışmak onu giderek daha güçsüz bir hale sokmuştu. Malesef genç adam ayrılıklarını kaldıramamış ve birkaç haf-

ta önce, Maddie'yi tekrar birleşmeye ikna etmeye çalıştığı aylardan sonra, onu ofiste köşeye sıkıştırmıştı. Maddie başının çaresine bakmıştı ama sonradan ortaya çıkmıştı ki, o küstah herif ofisteki herkese iğrenç davranmış ve şirketin en yüksek kıdemli vekilinin üzerine sıcak kahve dökmüştü.

Yani Maddie'nin artık her gün evle iş arasında yaptığı çılgın yolculuğa devam etmesine gerek kalmamıştı.

Annesi de aynı hafta içinde vefat etmişti.

Maddie bütün bunlarla baş etmeye çalışıyordu ama henüz başardığı söylenemezdi. Belki de bunu telefonun takvimindeki daha ileri bir tarihe atabilirdi.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayan Jax onu izliyordu. Maddie ona, kendisini anlamak için uğraşmaya zahmet etmemesi gerektiğini söylemeliydi. Bunu şimdiye kadar kimse başaramamıştı, kendisi bile.

“İyi misin?”

“Olmaya çalışıyorum,” dedi ve gülümseyerek Jax'a baktı.

Adam da gülümsedi ve ona doğru bir adım attı; bu da Maddie'nin birkaç şeyi anlamasına sebep olmuştu. Birincisi, bu tip yakınlaşmalara karşı otomatik olarak devreye giren savunma mekanizmasıyla ilgili sorunları vardı. Bu savunma mekanizmasına uyup geri çekilmemeliydi. *Bütün erkekler gülümseme, yaklaşma ve sonra da vurma yetisine sahip değiller* diye hatırlattı kendine. Ama beyni bunu biliyor olmasına rağmen kalbi henüz bunu kabul etmek için hazır değildi.

İkincisi, biraz rahatsızlık verici olan diğer husus ise adamın güzel kokusuydu –seksi ve çekici. Maddie gözlerini kapatınca vücudunun karıncalandığını hissetti, içine güçlü bir duygunun nüfuz ettiğini hissedebiliyordu.

Arzu. İnsanın adeta kemiklerini eriten bir arzu.

Tekrar gözlerini açtığında Jax'ın daha da yakınına geldiğini fark etti. Gözleri daha önce fark ettiği gibi sadece karamel renginde değildi ama içlerinde adeta yüzen altın parçaları vardı. Bu harikalık içinde boğulabilirdi.

Ölmek için çok da kötü bir yol değil bu, diye düşündü –ihtirastan ölmek.

Ellerindeki titremeyi engellemeye çalıştı. “Maddie,” dedi Jax. Sadece bu kadar, ismini söylemişti, ona artık inanmadığı şeyleri vaat eden derinden gelen bir sesle. Ve sonra birden beynindeki erkeklere güvenme konusu ile ilgili endişelerin, gerçekliğin diğer tarafında bir yerlerde kaybolduğunu hissetti. Oteli güzel bir yere çevirebiliriz düşüncesinin hemen yanına yerleşmişti bu konudaki yeni düşüncesi. Bu yüzden geriye doğru bir adım atmak yerine, ileriye doğru bir adım attı ve titreyen bacaklarıyla ona yaklaştı.

Daha sonra olan şeyse dünyanın en tuhaf olaylarından biriydi.

Tuhaf, ürkütücü ve harika.

Adamın kolları onu sararken, genç kadının dudaklarının arasından adeta cennetten çıkma bir nefes geldi ve Jax'ın dudakları onunkilere dokundu. Sıcak ve çikolata tadındaydılar. Bu Maddie'nin birden bütün umutlarını ve hayallerini unutmasına sebep olan bir öpücüktü ve sonra...

Ve sonra birden artık düşünememeye başladı.

BÖLÜM 4

“Ufak meseleleri asla dert etmeyin. Ve unutmayın zaten her şey ufak meseledir.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie'nin gözleri ilk andan itibaren Jax'i çok etkilemişti, hele dudakları... Tanrım, dudakları. Öpüşme oldukça nazik başlamıştı ve Jax böyle devam etmesini planlıyordu ama sonra Maddie ona bakmak için kendini geriye doğru çekti; yüzü kızarmış, gözleri de iyice büyümüştü.

Jax başını eğdi ve dudaklarını onun boynunda gezdirmeye başladı. Dudaklarının altında, genç kadının nabzının hızla attığını hissedebiliyordu ve sonra dilini o noktaya değdirdi. Kadının nasıl zevk aldığını hissedince yavaşça çenesi-ne doğru ilerledi ve daha sonra sıcak, yumuşak kulağını öpmeye başladı. En sonunda başını kaldırdığında genç kadının gözlerinin kocaman olduğunu gördü, Jax'in neler yapacağını merak eden bir şaşkınlık vardı yüzünde.

Jax çok da iyi şeyler yapmayı planlamıyordu.

Bunu kanıtlamak için onu tekrar öptü ve Maddie hafifçe inledi. Jax genç kadının çantasının iskeleye, ayaklarının dibine düştüğünü işitti; sonra kadının kolları onun boynunun etrafına dolandı ve onu sertçe öpmeye başladı, bu öyle

zevk dolu bir öpücüktü ki. Maddie'nin dokunuşunun verdiği zevkle, sıcaklıkla ve içinde adeta yüzen beklentilerle Jax onun ağzının içine doğru inledi.

Maddie bir kez daha kendini onun dudaklarından ayırdı ve geriye doğru çekildi. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı, dudakları ıslaktı ve vahşi bir şekilde nefes alıp veriyordu. Jax'in onun ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama genç kadın istediği şeyi bulmuş gibi görünüyordu çünkü elleri sanki daha fazlasını istiyormuş gibi Jax'in kaslı kollarında geziniyordu.

Demek daha fazlasını isteyen sadece Jax değildi.

Tekrar Maddie'nin boynunu öpmeye başladı ve sonra dudakları, boynu ve omzunun bulunduğu yere gelince genç kadın seksi bir şekilde inledi. Gözleri kapalıydı ve aldığı zevkin yoğunluğuyla titredi. “Ne kadar güzel bir tadın var,” diye mırıldandı Jax.

“Çikolata vanilya karışımı gibi mi?”

Genç kadın açlık ve tutkuyla iyice belirginleşmiş gözlerini açarken Jax de başını kaldırdı. “Kadın gibi.” Vahşi saçları vardı ve birkaç buklesi yüzüne düşmüş, rüzgârla birlikte dans ediyor, adeta onu çağırıyordu. Jax ona dokunma ihtiyacıyla saçını geriye itmek için elini kaldırdı ve sonra birden genç kadın kendini hızla yana çekti.

Bu hareketi Jax'i inanılmaz bir şaşkınlığa uğratmıştı ama Maddie gittikçe daha durgun bir hale geliyordu. Jax yavaşça elini indirdi. “Maddie—”

Maddie hızla başını iki yana sallayarak bir adım geriye doğru çekildi ve gözlerini ondan kaçırdı. “Gitmem gerekiyor.”

“Peki.” Jax'in beyni neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sanki adam ona vuracakmış gibi davranmıştı ve bu tam bir delillikti -böyle bir şey yapmazdı.

Asla.

Ama biri yapmıştı.

Bu açıkça ortadaydı. Ve isteksizce yaptığı bu hareketin anlaşıldığını fark eden Maddie'nin utancı da yüzünün kıpkırmızı olmasına sebep olmuştu.

Maddie'nin hali Jax'in kendisini çok kötü hissetmesine sebep olmuştu. Maddie ise bir an için bile olsa olanları hatırladığı için kötü hissetmişti ve geriye doğru bir adım attı. "Maddie—"

Maddie dudağını ısırды ve çantasını yerden almak için eğildi. Daha sonra döndü ve sokağa doğru yürümeye başladı. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Jax dikkatli bir şekilde nefesini vererek ona başıyla peki işareti yaptı. Genç kadının onun tamamen ortadan kaybolmasını istediğinden emindi ama bunu yapamazdı. İskeleden sokağa doğru giden yoldan başka hiçbir yol yoktu. Bu yüzden onu rahatsız etmeyecek bir mesafede ardından yürümeye başladı.

Maddie iskele boyunca hızla yürüdü ve dönme dolaba gelinceye kadar da hızını kesmedi. Hayatının da dönüp duran bu dönme dolap kadar basit olmaması gerçekten de çok kötüydü.

"İyi misin?"

Döndü ve ondan beş fit uzakta, elleri cebinde duran Jax'e baktı. "İyiyim." İyi olmak istediği için bu küçük yalanı söylemenin bir mahsuru yoktu. "O öpüşme. Yapmamalıydım... Yapamayız." Derin bir nefes verdi ve dürüstlikle devam etti. "Görüldüğü gibi yeni bir şeye başlayacak bir durumda değilim."

"Seni anlıyorum. Tamam Maddie. Ben de böyle zamanlar yaşadım."

Maddie Jax'in, birisinin ondan faydalanmasına ya da ona vurmasına izin verdiğinden şüpheliydi ama bundan konuşmak istemiyordu. Jax ona, yürümeye devam edebileceği anlık bir boşluk verdi ve o da bunu değerlendirdi. Döndü ve yürümeye başladı. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jax de peşinden yürümeye devam etti. "Ben otele geri dönüyorum," dedi. "Yalnız." Maddie ne beklediğini bilmeyerek ona doğru bir bakış attı ve kalbinin hâlâ hızla attığını fark etti.

Dondurma dükkânının yanından geçtiler, Maddie'ye servis yapan adam Jax'e selam verdi. "Hey dostum. Bu akşam sıcak çikolata mı içeceksin?"

"Evet. Büyük boy olsun. Paket lütfen, Lance. Teşekkürler." Parasını ödedi ve sonra Maddie'nin elindeki soğuk içeceği alıp yerine sıcak çikolatayı verdi. "Ellerin için," dedi ve onu iskeleden Aşk Kulübesi'nin olduğu caddeye doğru yönlendirdi.

Daha sonra bardan topuklular giymiş biri sarışın diğeri kumral iki kadının birlikte kahkahalar atarak çıktığını gördüler. "...ve arabayla beni evime bırakmak istedi," diye bir çığlık attı sarışın kadın.

"Ama sen de biriyle sevişmek istediğini söylemiştin," dedi kumral olan.

"Evet, ama bana baksana! Bugün dokuzum, hatta belki on. Ve sekizden daha düşük kimse bu gece bu vücudu evine götüremez—" Daha sonra Jax'i görünce, sarışın kadın kollarını onun boynuna sardı. "Hey, seksi! Bütün hafta seni görmedim. Çok mu çalışıyorsun, yoksa hiçbir iş yapmıyor musun?"

"İkisinden de biraz," dedi Jax istifini bozmadan.

"Gel yatmadan önce hep beraber bir içki içelim," dedi kadın ve ellerini adamın boynunda gezdirdi.

Maddie kendisine şöyle bir baktı. Evet, kıyafetlerine en fazla dört verilebilirdi ama görünmez de değildi.

Sonra bir taksi geldi ve sarışın gülümsedi. “Bu bizim olmalı. Jax?” dedi adamın elini hafifçe okşayarak. “Geliyor musun?”

Jax başını iki yana sallayınca sarışın ve kumral hayal kırıklığıyla derin bir iç çektiler; sonra taksiye binip gecenin içinde kayboldular.

“Gidebilirdin,” dedi aradan bir dakika geçtikten sonra Maddie. “Seni bir şeylerden geride tutmak istemem.”

“Ne gibi mesela?”

“Bir grup seks gibi mesela.”

Jax’in tek kaşı havaya kalktı. “İstedığimin bu olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bu erkeklerin en büyük fantezisi değil midir?”

“Belki ben şimdiki eşimden memnunum.”

Birden içindeki bütün olumsuz düşüncelere rağmen yumuşadığını hissetti. Şimdi rüzgâr daha da şiddetli esiyordu ama neyse ki Jax’in ceketi onu koruyordu ve Maddie sadece orada durmalarından bile memnundu. “Üşüdün mü?” diye sordu, cevabının hayır olmasını umarak.

“İyiyim. İzin ver de seni otele bırakayım,” dedi kırmızı bir cipi işaret ederek.

“Peki ya motorun?”

“İkisi de benim. Ama cip seni sıcak tutacaktır.”

“Bilmiyorum.”

Bakışları birleşti. Jax’in bakışları karanlık ve sıcaktı, onun cevabını bekliyordu. “Uzun bir yol.”

“Evet,” diye katıldı ona. “Ama bir yabancıнын arabasına binmek bir yabancıyı öpmekten çok daha aptalca bir şey.”

“Dilersen sana referanslarımı gösterebilirim.”

“Şu az önceki sarışınla kumral gibi mi?” diye sordu.

Jax yüksek sesle bir kahkaha attı; bu ses genç kadının vücuduna bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. Jax elini onun sırtına koyarak Maddie’yi cipe doğru yönlendirdi. “Senden daha iyi referanslarım olduğuna eminim.” Yolcu koltuğunun kapısını açtı ve kadın tereddütle dururken bekledi. Centilmen bir süper kahraman mı yoksa onu gizli barınağına atmaya çalışan kötü bir çocuk mu diye düşünüyordu Maddie.

Bunu söylemesi güçtü.

Arabaya bindi. Aracın içi karanlıktı ve Jax arabaya binip de yolda ilerlemeye başlayana kadar ona niyetiyle ilgili hiçbir ipucu verecek harekette bulunmamıştı.

Arabanın ön camından dışarı bakarken süper kahraman ve yakışıklı kötü çocuğun başa baş gittiğini düşündü. Çok da bir önemi yok diye geçirdi içinden ama aslında derinlerde bir yerde ikisini bir arada istiyordu.

BÖLÜM 5

“Dibe vurduğunuzu düşündüğünüz an, birisi mutlaka size bir kürek uzatacaktır.”

PHOEBE TRAEGER

Jax arabayı otelin önüne çekti ve ikisi birden karanlık otele bakmaya başladılar. “Elektrikle ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Jax.

Maddie böyle olmamasını umdu. “Bilmiyorum.”

“Kız kardeşlerin buradalar mı?”

“Bunu da bilmiyorum.”

Jax tekrar arabayı çalıştırdı ve otelin arka tarafına doğru ilerlediler. Maddie arabanın koluna sıkıca tutundu ve yutkundu. “Bu büyük, kötü bir kurdun beni yediği bölüm değil, değil mi?”

Jax ona afacan bir bakış attı. “Bu seni yiyen şeylerle ilgili derdin de ne böyle?”

Maddie sinirli bir şekilde bir kahkaha attı ve Jax de hem nabzını hızlandıracak hem de korkutacak harika bir gülümsemeyle ona baktı. “Bak sana ne söyleyeceğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Eğer seni yeme gibi bir şansım olursa, sana söz veriyorum bundan çok zevk alacaksın.”

Maddie midesinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Vücudunda başka tepkiler de meydana geliyordu ama bunları içinde saklamayı tercih etti. Bu sırada Jax de otelin arka

tarafındaki küçük kulübenin yanında durdu. Kulübenin bütün ışıkları yanıyordu.

“Buraya nasıl geleceğini nereden biliyordun?”

“Küçük bir çocukken burada çok vakit geçirirdim. Bir keresinde Ford, Sawyer ve ben her yeri tuvalet kâğıdıyla donatmıştık.”

Onun vahşi bir gençliğinin olmuş olması Maddie’yi hiç şaşırtmamıştı. Hayattaki her şeyinin vahşice olduğundan şüphe ediyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Sawyer’ın babası bunu öğrendiğinde bizi çok fena dövmüştü ve sonra da bizi senin büyükbabana şikâyet etmişti. Sonra o da bize yaptıklarımızı temizletip bütün oteli boyatmıştı. İyi bir adamdı.” Bakışlarını kulübeye çevirdi. Maddie onun bakışlarını takip ettiğinde camdan dışarı bakan Chloe ve Tara’ya bakmakta olduğunu gördü.

“Çok mutlu görünüyorlar,” dedi Jax.

“Evet, insanların üstünde böyle bir etkim vardır.”

Nasır tutmuş eli yavaşça Maddie’nin sırtından yukarı doğru kaydı ve daha sonra hiç beklemediği bir şekilde sıcak eli genç kadının boynuna dokundu. Bu sıcaklık genç kadını içine çekmişti.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı sessizce. “Bu gece benim üstümde oldukça güçlü bir etkin oldu.” Başparmağı ensesinde gezindi ve genç kadının ona bakmasını sağladı.

İkisinden biri öne doğru eğilmişti ama hangisinin bunu önce yaptığından emin değildi ve sonra birden genç kadının elleri onun göğsünde, Jax’ın elleri ise Maddie’nin kollarının çevresindeydi ve onu yakınına çekmeye çalışıyordu. “Kız kardeşlerim—”

“Cipin içini göremezler.” Onu bir kere öptü, sonra bir daha öptü –ama bu ufak öpücükler yeterli değildi, hem de

hiç... Sonra Maddie yumuşak bir inleme duydu ve bunun kendisinden geldiğini fark edince hemen geri çekildi.

“Evet,” dedi Jax ona dikkatle bakarken. “En çok gözlerindeki bu bakışı seviyorum.”

“Hangi bakış?”

“Sıcak. Tutku dolu. Korkusuz.”

Maddie’nin bu sözcükleri anlaması biraz zamanını aldı. Ve anladığı zaman kapıyı açmak için döndü ama sonra Jax onu nazikçe kendine doğru çekti ve tekrar öptü; derin ve sıcak bir öpücüktü bu. Maddie kendini ona verirken ve onun içinde uyandırdıklarını hissetme zevkini tadarken gözlerini yumdu. Öyle iyi öpüşüyordu ki, ve tadı, dokunuşu, kokusu, vücudunun ısısı –hepsi öyle güzel birleşmişti ki birden her şeyi unutmuştu. Şimdi bu âna ihtiyacı vardı. Bu ânı hak etmişti ve zevk almak için kendisine izin vermişti. Maddie’nin elleri, Jax’ın vücudunda uzanabildiği her yerde geziniyordu ve Jax’ın inlemelerinden, bundan çok zevk aldığı anlaşıyordu.

“Uzun zamandır arabada yapmamıştım,” dedi Jax birbirlerinden ayrıldıklarında. Sesi çatallı ve derinden geliyordu.

“Ben de.” Aslında daha önce bir arabada seviştiğinden emin değildi. Etrafına baktı. “Camlar buğulanmış.”

Jax elini onun omzundan boynuna götürdü ve sonra başparmağını nabzına koydu. “Isınan sadece arabanın içi değil.”

Evet. Vücudu bunun farkındaydı. Maddie onun geniş göğsüne, öpmek için can attığı karın kaslarına ve ön tarafı iyice kabarılaşan Levi’s pantolonun düğmesine baktı. Bakışları onun aletin üzerinde gezindi, ona bakmak hem içini yakıyor hem de onu eğlendiriyordu.

“İçeri gitmem lazım.” Ama kımıldamadı. Aslında kımıl-

damıştı. Jax’ın dudakları boynuna daha rahat ulaşsın diye ona doğru uzandı. Jax de hemen bu fırsattan faydalandı ve dudaklarını yavaşça onun teninin üzerinde gezdirmeye başladı. “Onlar... Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Onlar burayı kontrol etmeye gelmeden önce gitmeliyim.”

Jax’ın bir eli Maddie’nin belinde duruyordu. Maddie’nin üzerindeki kendi ceketinin ve Maddie’nin sweatshirtünün altındaki parmakları onun çıplak göbeğinin üzerinde geziniyordu. Maddie heyecanla titrek nefesler alıp veriyordu. “Ellerini üstümden çekmek zorundasın yoksa...”

Jax ona baktı, bakışları koyulaşmış ve ısınmıştı. “Yoksa ne?”

Yoksa çıkıp üstüne oturacaktı. “Hiç adil oynamıyorsun.”

“Evet. Bunu unutmamalısın.”

Vücuduna sakın olmasını söyleyerek kendini onun ellerinden ve cipten kurtardı. “Getirdiğin için teşekkürler.”

Ve öpüşme için...

Jax kapısını açtı. “Seninle içeri kadar yürüyeyim.”

“Hayır, yürüme.” Bunu ona açıklamak istemiyordu. Cipten indiği gibi hızla ilerledi ve köhne verandadan kulübeye doğru yürüdü ama o daha kapıya varmadan kapı açılmıştı bile.

Kapıda duran Chloe dudaklarında bir gülümsemeyle Maddie’nin ardında duran cipe baktı. “O kim?”

Maddie karanlığın içinde kaybolan cipin farlarına baktı. “Jax Cullen. Ve onun hakkında tek bildiğim de bu,” dedi Chloe’nin başka bir şey daha sormasına fırsat vermeden.

Aslında bir de viski yudumları gibi keyif veren bir sesi, ona söylediklerinden daha fazlasını anlatan bakışları olduğunu ve evet bir de inanılmaz güzel öpüştüğünü biliyordu.

“Ben de bir Jax istiyorum,” dedi Chloe.

“Onu görmedin bile.”

“Evet, ama yüzüne yerleştirdiği bakışı görmek bile yeterli. Ceketin güzelmiş.”

“Geri vermeyi unuttum.” *Maddie, Maddie, Maddie*, dedi kendi kendine. *Bu koca bir yalan. Unutmadın. Vermedin çünkü bunu onu tekrar görmek için bir bahane olarak kullanacaksın.*

“Kasaba merkezine tam üç kere gittim ama ben bir Jax bulamadım,” dedi Chloe.

Maddie ona bir bakış attı. Mükemmel parlaklıkta koyu kıvılcımlı saçları vardı. Şirin, seksi kıyafetleri. Sıkı, güzel bir vücudu. Büyük B ile Bela diyen yeşil gözleri ve insanı teslim alan bir yüzü vardı. “Erkekleri etkileme konusunda zorluk yaşayacağını hiç sanmıyorum.”

“Sorun erkekleri etkilemek değil. Hiç yatakta üçüncü bir tekerlekle sevişmeyi denedin mi?”

“Hayır,” dedi Maddie. “Ben asla...”

“Astımımdan bahsediyorum,” dedi Chloe donuk bir sesle. “Ama zihninin nasıl çalıştığını bilmek güzel. Astımım benim için yataktaki üçüncü bir kişi gibi. Ve genelde sorun çıkaran bir kişi.”

“Yani sen—”

“Aynı anda gelemiyoruz –yoksa astım atağım yüzümden soluğu ambulansa alıyorum.” Derin bir iç çekti. “Aynı anda orgazm olmayı o kadar çok özledim ki.”

“Aman Tanrım, şu orgazm olamıyorum sıçmalığımı keşer misin?” dedi Tara, yanlarına gelirken. “Bazılarımız hiç orgazm olamıyor.”

“Hiç mi? Ama sen evlisin.”

“Tamam, hiç diyerek biraz abartmış olabilirim. Konu şu ki, dünyada orgazmdan çok daha önemli şeyler var.”

“Birini söyle,” dedi Chloe.

Tara elindeki bir şişe şarabı havaya kaldırdı.

“Evet oldukça yakın,” diye kabul etti Chloe. Hep beraber oturma odasına doğru ilerlediler, rüzgâr odanın camlarını titretiyordu. Eskimiş halı bir zamanlar mavi rengindeydi ama şimdi soluk bir griye bürünmüştü, sanki yirmi yılda bir sulanan ölü bir çimenliği andırıyordu.

“Burasının Noel süslemelerine ihtiyacı var,” dedi Chloe birden. “Bir de ağaca.”

Maddie kendini soluk mavi renkli koltuğun üzerine bırakır bırakmaz koltuktan bir toz bulutu yükseldi. Chloe de ona katıldı ama hemen tişörtüyle ağzını ve burnunu örtmeyi ihmal etmedi. “Ve kesinlikle bir de buhar dezenfeksiyonu.”

Tara başını iki yana salladı ve Chloe’yi koltuktan kaldırdı. “Mutfağa git. Buradaki toz seni öldürecek tatlım.”

Maddie kız kardeşlerini takip etti, ikisinin arasındaki tuhaf ilişki onu hep düşündürmüştü. Tara umursamıyormuş gibi görünse de onun için çok endişeleniyordu. Chloe de asla öyle davranmasa da aslında tam bir sevgi açıydı. Maddie ise bu tabloda tam olarak nereye oturduğunu bilmiyordu, belki de bu tabloda hiç yeri yoktu.

Birden rüzgâr yüzünden panjurlardan biri öyle sert kapandı ki, Maddie adeta yerinden zıpladı. Bir an için ışıklar gelip gider gibi oldu ve uzun bir tereddüt anından sonra neyse ki yanmaya karar verdiler.

Üç kardeş el ele tutuştular ve gözlerini dikip mutfağa baktılar. Oteldeki mutfakın büyüklüğünü ve masasını düşünmeyecek olurlarsa aslında iki mutfak, tasarım olarak neredeyse aynıydı. Formika tezgâhın üstünde dip dibe oturduklar. Tara, Maddie için bir kadeh şarap doldurup ona uzattı, sonra bir kadeh de kendisi için doldurdu.

“Merhaba,” dedi Chloe boş elini sallayarak. “Bizim başımız kel mi?”

“Çok gençsin,” dedi Tara.

“Reşit olalı üç yıl oldu.”

“Göğüslerin düşmesin diye bir sutyene ihtiyacın var mı?” diye sordu Tara. “Simidini saklamak için bir korse takman gerekiyor mu?”

“Simit mi?”

“Evet, simit. İnanılmaz bir efor sarf ederek yaptığın rejim sonucu bile orada kalmaya devam eden şey.” Tara göbeğini işaret etti, Maddie’ye göre ise Chloe oldukça iyi görünüyordu. Kendi simidinin de onunki gibi olmasını isterdi.

Ve büyük ihtimalle olabilirdi, tabii cips yemeyi bırakabilirse.

“Geceleri uyumana engel olan sıcak basmaları yaşıyor musun? O zaman içmek için yeterince büyük değilsin demektir.”

Chloe gözlerini devirdi ve Tara’nın tüm söylediklerine rağmen kendisine bir kadeh içki doldurdu. “Biliyor musun, oldukça ciddi öfke problemlerin var. Ve alınganlık sorunların da. Ayrıca kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyorsun.”

Maddie kendini birazdan gelecek bağırmaya karşı hazırladı. “Dinle-”

“Pardon?” Tara içkisini bir dikişte bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Sonra Chloe’yi büyük bir hızla geçerek Maddie’nin kadehini de sonuna kadar doldurdu. “Bulunmaz Hint kumaşı mı?”

“Tabii işine gelirse,” dedi Chloe. “Tatlım.”

“Boş ver Bayan Hoppa Göğüsler. Ayık olduğunda konuşuruz.”

“Evet, ben de seninle bir fahişe gibi davranmadığın zaman konuşmayı tercih ederim.”

“Bu biraz vakit alabilir,” dedi Tara.

Chloe başını iki yana salladı. “Ve unutma diye söylüyorum, daha otuz dört yaşındasın Tara, yetmiş iki değil.”

Maddie şarap şişesini kaldırdı çünkü gecenin gidişatı hiç de iyi görünmüyordu.

“Ve bir şey daha var,” dedi Chloe şişeyi Maddie’nin elinden alırken. “Maddie’nin göğüsleri de en az benimkiler kadar hoppa.”

Hepsi birden Maddie’nin göğüslerine baktılar. Hoppalığa bu kadar yakın olmalarının tek sebebi Maddie’nin indirimdeki yukarı kaldıran sutyenlerden almış olmasıydı. Derin bir nefes verdi ve elindeki boş kadehe baktı. “Artık dursam iyi olur. Bira ve şarap iyi bir karışım değil.”

Tara onun boş kadehine, sonra da çöp kutusuna baktı, kafası karışmıştı. “Birayı nasıl kaçırdım?”

“Seksi adamla birlikte içmiş,” dedi Chloe.

“Hey.” Maddie ona öfkelenmek istedi ama alkollüyen bu onun için oldukça zordu. “Onun bir ismi var.”

“Neymiş?” Tara öğrenmek istiyordu.

“Gerçekten de çok, çok, çok iyi bir isim.”

“Hatırlayabiliyor musun ki?” diye sordu Tara alaycı bir şekilde. “Yoksa adam dilinle birlikte hafızanı da mı yuttu?”

Hayır, ama güzel bir dili olduğuna şüphe yoktu. “İsmi Jax. Jax Cullen.”

Şarap az kalsın Tara’yı boğuyordu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Maddie.

Tara kadehini kenara bıraktı ve şişeyi ağzına götürdü, cevap vermesi uzun vakit almıştı. “Nereden tanıyacağım?” Ağzının kenarlarını özenle sildi. “Hem sen bu adamda bu kadar neyi beğendin ki?”

Chloe elleriyle yirmi beş santimlik bir uzunluk gösterdi.

Şimdi sıra Maddie'nin boğulmasına gelmişti. "Onunla yatmadım. Erkeklerden vazgeçtim ben," diye ekledi zayıf bir ses tonuyla. "Hem o uzunlukta penis yok."

"O zaman neden içeri girerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı?"

Maddie derin bir iç çekti. "Daha önce sana boşboğazın teki olduğunu söylediler mi?"

"Her zaman öyleydi," dedi Tara. "Bir keresinde on beş yaşındayken gizlice arka kapıdan çıkıyordum ve Chloe beni anneme gammazlamıştı. Yazın geri kalanında cezalıydım."

Chloe sırtıttı. "Güzel zamanlardı."

Phoebe Chloe'ye hamile kalana kadar Maddie annesiyle birlikte yaşamıştı. Daha sonra vekâletini babası almıştı. Tatillerde ya da babasının işinin başından aşkın olduğu zamanlarda annesini ziyaret etmişti ama bu o kadar da sık olmamıştı. Sonuç olarak kız kardeşleriyle ilgili çok az hatırası vardı. Ama Tara yazlarının çoğunu Phoebe ve Chloe ile birlikte geçirmişti.

"O yaz neredeydik?" diye sordu Chloe Tara'ya. "Kuzey Kaliforniya'da bir yerlerde, değil mi? Annem arkadaşlarıyla nehrin üstünde bir karavan kiralamıştı."

Tara başını salladı. "Sanırım öyleydi."

"Gizlice gittiğin yerlere beni hiç götürmezdin. Bu yüzden seni gammazlamıştım."

"Sen o zaman bebektin!"

"Beş yaşındaydım ve senin gibi on beş olmak istiyordum."

Ve Maddie de onlarla anıları olsun istiyordu.

Tara derin bir iç çekti ve arkasına yaslandı. "On beş yaşımı tamamen harcamıştım. İnsan gençken genç olmanın kıymetini bilemiyor."

Chloe güldü.

"Şaka yapmıyorum," dedi Tara. "Eğer tekrar on beş olursam, ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Gerçekten mi," dedi Chloe sesinde ona hiç de inanmadığını belirten bir ses tonuyla.

"Gerçekten."

Dışarıdaki rüzgâr pencereleri yerinden oynatıyor, fırtına inanılmaz bir güçle esmeye devam ediyordu. Birden hepsi durdular ve biraz korkmuş bir şekilde karanlık geceye doğru baktılar. "On beş yaşımdan nefret etmiştim," dedi Maddie sessizce, şarabın etkisini hissetmeye başlamıştı. Tara yardımsever bir biçimde hemen boşalan şarap kadehini doldurdu.

"Eğer keşkelerin varsa," dedi Chloe, "hâlâ hayatını boşa harcıyorsun demektir."

"Ben değil." Maddie başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi boşa harcamıyorum, bunu bir daha asla yapmam. Artık yeni bir hayata başladım. Her şey yeniden başlıyor." Kadehini havaya kaldırarak bu söylediğinin etkisini arttırmayı amaçlamıştı. Şarap, kadehi kaldırırken eline döküldü ve o da elindeki şarabı yalayarak temizledi. "Artık kimsenin benim yerime konuşmasına, beni ezip geçmesine, benim önüme geçmesine, bana vurmasına..."

Bu açıklamayı takip eden vurucu sessizlik onun biraz da olsa ayılmasını sağlamıştı. "Gördünüz mü," dedi. "İşte bu yüzden içmemeliyim." Kardeşlerinin birbirlerine şüpheyle bakmalarını görmezden gelerek kadehini havaya kaldırdı. Kesinlikle bir kadehe daha ihtiyacı vardı.

Ama Tara nazikçe kadehi elinden aldı. "Biri sana vurdu mu?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Tokat attı." Çok fark vardı. Bir tokat aşağılayıcı ve insanı kıran bir şeydi, ama ona yumruk attığı da söylenemezdi.

Tabii o son seferi saymazsa, yüzü dolabın köşesine çarpmıştı ve gözünün yanına dikiş atmaları gerekmişti. Ama artık bekardı. Her şey yolundaydı. En azından olabildiği kadar.

“Maddie–”

“Her şey yaşandı ve bitti.” Elini aşağı indirdi ve ayakka-bılarına bakmaya başladı. Spor ayakkabıları, aşınmış görü-nüyordular.

Chloe şirin bir çift yarım çizme giyyordu, üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu.

Tara sık topluklular giyyordu, öyle parlaktılar ki bir ayna olarak kullanabilirdiniz.

“Yeni ayakkabılara ihtiyacım var,” dedi Maddie yüksek sesle.

Chloe uzandı ve onun elini sıktı. “Yeni ayakkabılar sü-per olur,” diye fısıldadı sanki boğazına bir şey takılmış gibi.

Maddie de onun elini sıktı, şarapla karışmış düşünceleri-ni henüz tam olarak kavrayamıyordu. “Ah, size bir şey gös-termeyi unuttum.” Tarif kutusunu çantasından çıkardı ve onlara Lucille’den bahsetti. Rastgele bir kart çekti. “Kötü ka-rarlar güzel hikâyelere sebep olur,” diye okudu.

“Tanrım,” dedi Tara.

“Tanrı kalbini kutsasın demeyecek misin?” dedi Chloe sırtarak. Sonra birden öyle güçlü bir rüzgâr esti ki, kapı ye-rinden çıkacakmış gibi sarsıldı.

Sonra birden şiddetli bir gök gürültüsü duyular. Yer sal-landı, ışıklar açılıp kapandı ve üçü birden yerlerinden zıp-ladılar.

“Kahretsin,” dedi Chloe ve tezgâhın üstüne neredeyse Tara’nın kucağına doğru zıpladı.

Maddie aşağı zıpladı ve arka kapıyı açıp, elindeki fene-ri yaktı ama bu karanlıkta ışıkların pek de bir faydası olmu-yordu.

“O fener de nereden çıktı?” diye sordu Chloe.

“Çantamdan.”

Chloe Tara’ya baktı. “Çantasında fener taşıyor.”

“Acil durumlar için,” dedi Maddie, arka bahçeyi görme-ye çalışarak.

“Çikolatan da var mı?” diye sordu Chloe umutla. “Acil durumlar için.”

“Elbette, yan cebimde.”

“Süpersin,” dedi Tara almak için elini uzatırken.

“Yaşın tutuyor mu?” diye sordu Chloe alaycı bir biçimde.

Tara homurdandı ve Chloe de aceleyle ona bir parça verdi.

“Tam bir hayat kurtarıcısın,” dedi Tara Maddie’ye ve Maddie gülümsedi. İşinde olabilecek her şeye hazırlıklı ol-ması gerektiğini öğrenmişti. Kardeşlerinin rahatladığını ve onu takdir ettiklerini görmek onun biraz da olsa kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Gizli çikolata zulasını hapur hu-pur yemelerine rağmen.

Maddie hep gerçek bir aile istemişti, bir parçası oldu-ğunu hissettiği bir aile. Ah, babasını çok severdi; babası da onu... Ama hep daha fazlasına özenmişti.

Bunca zamandan sonra belki de gerçek ailesi buraday-dı, dışarı çıkar çıkmaz yüzüne vuran soğuk havaya karşı ai-lesi tam karşısındaydı. Fenerini sağdan sola doğru gezdiren Maddie, yere yeni devrilmiş ağacı fark edince durdu. “Bir ağaç kaybettik,” diye seslendi kız kardeşlerine. “Hem de bü-yük bir tane.”

“Bir başkası da kafanın üstüne devrilmeden buraya gel,” diye seslendi Tara.

Maddie, çam ağacının tepe kısmının geldiği yere ulaşana kadar yürümeye devam etti, iri ağacın tam arkasında cılız, ufak bir çam ağacı daha duruyordu. Ve bu görüntü içini öy-

lesine incitmişti ki. Hemen o ağacı oradan kurtardı, kollarının arasına aldı ve kız kardeşlerinin onu beklediği verandaya geri döndü.

“Bizim için bir Noel ağacı buldum,” dedi.

BÖLÜM 6

“Kurallara uymak zekice olabilir, ama hiç eğlenceli olmadığına şüphe yok.”

PHOEBE TRAEGER

Ellerindeki malzemelerle ağacı süslediler, bunlar Chloe’nin doksanlı yıllardaki vahşi bir kütük partisinden kaldığını anımsadığı mutfak aletleri ve acı biber şeklindeki ışıklardı.

Tara yirmi yıllık bir *Ulusal Araştırmalar* dergisi yığını bulmuştu. “Phoebe tam bir dindarmış,” dedi abartılı bir gülümsemeyle, üzerinde Mel Gibson’ın olduğu bir sayısını havaya kaldırırken. Sonra da resmi kesti ve dallardan birine astı. Chloe ve Maddie ona baktıkları zaman “Ne var?” dedi. “Ben onunla olurdum.”

“Artık tipinin hiç de böyle olmadığını biliyorsun değil mi?” diye sordu Chloe.

“Hey, benim fantezim de bu işte.”

Sonraki yarım saati başka bir şişe şarap içerek ve beraber olmak istedikleri ünlü erkeklerin resimlerini dergilerden keserek geçirdiler. Çok da fazla kişi yoktu. Maddie, haftanın filmi saçmalıklarında yer almadan önce kendi tercihinin Luke Perry ve Jason Priestly olduğunu söylemişti. Chloe ise erkeklerden oluşan müzik gruplarını tercih etmişti. Hem de hepsini.

“Bu bir seksi adamlar ağacı olmamalı,” dedi Tara.

Chloe başını onu onaylar gibi salladı ve dala bir servis kaşığı astı, sonra da başını eğerek eserini izledi ve sanki Mona Lisa'yı yaratıyormuşçasına dikkatle kaşığı yarım santim sağa doğru kaydırıldı. "Bir keresinde yüzü aynen bu servis kaşığına benzeyen bir adamla çıkmıştım. İnanılmaz çirkin ama Tanrım, öyle güzel öpüşüyordu ki. Beraber olduğumuz bir hafta boyunca her gece bir astım krizi geçirme sebep olmuştu." O günleri düşünerek bir iç geçirdi. "Çirkin adamlar çok iyi birer âşık olabiliyorlar."

"Logan çok yakışıklı ve yatakta da çok iyi," dedi Tara. "Peki bunun anlamı ne?"

"Hımm, onunla evli olduğun için şanslı olduğun olabilir mi?" diye sordu Chloe.

"Hayır." Tara abartılı bir şekilde başını iki yana salladı. "Yakışıklı adamlar hep kusurlu olurlar. Hem de ciddi kusurları olur."

"Hepsi değil," dedi Chloe.

"Hepsi."

Maddie dantel bir altlık bulmuştu. "Eski sevgilim yakışıklıydı. Ve yatakta da iyiydi. Ve..." Dantel altlığı elinde bir yıldız şeklinde katlarken utancı da yüzüne vurmuş ve kıpkırmızı olmasına sebep olmuştu. "Ama vahşi biri olduğu ortaya çıktı." Başını salladı ve yıldızı alıp ağacın tepesine yerleştirdi. Evet. Mükemmel. Hele bir de gözlerini kısarsa harika görünüyordu. "Sanırım bu da onu oldukça kusurlu biri yapıyordu."

Birden çok ağır bir sessizlik oldu. Kardeşlerinin yüzüne bakmaya cesaret ettiği zaman ikisinin gözlerindeki şok, öfke ve pişmanlığı hissetti.

"Sana vuran o muydu?" diye sordu Tara sessizce nihayet. "Eski sevgilin mi?"

Maddie başını sallayınca Chloe tuttuğu nefesini bıraktı. "Sen de ona vurdun değil mi?"

"Ve sonra da polisi çağırdın," dedi Tara. "Polisi çağırdın değil mi tatlım? Onun parmaklıkların ardına gitmesini sağladın ve orda onu bir güzel becerdiler."

Hayır, bunu yapmamıştı. Ve neden bunu yapmadığını kendine bile açıklaması güçtü. Ama her şey yavaşça olmuştu, onun kendine olan güvenini yavaşça bitirmişti. Artık Maddie Moore olduğunu hissedemiyordu. Tuhaf, aptal ve çirkin biri olduğunu düşünüyordu.

Hepsini Alex yapmıştı.

Hayır, aslında böyle denemezdi. Alex yapmamıştı. Maddie, Alex'in bunları yapmasına izin vermişti. Evet, Maddie onu terk etmeden önce, onun bu iğrençlikleri yavaş yavaş yapmasına müsaade etmişti.

Kendine güveni, birikimi, hiçbir şeyi olmadan.

Şimdi hepsi kulağa o kadar acınası geliyordu ki adeta kendinden nefret ediyordu. "Aletin üstüne kahve döktüm," dedi. "Yeni Hugo Boss takımını mahvettim ve bunu yaparken oldukça zevk aldım, çünkü sanki altına işlemiş gibi görünüyordu." Patronlarının onun bu feminist hareketini takdir etmeyişi ve onu işten atmaları çok kötü olmuştu.

Detaylar. Hayatında ilk defa bunları birileriyle paylaşmıştı ve bunu üçüncü şişe şarabı içip kulübeyi temizlerken yapmışlardı.

Ve daha sonra hep beraber ağacın altında uzanırlarken, üçü birden biber şeklindeki ışıklara baktılar ve gülmeye başladılar.

Ya da gülen sadece Maddie'ydı.

Kendisine engel olamıyordu. Başı gülerken ağaca çarpıyordu ve ağacın taze kokusunu alabiliyordu. Tam üstünde-

ki dallarda, Jon Bon Jovi'nin resminin yanında bir dizi barbekü maşası, bir fırça, bir saklama kabı kapağı, çok genç ve yarı çıplak bir Johnny Depp resmi asılıydı. "Hiç bunun kadar güzel bir ağacım olmamıştı," diye fısıldadı çok ciddi bir ses tonuyla.

"Alkollü olduğun için sana öyle geliyor tatlım. Bir ayyaş kadar sarhoşsun."

Chloe derin bir iç çekti. "Yıllardır bir ağacım olmamıştı. On altı yaşındayken annemin yanından ayrıldığımdan bu yana."

Maddie de derin bir iç çekti. Jax'e olduğu kadar onlara da yabancıydı ve Şanslı Liman'a geldiğinden beri hayatında ilk defa kendisini yalnız hissetmediğini fark etti. "Sizin buradan bir an önce çekip gitmek istediğinizi biliyorum ama--"

"Maddie, tatlım," dedi Tara yumuşak bir sesle. "Artık ama yok."

"Sadece beni dinleyin, tamam mı? Burayı satmadan ipotek senetlerini ödeyecek parayı kazanabiliriz. Burayı yenileyecek birini buluruz ve oteli gerektiği gibi idare ederiz. Hem çoktan yarı zamanlı bir çalışmamız da var, Lucille! Tamam eski kafalı biri ama annem ona güveniyordu."

"Annem herkese güvenirdi."

"Demek istediğim şu, eğer denersek büyük ihtimalle çok daha fazla para kazanabiliriz."

"Bugünlerde bu kadar çabuk para kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen?" diye sordu Tara, mantığın sesi. "Bir mucizeye ihtiyacımız var."

"O zaman biz de Phoebe'nin tüm parasını kime bıraktığını bulmaya çalışırız. Yüklü bir birikimi olduğunu biliyoruz. Önemsemediği birine bıraktığı açıkça ortada, o kişi de demek ki annemi önemsiyordu. Belki otele yatırım yapmak isteyebilir. Biz--"

"Hayır," dedi Tara sertçe. Maddie ve Chloe birden ona baktıklarında gözlerini yumdu. "Bunu mantıklıca düşünün, tamam mı? Bir otel işletmek büyük bir iştir." Kollarını öyle bir salladı ki neredeyse ağacı düşürüyordu. "Ve marina. Aman Tanrım. Aranızda tekneler, okyanus ya da--" Sonra birden sustu, çünkü daldan düşen bir kaşık burnuna çarpmıştı. "Ah."

"Annem bunu yapmamızı isterdi." Maddie uzandı ve düşmeden evvel daldaki çatalı aldı, düşseydi birinin gözünü çıkarabilirdi. "Bunu bizim için isterdi."

Tara ve Chloe sessizce uzanıyorlardı. Sessiz ve düşünceli. Ya da Maddie öyle olmasını umuyordu. Yorgun bir şekilde, gözlerinin kapanmasına izin verdi ve düşünceler kafasında akmaya başladı. Bunun işe yaramasını çok istiyordu. Evet belki annesi ona yakın olmayı hiç denememişti. Belki kardeşleri de denememişti, belki annesinin onu tekrar reddetmesine de izin vermişti çünkü böylesi daha kolaydı. Ama şimdi bir kaçısa ihtiyacı vardı ve o kaçış yolu görünmüştü. "Böyle olması gerekiyor," diye fısıldadı inançla.

Uzun bir süre kimse tek kelime etmedi.

"Çok çılgın bir hayatım var," dedi Chloe sessizce. "Ve böyle olmasını seviyorum. Hiç sorumluluk yok ve üzgünüm Maddie, hem de çok üzgünüm ama bu benim için oldukça büyük bir sorumluluk."

"Ve benim Dallas'daki hayatım," dedi Tara. "Ben küçük bir kasaba kızı değilim ve asla da olmadım."

"Bunları anlıyorum," dedi Maddie. "Ama hep birlikte harekete geçirebilirsek sonrasında ben oteli tek başıma işletebilirim. Ve belki de her ay size yüklü çekler gönderirim. Belki de seneye bu zamanlar bu başarıyı kutluyor oluruz."

"Burada çok fazla belki olmadı mı?"

"Olabilir," diye ısrar etti Maddie. "Sadece biraz inanca ihtiyacımız var."

“Ve yüklü bir kredi kartına.”

Maddie ayağa kalktı, saçındaki çam ağacı iğnelerini silkeledi, mutfığa gitti ve Şanslı Liman telefon rehberiyle geri geldi. “Kasaba merkezindeki Aşk Kulübesi’nin hemen yanında bir banka gördüm. Yarın oraya gidip bize kredi verirler mi diye görüşeceğim.”

“Ne satıyorlar bu Aşk Kulübesi’nde?” diye sordu Chloe. “Bir seks mağazası mı?”

“Bar.”

“Daha da iyisi,” dedi Chloe.

“Bu haftanın sonunda buradan ayrılıyorum,” diye uyardı onları Tara. “Hatta yapabilirsem daha da erken, krediyi aldıktan sonra ya da almadan.”

“Böyle yerlerde gerçekten de çok sıkılıyorsun demek?” diye sordu Chloe.

“Tatlım, hayal bile edemezsin.”

Maddie parmağını inşaat firmalarının üzerinde gezdirmeye başladı. “İkisi yenileme konusunda usta olduğunu söylüyor.” Telefonunu çıkardı.

“Maddie,” dedi Tara.

“Sadece arıyorum, o kadar.” İlk yeri aradı.

“Gece yarısı değil mi?” diye sordu Chloe pencereden dışarı bakarken.

“Ah, evet...” Telefon hâlâ çalarken Maddie sırtıttı. “Mesaj bırakacağım.” Ama aradığı numara ya yanlıştı ya da servis dışı kalmıştı. Daha sonra ikinci sıradaki numarayı aradı, JC İnşaat. “Hey,” dedi kardeşlerine. “Telesekreter çıktı. Ve bu işte usta bir çalışanları olduğunu söylüyor. Bir usta!”

“Sarhoş bir halde inşaatçıları arıyor,” dedi Chloe Tara’ya. “Biri onu durdurmalı.”

“Şişşt.” Maddie derinden gelen erkeksi sesin ona mesaj bırakmasını söylemesini dinlerken gözlerini yumdu. “Merhaba,” dedi bip sesini duyduktan sonra. “Potansiyel yeni müşteriniz bir usta arıyor, şey, yani bir yenileme uzmanı. Şanslı Liman Otelindeyiz. Şanslı Liman Caddesi’nin hemen sonunda, kaçırmanız imkânsız. Ve çaresizce bir ustaya ihtiyacımız var. Büyük ihtimalle meşgulsünüz ama kasabadaki tek usta da sizsiniz ve bizim de fazla vaktimiz yok. Hatta hiç yok. Aslında çok çaresiz-” Konuşmayı kesti ve ahizeyi eliyle kapattı çünkü Tara elini sallayıp duruyordu. “Ne var?”

“İki kere çaresiz dedin. Ona bunu söylememelisin, yoksa fiyatını yükseltir! Hem şu usta takıntın da neyin nesi!”

Maddie gözlerini devirdi –bu biraz başını döndürmüştü– ve elini ahizeden çekti. “Pekâlâ, şu çaresizliği unuttum. Çaresiz değiliz. Ve eğer istersek kendi işimizi kendimiz yapabiliriz. Bu yüzden gelip gelmemenizin bir önemi yok.” Durdu, kardeşlerine sırtını döndü ve kısık sesle konuşmaya devam etti. “Ama yarın sabah ilk iş olarak buraya gelin!” Sonra hızlıca konuşmasını bitirdi ve masum bir şekilde Tara’ya gülümsedi.

“Hiç dikkat çekmedin,” dedi Chloe başparmağını yukarı kaldırarak. “Hem de hiç.”

* * *

Jax her zaman olduğu gibi güneşin doğmasıyla birlikte uyanmıştı. Görünüşe göre bazı alışkanlıklar kolay kolay sona ermiyordu. Bir zamanlar erkenden kalkıp spora gider, sonra kahve için Starbucks’a uğrar ve Porsche’uyla yarışır gibi işe gitmek için yola koyulurdu. O zamanlar Seattle’da acımasız bir avukatlık bürosunda çalışıyordu ve çok pahalı bir savunma avukatıydı. Davaları ne pahasına olursa ol-

sun kazanır ve doğumda ona verilen ismini kullanırdı; Jackson Cullen III.

Şirketindeki felsefeyi benimsemiş biri tarafından yetiştirilmenin ona çok yardımı olmuştu. Jax günlerini mahkemede aynı şeyi yaparak geçirirdi. Şirketteki arkadaşlarıyla ge-yik yapar, kendisinin ve diğerlerinin ruhlarının çalınmasına göz yumardı. Ve ertesi gün de tekrar aynı şeyleri yapardı.

Artık ne kibirli bir evi, pahalı bir Porsche'u, ne de bir takım elbisesi vardı. Ve o iğrenç geyik muhabbetlerini bırakalı yıllar olmuştu.

Ama hâlâ ruhunu tamir etmeye çalışıyordu.

Şanslı Liman'a geri dönmenin büyük bir faydası olmuştu. Bilerek seçtiği daha yavaş ve basit bir hayat tarzıydı bu. İlk aşkına geri dönmüştü, yenilemek ve restore etmek... Böylece insanları sadece beraat ettirmek yerine onlara yardım ediyordu.

Düne kadar, uzun zamandır hiç bu kadar gerçek bir şeyler hissetmemişti. Dalgalı saçlı, çekici bir şekilde sevimli, kendi seksiliğinin ve sıcaklığının farkında olmayan bu kadının tatlı ve insanı esir eden gözleri onu etkilemişti.

Çarpıcı bir karışımıdı.

Koşu ayakkabılarını giymiş ve iki yaşındaki köpeği Izzy'yi de yanında sürüklemişti. Izzy labrador kırmasıydı ve tek gözünü açıp ona *dostum, sakin ol* der gibi baktığında ırkının iyi bir temsilcisi olduğu belli oluyordu.

"Sen de geliyorsun," dedi.

Izzy gözünü kapadı.

"Hadi ama iyice şişmanladın."

Köpek yellendi.

Jax başını iki yana salladı ve onu yatağından çıkardı. Neredeyse kırk kilo olduğu için bu hiç de kolay olmamıştı.

Plaj boyunca her zaman olduğu gibi üç mil koştu. Peki, sadece Jax koştu. Izzy birkaç yüz metre koşuktan sonra aylak aylak dolaşmaya başlamıştı. Sonra iyice yavaşlamış ve kumların arasındaki pelikanı bulana kadar yeri kazıyordu. Ve bu onu çok yorduğu için yatmış, Jax koşu bitiminde gelip onu alana kadar oradan kalkmamıştı.

Jax evine arka kapıdan girip ofisine çıktı. Sabahın yedisinde telesekreterinde ışığın yandığını görmek onu şaşırtmıştı. Sonra mesajı dinlemeye başladı ve dün gece bırakıldığını fark edince daha çok şaşırıldı. Maddie'nin yumuşak sesini duyunca daha da artmıştı şaşkınlığı.

"Merhaba," diyordu. "Ben potansiyel yeni müşterinizim, bir usta arıyorum."

* * *

Kapının sertçe vurulma sesi bir ölü gibi uyuyan Maddie'yi uyandırmıştı. Sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı ama tek görebildiği bir yeşillik ve kırmızı ışıklardı, dönüp duran kafasını tutmak için kollarını kaldırdı.

Daha sonra ağacın altında uyuyakaldığını fark etti ve şaşkınlıkla biber şeklindeki çirkin ışıklara bakakaldı.

Belki de çirkin olan, böylesine akşamdan kalma olmasıydı.

İnleyerek bir gözü hâlâ yarı kapalı halde ayağa kalkmayı başardı. Her yerinde ağaç dalları vardı. Üzerini silkelerken kendine şöyle bir baktı. Her yerinde kırmızı iplikler vardı. Saçında da bir sürü çam iğnesi olduğuna şüphesi yoktu.

İşin tuhaf kısmı kulübenin tertemiz olmasıydı. Maddie hayal meyal elinde süpürge olan Tara'yı hatırlıyordu; Tara bir yandan Maddie'ye sürekli, ona yardımcı olması için bir şeyler yapmasını söylüyordu.

Tabii bu, kırmızı ipliklerin nereden çıktığı hakkında bir şey söylemiyordu. Ama kulübedeki yatak odasına girdiğini ve annesine ait bir şeyler bulduğunu anımsıyordu Maddie. Bir sepet dolusu fotoğraf, Phoebe'nin hiç kullanmadığı boş bir albüm ve bir de kitap –*Aptallar İçin Örgü*. Maddie kitaba ve arkasında duran yarısı örülmüş atkıya baktı ve uzun zaman öncesinden anımsadığı bir hatıra içini burktu –annesi ve o beraber oturmuş, örgü örmeyi denemişlerdi.

Denemek burada önemli olan kelimeydi.

Phoebe onların acınası çabalarına kahkahalarla gülmüş, işin eğlenceli kısmının en sonunda ortaya çıkan ürün değil ama süreç olduğunu söylemişti. O zamanlar bu Maddie'nin oldukça canını sıkıyordu.

Ama dün gece böyle değildi. Dün gece yaşadıkları, hayatında sayılı olan güzel anılarından biriydi; dün gece oturup kitaba bakmış, şişleri eline almış ve yıllar öncesinden kalan yarım örgüyü tamamlamaya çalışmıştı. Chloe resimleri düzenlerken Tara evi temizlemiş, Maddie de kendisine tekrar örmeyi öğretmişti.

Detaylara girmeden anlatmak gerekiyorsa durum böyleydi.

Kız kardeşleri hâlâ ağacın altında, soğukta yüzükoyun yatıyorlardı. Chloe horluyordu. Tara...*gülümsüyor muydu?* Bu Maddie'nin çok fazla şahit olduğu bir durum değildi. Hiçbirinin gülümseme konusunda çok da rahat olmadığını düşündü. Başını iki yana salladı ve birden hareket etmesiyle tekrar inledi.

Kendine not –*bir daha asla içme*.

Pijamalarının iyi olduğunu düşünmüşlerdi. Maddie en sevdiği, Sünger Bob desenli pijama altını ve üzerinde ISIR BENİ yazan tişörtünü giymişti. Chloe'nin geceliği Victoria's Secret'tı ama zaten o patates çuvalı giyse bile içinde güzel

görünebilirdi. Geceliğinin üstünde ÇANLARIMI ÇAL yazıyordu. Tara ise erkek boxeri, dekolteli bir tişört, üzerine ipekten bir sabahlık giymişti, ayaklarında da dizine kadar uzanan çoraplar vardı.

Maddie Chloe'nin ayağını dürttü.

“Daha fazla olmaz Juan,” diye fısıldadı Chloe. “Astım spreyim bitmek üzere.”

Kapı tekrar çalınca, Tara ve Chloe aynı anda kalktılar ve kafalarını birbirlerine çarptılar.

Maddie sendeleyerek kapıya doğru ilerlerken, şok içinde süsledikleri ağaca bir kez daha baktı. Dün gece bunun hayatında gördüğü en güzel ağaç olduğunu düşünmüştü. Bu sabah ise “tam bir Charlie Brown Noel Ağacı'na benziyor,” diye fısıldadı. Kardeşlerinin bacaklarının üzerine basarak geçti ve yürürken masanın arkasındaki küçük aynada kendini görme şansı bulduğunda az kalsın çılgın atacaktı.

Saçları isyanda gibiydi. Kirpiklerindeki maskara şimdi gözaltlarına kadar inmişti. Ve artık dün gece yastık olarak ne kullandıysa, ki bunun hâlâ orasına burasına sarılı olan yün olduğunu düşünüyordu, yüzünde izi duruyordu. “Bir daha asla,” dedi aynadaki acınası yansımasına ve bunu iyice anlaması için parmağıyla kendini işaret etti.

Aynadaki yansıması ise ona bunun karşılığında dil çıkardı.

Derin bir iç çekerek ön kapıyı açtığı anda ise neredeyse kendinden geçecekti. Verandada soluk Levi's kotu, siyah tişörtünün üzerine giydiği siyah kazağı, güneş gözlükleri ve çarpık gülümsemesiyle Jax Cullen duruyordu.

BÖLÜM 7

“Deneyim, ihtiyacınız olduktan sonra edindiğiniz bir şeydir.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie akşamdan kalma görünmeyen ve yüzünde tek bir iz bile olmayan Jax'e baktı.

Ve kapıyı yüzüne kapattı.

Tara şaşkınlıkla ona baktı.

Chloe bir kahkaha attı.

Ve Maddie elleriyle yüzünü kapadı. “Çabuk, biri beni vursun.”

“Tatlım.” Tara elini onun omzuna koydu. “Belki Los Angeles'tan geldiğin için bunu bilmiyor olabilirsin ama birinin yüzüne kapı kapatmak neredeyse elli eyalette kaba bir davranış olarak görülüyor.”

“Anlamıyorsun. Bu o. Jax.” Kafasındaki pil neredeyse bitmek üzere olabilirdi ama onu görmek bile terlemesine sebep olmuştu. Onun! Bütün erkek ırkının iğrenç olduğunu söyleyen kadının. “Ne yapacağım?”

“Pekâlâ... Başlangıç olarak,” dedi Chloe, “onun gibi görünen erkeklerin yüzüne kapı çarpmıyoruz.”

“Onun süper güçleri var,” dedi Maddie endişeyle tırnağını kemirirken.

“Öyle mi?” Açıkça büyülendiği belli olan Chloe şüpheli bir bakış attı. “İnanılmaz seksi olmak gibi mi?”

Tara hafifçe Maddie'nin eline vurup, ağzından çekmesini sağladı. “Ne istiyor?”

“Sanırım buradaki şu Sünger Bob pijamalı kızı,” diye mırıldandı Chloe, hâlâ ona bakarken.

Maddie ona bakmak için Chloe'yi pencerenin önünden itti. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Verandada duran Jax ona dönüp göz kırpınca Maddie sanki adam onu ısırmış gibi geri sıçradı. “Aman Tanrım.”

“Kendisini tekrar etmeye başladı,” dedi Chloe pencere-deki sırasını alan Tara'ya.

“Ah, tatlım.” Tara adama uzun uzun baktı. “Bu adamın hoşlandığı şeyler için hazır değilsin.”

“Her konuda ona katılmaktan nefret ediyorum,” dedi Chloe Maddie'ye. “Ama bu konuda haklı olabilir.”

Maddie keskin bir nefes vererek elini kapı koluna götürdü. İki kız kardeşinin de bir yanında durmasının sebebi ona destek olmak mı yoksa adamı görünce üstüne atlamaması için onu tutmak mıydı bilmiyordu –ve kapıyı açtı.

Jax'e hak vermesi gerekiyordu. Hele de üçü birden *öst-rojen gezegeninden* gelmiş vahşi, ne yapacakları belli olmayan yaratıkları andırırken. Ama takım elbiseli adamı döverkenki haline göre şu an hali oldukça iyi görünüyordu Jax'in. Hatta gülümsüyordu bile.

“Hey,” dedi Maddie ona bir adım daha yaklaşıp kendilerine özel bir alan yaratmaya çalışırken ama adım atarken ayağı yüne dolandı. Bacaklarını yünden kurtarıp saygınlığını geri kazanması birkaç saniyesini almıştı.

Jax onu daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini çıkarınca insanın içini eriten o karamel rengi gözleri de iyi-

ce ortaya çıkmıştı ve bakışlarından, olduka eğlendiği belli oluyordu. Maddie'nin ayağına takılan yüü, yeni uykudan kalkmış saçlarını ve Sünger Bob'lu pijamsını düşününce eğlenmediğine inanmak zor olurdu zaten Gözlerinde bir de sıcaklık vardı, bu da büyük ihtimalle dün geceyi düşündüğünün işaretiydi.

Ve Maddie de kesinlikle dün geceyi düşünüyordu, çünkü o öpüşmeler –ah Tanrım, o öpüşmeler–ırden beyninin dönmesine sebep olmuştu. O inanılmaz, sıak, derin ve harika öpüşmelerin hatırası bile onu dün gee ayakta tutmaya yetmişti. Ve ellerinin vücudunda gezinmesi... Sanki göbeğinin etrafında bir şeyler karıncalanıyor e gittikçe güne ye doğru ilerliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Jax.

Elbette. Çok iyiydi. Ya da birkaç şeyi açıklığa kavuşturursa çok daha iyi olacaktı. Çünkü sadece ona takmak dahi yüzüne aptalca bir gülümseme yerleşmesini ağlasa bile, ona karşı dürüst olması gerekiyordu. Yani olabildiği kadar dürüst. “Dün gece... Eğer sana yanlış bir izlenim verdimsem özür dilerim ama şu an kesinlikle böyle bir şey için iyi bir modda değilim.”

Buna karşılık adam hiçbir şey söylemedi ve bu sessizlik Maddie'nin akşamdan kalma halinden çok daha kötüydü.

“Bu kişisel bir şey değil, elbette. Ama yapamam, bunu yapamam işte.” Neden tek kelime etmiyordu? “Ben... ilgilenmiyorum.” Tamam yalancının tekiydi ama bu sessizlik iyice sinirlerini bozmaya başlamıştı. “Demek istediğim şu ki, dün gece pek de ilgilenmiyor gibi görünmediğimin farkındayım ama bunun gerçekten de hafifletici sebepleri var.” Bunlar da onun çok yakışıklı ve dudaklarının çikolata tadında olmasıydı –öldürücü bir karışım.

Jax gülümsemeye çalışarak uzandı ve hâlâ genç kadının

omzunda durmakta olan yün parçasını aldı. Jax'ın parmakları köprücük kemiğine değer değmez Maddie'nin göğüs uçlarına uyarıcı sinyaller iletilmişti.

Maddie yünü onun elinden aldı. “Ve iskelede olanlar ve beni eve bırakman... Genelde bu kadar yardıma muhtaç biri değilimdir. Aslında, bilmen gereken bir şey var...” Derin bir nefes verdi. “Ben erkeklerden çoktan vazgeçtim.”

Bunu duyan Jax tek kaşını havaya kaldırdı.

Güçlü ol. Kendine güven. Avatar'daki Neytiri gibi ol. Tamam, Neytiri mitolojik bir yaratıktı, animasyon olduğunu söylemiyorum bile, ama yine de öyle ol. O güçlüydü ve kendine güveniyordu ve şu an için önemli olan tek şey bu. “Bu doğru, ilk başta Alex yüzünden sadece avukatlardan vazgeçecektim ama bu çok çocukça geldi –ve çok ayrıcalıklı, bu yüzden daha güvenli bir şey yapıp penis sahibi bütün insanlardan uzak durmaya karar verdim.” Çünkü böylesi çok daha olguncaydı.

Tara Jax'e doğru özür diler gibi bir bakış atarak kapının arkasından çıkıp ona baktı. “Hâlâ biraz sarhoş olabilir,” diye açıkladı.

“Sarhoş değilim!” Böyle olduğunu düşünmüyordu. “Bu yüzden belki dün gecenin tekrarını yaşarım diye buraya geldiğin için üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak. İlilenmiyorum.” Acaba karma onu dinliyor mu ve bu yalanı için ona bir şimşek gönderecek mi diye merakla bekledi bir an.

Hiçbir şey olmamıştı. Sessizlik dışında hiçbir şey yoktu ve kendini utandıracak daha fazla şey söylememek için dilini ısırıyordu.

“Peki,” dedi Jax en sonunda. “Söylediklerin gerçekten de çok ilginç. Ama ben buraya bir ‘tekrar’ yaşamak için gelmedim.”

Midesinde çok kötü bir his oluşmaya başlamıştı. “O yüzden gelmedin mi?”

“Hayır. Sen beni arayıp buraya çağırdın.”

Maddie bir an için durdu, ona ve kıyafetine daha yakından baktı. Siyah kazağına bakınca bunun North Face marka bir kapüşonlu olduğunu fark etti ve üstünde de JC İnşaat yazıyordu. Pantolonu cepli, bol olanlardı ama onun üstünde sanki yıllardır duruyormuş gibi bir havası vardı. İşçi botu giymişti ve bu kadar hırpalanmış olduklarına bakılırsa, kıyafetine çok özenmediği anlaşılabilirdi. Ama her şeyden öte en açıklayıcı işaret kesinlikle cebinden sarkan metre ve elinde tuttuğu not defteriydi.

Arkasındaki bahçede ise, ön koltuğunda büyük kahverengi köpeğinin oturduğu cipi duruyordu.

“Sen inşaatçısın,” dedi zayıf bir ses tonuyla.

“Hı hı.” İşte şimdi kesinlikle çok eğleniyordu. “Tabii hâlâ benim ustalığımla ilgileniyorsan.”

Ah Tanrım.

“Ama yinede,” dedi Jax, “ben de penis taşıyan bir insanım.”

Chloe bir kahkaha attı.

Tara suratını buruşturdu ve kapıyı adamın yüzüne kapattı; sonra parmağını havaya kaldırarak, “Bir saniye tatlım,” dedi. Bir *Demir Manolya*, her durumda bir demir manolaydı.

“Tanrım,” dedi Chloe bezmiş bir ses tonuyla. “Bu ailede böylesine seksi bir adamın yüzüne kapı kapatılmayacağını bilen tek kişi şu bebek dediğiniz ben miyim? Burada kutsal bir şeye saygısızlık ediyorsunuz.”

Maddie adeta inliyordu. “Onu ben çağırdım. Aman Tanrım. Onu ben çağırdım. Tam bir geri zekâlıyım.”

“Ah, tatlım.” Chloe, Maddie’nin kabarmış saçlarını okşamaya başladı ama parmakları saçındaki düğümlere ve

çam iğnelerine takılmıştı. “Sen geri zekâlı değilsin. Hem de hiç.”

“Öpücük yüzünden! O aptal öpücük yüzünden! Sanki beynimdeki bütün canlı hücreleri öpüşürken emip bitirdi.”

“İyi bir öpücük imza gibidir,” dedi Chloe ve kız kardeşleri ona baktıkları zaman omuz silkti. “Hey beni suçlamayın, annemin kartlarından birinde yazıyordu.”

Maddie başını iki yana salladı. “Ne yapacağım?”

“Kararını unutma. Erkeklerden vazgeçtin,” diye hatırlattı ona Tara. “Şimdiki sorunumuz şu. Burayı satıyoruz. Onun vaktini harcamadan bunu ona söylemeliyiz.”

Maddie nefesini tutuyordu –ve başını da. Kahretsin, kesinlikle bir ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. “Dün gece buraya bir şans vereceğimizi söylemiştik.”

“Bunu üç şişe şarabı içerken konuşmuştuk.”

Birdenbire Maddie’nin kalbi adeta kafasının içinde atmaya başlamıştı. “Bana bir ay ver. Noel’e kadar,” dedi. Yalvardı. “Burayı biraz düzeltiriz ve hâlâ burasıyla ilgili bir şey yapmak istemediğini söylersen, satarız. Hem düzelttiğimiz için daha iyi bir fiyata satmış oluruz. Böylece hiçbir şey kaybetmemiş olursun.”

Chloe Tara’ya baktı.

Tara derin bir iç çekti.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi Maddie bu şartlı anlaşmanın mantıklı olduğunu hissederek. Yapması gereken buydu. Onları ikna etmesi gerekiyordu. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı, bu ay. “Söz veriyorum, her halükârda bizim için daha iyi olacak.”

“Peki burayı yenilemek için hangi parayı kullanacağız?” diye sordu Chloe. “Visa kartımdan başka hiçbir şeyim yok ve geçen ay Belize’ye yaptığım yolculuktan sonra da orada çok bir şey kaldığını söyleyemem.”

“Kullanmadığım bir kartım var,” dedi Tara yumuşak bir ses tonuyla.

“Benim de.” Alex onun ufak yuvasına öyle başarısız yatırımlar yapmıştı ki, Maddie de zamanında kendisi için bir acil durum planı hazırlamıştı. “Bu bir başlangıç ve burayı yeniden finanse etmek birkaç haftadan fazla vakit almaya-caktır. Hem annemin bıraktığı o parayı bulma konusunda da çok kararlıyım ve-”

“O parayı unut,” dedi Tara sert bir şekilde. “Annem onu biriktirip korumak için çok uğraştı ve onunla ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Hem bizim asıl sorunumuz da bu değil zaten.”

“Asıl sorunumuz ne?” diye sordu Maddie.

“Benim burada kalmak istememem,” dedi Tara.

“Kalman gerekmiyor,” dedi Maddie. “Bu işi harekete geçiririz ve ben burada kalırım. İkiniz gidebilirsiniz, ben üstesinden gelirim.”

“Noel’e kadar,” dedi Tara. “Sonra satacağız.”

Fare değildi... Güçlü olduğunu göstermeliydi. “Çoğunluk bu yönde oy verirse,” dedi Maddie dikkatlice, kararından hemen vazgeçmeyerek.

“Ve bununla sen ilgileneceksin,” diye açıklığa kavuşturdu Chloe. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Maddie kapalı kapıya baktı ve derin bir iç çekti. “Pekâlâ, belki de tamamen tek başıma değil.”

“Bir ortak kesinlikle yardımcı olacaktır,” dedi Chloe başını sallayarak. “Ve içimdeki bir his o adamın bu konuda oldukça iyi olduğunu söylüyor.”

Maddie onun kollarının arasında olmanın nasıl olduğunu hatırladı ve vücudunu bir sıcaklık sardı. Ortaklık konusunda çok iyi olduğuna hiç şüphe yoktu. Bu bahse hayatını bile koyabilirdi. Tabii çok önemi olduğundan değil.

“Tatlım, ona az önce oldukça kaba bir şekilde onunla ilgilenmediğini söyledikten sonra bu yardımı nasıl almayı umuyorsun?”

Ah, evet. Bir de o vardı. “Bu işi hallederim.” Nefesini düzeltti ve sonra saçını çaresizce düzeltmeye çalışarak kapıyı açtı.

Jax verandanın biraz ilerisine gidip çömelmiş, kerestede-ki çürükleri inceliyordu. Maddie kapıdan dışarı çıkınca ayağa kalktı ve ona doğru baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Elbette. Biz sadece kahvaltı için ne yiyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bilirsin işte, omlet mi yoksa mısır gevreği mi diye düşünüyorduk.”

“Mısır gevreği. Her zaman mısır gevreği yemelisin. Ve yalan konusunda da biraz daha çalışmalısın.” Öne eğildi ve yüzüne düşen buklesini çekti. “Kapınız çok ince.”

Bugün kendini onun karşısında daha fazla aptal durumuna düşürmeyeceğini düşünmüştü. Yardım almak için omzunun üzerinden arkasına baktı ama kardeşleri çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Hainler. “Pekâlâ, bak, gerçekten de çok üzgünüm.”

“Ne için?”

“Sarhoş telefon mesajım için. Bu sabah kapıyı yüzüne iki kere kapattığımız için. Duyduğun bütün her şey için –sen seç.”

Jax parlak, güneşli ve buz gibi soğuk sabaha, sonra da onun gözlerine baktı. “Ve öpüşmemiz. Onun için de üzgün müsün?”

Üzgün olması gerektiğini düşünmüştü. Sonuçta, zamanında Alex’in büyümesine çok çabuk kapılmıştı ve her şey birden nasıl da bir kâbusa dönüşmüştü.

İkisi de gerçeği biliyorlardı. Eğer ilgilenmiyor olsaydı böyle durduk yere çılgına dönmezdi.

O sessizce durunca adam ona biraz daha yakınlaştı. Öyle yakınlardı ki, Maddie gerildi ve bir adım geri çekilme ihtiyacı hissetti ama sonra kokusunu aldı, sabun mu deodorant mı ne olduğunu bilmediği bu mükemmel erkek kokusu bu run deliklerini doldurmuştu. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Konuşmak istemediğin ne çok şey var.”

Dün gece, soru sormayacak kadar nazik davranmıştı. Onun bu tavrını korumaya devam etmesini umuyordu. “Biliyorum.” Sorgulama için kendini hazırlamıştı ama neyse ki adam böyle bir şeye girişmedi. Her şeyi hafiften alıyordu.

Ve seksiydi. Tanrım, çok seksiydi.

“Anlıyorum,” dedi başını sallayarak. “Bütün o öpüşme... çok tuhaftı. Dağınıktı. Tamamen kendimi kaybetmiştim.”

Derin, erotik ve duygusaldı ve şimdi bile, onun dudaklarını kendinkilerin üzerinde düşünmek midesinde keleklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Hayır.

Hayır, öpüşme için üzgün değildi.

Adam açıkça onun zihnini okumuştu ve dudağında hafif bir gülümseme belirdi. “Yani ilgilenmiyorsun ve kesinlikle aramızda bir kimya olduğunu da düşünmüyorsun,” diye mırıldandı kadının üzerinde ISIR BENİ yazan tişörtünün altındaki göğüs uçları dikleşirken.

“E-evet,” dedi güçlkle. “Hem de hiç kimya yok.” Ama daha sonra ona doğru bir adım attı ve birden dudaklarıyla karşılaştı; elleri de adamın kapüşonun iplerini tutuyordu.

Bu nasıl olmuştu?

Adam gözlerini onun dudaklarına dikmiş bakıyordu.

Onu kendimden uzak tutmalıyım, diye uyardı kendini. “Benimle aranda bir kimya olmasını istemezsin,” dedi. “Benim bazı hatalarım var.”

“İçki problemin mi var?”

“Hayır. Demek istediğim...” Uygun bir sebep bulmaya çalıştı. “Yirmi dokuz yaşındayım ve yanımda hep fener taşıyorum, karanlık dolaplardaki canavarlara karşı. Tabagımdaki yemeklerin birbirine değmesinden nefret ederim, her yemeğin kendine ait bir yeri vardır. En sevdiğim film *The Sound Of Music*. Filmdeki her şarkının sözlerini biliyorum.” İşte. Kendini daha fazla utandıramazdı. Ama bu durumda bir şey daha eklemesi gerektiğini hissetti. “Bütün alfabe-yi geçirerek sayabilirim. Üniversitedeyken bunun için ödül bile aldım ve yalnız olduğum zamanlarda ayna karşısına geçip bunu çalışırım.”

“Bütün alfabeyi mi?”

“Evet, işte bu yüzden birlikte olmamamız daha iyi... anlarsın ya.”

“Haklısın. *The Sound Of Music* olayı işi tamamen bozdu. Neyse ki, aramızda hiç kimya yok.” Onunla dalga geçiyordu. Ama Maddie’yle göz göze geldiklerinde Jax gülmüyordu. Hayır. Gözleri tamamen farklı bir alevle ışıldıyordu ve bunun onunla dalga geçmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve Maddie bir şeyi daha biliyordu. Onu korkutmamıştı. Hem de hiç.

BÖLÜM 8

“Kısa yol her zaman onarım altındadır, bu yüzden her zaman alternatif bir yolunuz olsun.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie aceleyle, ılık bile denemeyecek soğuklukta akan suyun altına duşa girdi ve daha da kötüsü, suyun çok kötü, paslı bir rengi vardı. Geçen sene Burbank’taki bir film setinde bir at nalına bastığı için tetanos aşısı olmamış olsaydı kendisine bir şey olacak diye endişelenebilirdi. Gerçi vücudu uğuldarken ve kalbi küt küt atarken endişelenmenin lüzumu yoktu.

Ve Jax onu yeniden öpmemişti bile.

Kahretsin, erkeklerden tamamen vazgeçtikten sonra bile Jax nasıl oluyordu da sadece varlığıyla dahi Maddie’nin vücudunu böylesine harekete geçirebiliyordu?

Kaba bir şekilde, düşüncesizce ve...

Jax’in hatası değildi.

Duştan çıktıktan sonra banyoda durdu ve spor çantasının altını üstüne getirdi. Sadece çok gerekli şeylerini yanında getirmiş, geri kalan her şeyini babasının Los Angeles’taki evinde bırakmıştı.

Üstüne Levi’s kotunu geçirdi ama düğmesini iliklerken oldukça zorlandı. Ah o cipsler. Üzerine askılı bir bluz ve büyük bir kazak geçirdi. Bunu yaparken, eski sevgilisinin ona

spora gitsen iyi olur diyen sesini duymazdan gelmeye çalıştı. Bunun yerine aynada kendisine çok yakından bakmama-yı tercih etti. Cehalet insana neşe verirdi, değil mi? Belki bu sözü de bir karta yazıp o kutunun içine koymalıydı.

Her zaman olduğu gibi saç kendi kafasına göre hareket ediyordu. Fön makinesiyle olan mücadelesi çok da bir işe yaramıyordu. Gözüne biraz rimel sürdü ve artık Jax’in yanına gitmek için hazır olduğunu düşündü.

Maddie ona çevreyi gezdirmeden önce Jax, duş alıp giyinmesi için onu bekleyebileceğini söylemişti. Aşağı indiğinde onu ufak mutfakta buldu. İri cüssesi mutfaktayken burası gözüne daha da küçük görünmüştü. Kupadan bir şey içiyor ve Tara’yla konuşuyordu ama Maddie odaya girdiği zaman ikisi birden sanki *sus işte geliyor* moduna girmişlerdi. “Ne var?” dedi üstüne bakarak. Hayır, kıyafetlerini giymeyi unutmamıştı.

“Bir şey yok tatlım,” dedi Tara ona üstünde duman tüten bardağı uzatırken. “Dükkândan aldığım hazır kahve, güven bana Starbucks değil.” Sanki bu onun hatasıymış gibi Jax’e bir bakış attı. “Dün temizlik malzemesi almaya gittiğim zaman almıştım.”

“Benim için yeterince iyi,” dedi Jax. “Teşekkürler.”

Maddie kendisine, gözlerini dikip Jax’e bakmamasını söylüyordu, çünkü ona bakmak Maddie için çıplak gözle güneşe bakmaktan farksızdı ama hiçbir zaman kendisine verdiği öğütleri dinleme konusunda başarılı olamamıştı. Ayrıca gözlerini onun dudaklarından alamadığını da fark etmişti. Güzel dudakları vardı ve aklına hiç olmayacak şeylerin gelmesine sebep oluyorlardı. “Seni neden aradığımıza gelecek olursak...”

Jax’in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Bir ustaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin.”

“İlanınızda usta olduğunuz yazıyordu.” Şuna da bak, ne kadar da havalı ve ukalaca bir şekilde söylemişti bunu. Hep ukalanın teki olmak istemişti. Ve az önce bunu çok güzel yapmıştı. Onun, nasıl terlediğini görmesine izin verme, dedi kendi kendine.

Ve ne yaparsan yap, sakın dudaklarına bakma.

Ya da kotunun üstüne nasıl oturduğuna...

Kotunun rengi solmuştu ve çok hoş bir şekilde o bölgesini sarmalıyordu. “Eski horoz ve ördek tarzında dekore edilmiş yüz yıllık tozlu otelleri dekore etmek de uzmanlık alanınıza giriyor mu?”

“Horoz ve ördekler sorun değil. İnekler daha yabancı olduğum bir konu. Ve benim uzmanlığım eski yapıları restore edip onları eski görkemli hallerine çevirmektir.”

Bu yeteneği insanlarda da işe yarıyor muydu acaba, hatta eskiden görkemi olmayan insanlarda bile? “Noel’e kadar burada bir ilerleme sağlanabilir mi?”

“Ve lütfen biraz hesaplı düşünün,” dedi Tara. “Tekrar satacağımız için estetik açıdan yapılacaklar daha önemli.”

“Otel maalesef bize onu tekrar işletmemizi sağlayacak bir parayla verilmedi,” diye açıkladı Maddie. “Sadece kocaman bir ipotek ödemesi var, o yüzden para bizim için problem.”

Jax gözlerini kırıştırarak önce Tara’ya sonra Maddie’ye baktı ve Maddie bir kez daha neyi kaçırdığını merak etti.

“Yani burayı satacak mısınız?” diye sordu Jax.

“Öyle umut ediyoruz,” dedi Tara.

“Satmayacağımızı umuyoruz,” dedi Maddie.

Jax sanki her şey oldukça açıkmuş gibi onları onaylayarak başını salladı. “Ben biraz etrafı dolaşıp, size bir teklif sunmak için düşünüyüm.”

“Ben de duşa giriyorum,” dedi Tara sırtını kapıya döne-

rek. “Tatlım, lütfen bana biraz sıcak su bıraktığını söyle de Alpler’e gidip bir ahmak gibi yıkanmak zorunda kalmayayım.”

“Alpler mi?” diye sordu Maddie. “O da ne?”

“Bu yolun üç mil kadar üst tarafında doğal, sıcak bir su kaynağı var,” dedi Jax. “Ve buranın yerlileri orayı kendi özel kuvvetleri gibi görüyorlar.”

Maddie Tara’ya baktı. “Sen bu doğal su kaynağını nereden biliyorsun?”

“Herkes bilmiyor mu?”

“Hayır,” dedi ama Tara çoktan gitmişti. Jax’le baş başa kalınca onun defterini işaret etti. “O teklifin içine yeni bir su ısıtıcısı da eklesen iyi olur.”

“Pekâlâ.”

Şimdi mutfakta sadece ikisi varken mutfak daha da ufak görünüyordu. Mutfaktan biraz da olsa daha büyük olan oturma odasına doğru ilerledi. Bunu yaparken Jax’in de onu takip ettiğinden kesinlikle emindi. “Burası için para harcayacağımızı düşünmüyorum,” dedi. “Sadece otel.” Yüzüne düşmüş fazlasıyla uzun perçemlerini iterken birden gözlerinin buluştuğunu fark etti, Jax’in hâlâ izi tam olarak geçmemiş yarasını gördüğünü anlamıştı. Maddie yüzünü çeviremeden Jax hemen yanına geldi ve nazikçe – Tanrım, öylesine nazikti ki Maddie adeta içinde bir şeylerin kırıldığını hissetmişti – saçını yüzünden çekti ve yara izine bakmaya başladı.

Dünya tarihindeki en uzun kalp atış anı boyunca, Jax hiçbir şey söylemedi ama çene kasları iyice gerilmişti. Adamın parmak uçlarındaki gerilimden Maddie onun ne kadar öfkelenildiğini hissedebilmişti. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Jax onun saçını bırakmadan önce başka acı verici bir an daha geçti ve sonra perçemleri tekrar alnına düştü.

Jax derin bir nefes verdi ve dün gece hazırladıkları Charlie Brown Noel ağacına baktı. Konuştuğu zaman sesi oldukça kısık ama normal çıkmıştı. “Ağacınızda bir kirpik kıvrımcısı asılı.”

Jax onun yarası hakkında üstüne gitmeyeceği için öylesine minnettardı ki, Maddie de derin bir nefes verdi. “Geliştirmeye çalışıyoruz.”

Jax, onların gençlik aşklarının fotoğraflarına baktı ve başını iki yana salladı, gülümsemedi ama üzerindeki gerilim az da olsa gitmiş gibi görünüyordu.

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Aslında hoşuma gitti,” dedi ve Maddie ona baktığında Jax’ın de gözlerini dikmiş ona bakıyor olduğunu fark etti.

“Ağaçtan bahsetmiştim.”

Dün gece ona giymesi için verdiği deri ceketini ön kapının yanındaki taburenin üzerinden aldı ve giymesi için bir kez daha tuttu.

Hava soğuk ve ayazdı, ağaç dallarının ve yerin üzerindeki buzlanmaların ısıltısı görülebiliyordu. Güneş öyle parlaktı ki gözlerini ve başını acıtıyordu ve dişlerini -ki bunun hiçbir manası yoktu.

“Akşamdan kalmak iğrenç bir şey,” dedi Jax ve güneş gözlüğünü ona verdi.

Maddie’nin ona teşekkür etmesine fırsat vermeden yanından yürüyüp gitti ve Maddie karanlığa şükrederek gözlüğü taktı. Son kez acaba kim hiçbir karşılık beklemeden onun için böyle bir iyilik yapmıştı diye düşünmeye çalıştı -ama hatırlayamadı.

“Bunu da listeye yazmalı,” dedi Jax, Maddie onun uzun adımlarını yakalayabilmek için ardından hızla ilerlerken. “Bir dahaki rüzgâr fırtınasında ağaçların sizi yaralaması-

nı engellediğimizden emin olmalıyız. Bu ağaçları şöminelik odun olarak kullanabiliriz.”

Maddie bahçeyi ikiye bölen büyük ağaca baktı. “Geldiğim yerde odun markette bir poşetin içinde gelir ve onu şömineye sırf güzel bir hava versin diye koyarsın.”

“Güven bana, bu ağaçtan son isteyeceğin şey bu olur. Parmaklarını ve ayaklarını sıcacık tutacaktır.”

Maddie üzerindeki cekete sıkıca sarıldı, bunun sebebi adeta cennetten gelmiş gibi kokması değildi. Tamam belki öyle kokuyordu. Peki o hiç üşümez miydi? Ona büyük gelen kapüşonlusu, seksi kotu ve botlarıyla, elinde defteriyle öylece duran Jax’e baktı. Keşke benim de bir defterim olsaydı, diye düşündü. Bunun yerine Blackberry telefonuna notlar alıyordu. “Devrilmiş ağaçla ilgilenmesi için başka birini mi çağırمام gerekiyor?”

“Ben halledebilirim. Buradaki iki ağaç...” Marina binasının yanındaki bahçeyi işaret etti. “İyi bir budanmaya ihtiyaçları var. Bunun gibi başka ağaçlar da olduğundan eminim.”

Arazinin geri kalanını da gezdiler ve diğer sorunları not aldılar. Çok fazla sorun vardı. Sonraki yarım saati bunlarla ilgili ciddi bir konuşma yaparak geçirdikten sonra, bahçenin ortasına düşmüş ağacın yanına geldiler.

“Demek,” dedi Jax, “kardeşlerin burayı elden çıkarmak istiyorlar.”

“Dün böyle konuştuk,” diyerek ona katıldı.

“Sanırım annen üçünüzün de burada kalıp burayı onun hayal ettiği gibi idare etmenizi isterdi. Onun nasıl olduğunu bilirsin.”

“Aslında, bilmiyorum,” dedi Maddie. “Onu çok iyi tanı-mıyordum. Beni Los Angeles’ta babam yetiştirdi. Bana Gra-

teful Dead'in konsere çıktığı yerlerden kart atardı ve bir de arada sırada gerçekleşen dönme dolap ziyaretleri vardı. Ama buradan hiç bahsetmemişti, hem de hiç." Bunun kuşağına ne kadar kötü geldiğinin ve onların zayıf ilişkileri hakkında ne kadar çok şey söylediğinin farkındaydı ve bu durum onu utandırdığı gibi üzüyordu da. Bir gün için yeterince utanıp sıkılmıştı, ona arkasını döndü.

"Bazı çocukların böyle durumlarda ebeveynlerine çok gücendiklerini duymuştum," dedi Jax sessizce.

"Tabii biraz öyle bir durum var."

Sırtına kocaman, sıcak bir elin dokunduğunu hissetti ve adam onu cipine doğru yönlendirdi. Yolcu koltuğundaki büyük kahverengi köpek kalktı ve ona neşeli bir şekilde havlayarak selam verdi.

Jax kapıyı açar açmaz köpek dışarı fırladı, kocaman bir ağzı ve mutlu bir dili vardı. Ön patilerini Maddie'nin göğsüne koyunca genç kadının geriye doğru sendelemesine sebep oldu.

Jax'ın elleri, düşmesini engellemek için onun kollarını tutuyordu. Kadının omzunun üzerinden uzanarak köpeği dostça itti. "Otur, seni koca kulak. İyi misin?" Maddie'yi kendine doğru çevirdi ve göğsündeki tozlu pati izlerine baktı.

Maddie geri çekildi ve o başka bir fikre kapılmadan üstündeki kirleri temizlemeye başladı. "Çok tatlı."

"Öyle sayılır." Köpeğe sevgiyle baktı Jax. "Henüz ne olduğuna karar veremedim. Izzy, otur," deyince köpek bacağına üstüne oturdu ve ona sanki kahramanına bakıyormuş gibi gözlerini dikip baktı.

Maddie yerden bir dal alıp fırlattı. Izzy başını yana eğdi, havada süzülüp giden dala baktı ve esnedi.

"Dalların peşinden koşmaya pek hevesli değil," dedi Jax kuru bir şekilde. "Ama kuyruğunu bütün gün kovalayabilir. Labrador el kitabına göre çok da uygun davrandığı söylenemez."

Izzy başını Jax'ın bacağına sürdü ve Jax de ona sarılıp göbeğini kaşdı ve bunun üzerine Izzy yere büyük bir mutlulukla yatarken Maddie bir an için bir kıskançlık yaşadı.

"Çok hoşuna gitti," dedi en sonunda Maddie.

"Ellerimi nasıl kullanmam gerektiğini bilirim."

Maddie içinden "bana da göster" derken dudağını ısırdı.

Jax yumuşak ve seksi bir kahkaha attı. Doğrulurken sanki onun zihnini okumuş gibi Maddie'ye baktı. "Aramızda bir kimya yok, unuttun mu?"

Maddie gözlerini yumdu. "Peki, aslında aramızda biraz kimya var," diye kabullendi.

"Biraz mı? Yoksa inanılmaz mı?"

"İnanılmaz. Ama," dedi Jax'ın, o artık tanıdığı sırıtmısına bakarken. Aman Tanrım, bunu yapmayı kesmesi gerekiyordu. "Gerçekten de erkeklerden vazgeçtim."

"Sonsuza kadar mı?"

"İçimden bir ses evet diyor ama buna neden olan regl dönemim de olabilir. O halde uzun bir süre için erkeklerden vazgeçtiğimi söyleyebiliriz."

"Kadınlarla birlikte olmayı deneyecek misin?"

Onunla dalga geçiyordu. Maddie onu bir adım geri itti. O gitmek istemediği sürece kimse onu itemezdi -Maddie kendisinin de böyle olabildiğini çok isterdi. "Bunu düşmanca bir şekilde bırakıyorum manasında söylemiyorum, yani seksi."

"Ama erkeklerden vazgeçtin," diye hatırlattı onunla dalga geçerek. "Bu da bir süre sevişmeyeceğin anlamına geliyor."

“Olmayacak.”

Jax tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Bunu özlemeyecek misin?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hem de hiç.”

İnanmayan gözlerle ona baktı. “Seksi özlememek nasıl mümkün olabilir ki? Bu sıcak bir yaz gecesi soğuk bir bira içmeyi özlemeyeceğini söylemek gibi bir şey, ya da koşarken dalga sesi duymayı özlemeyeceğini ya da ciğerlerindeki havanın...”

Verdiği örneklerdeki bu tutku onu güldürmüştü. “Belki de seks benim için o kadar önemli değildir.”

“O zaman şimdiye kadar gerçekten sevişmemişsin.”

Bu imayı yaparken Jax’in sesi iyice boğuklaşmıştı. Kelimelerinin altındaki gerçek anlam ise Maddie’nin damarlarında gezinip vücudunun kaskatı olmasına sebep olmuştu. Adamın bu kaslı vücudu ve yetenekli elleriyle bu konuda da usta olması kaçınılmazdı. Ve bütün bu yeteneklerini kullanarak bir kadını çok mutlu edebileceğine şüphe yoktu.

“Hâlâ beni dinliyor musun?” diye mırıldandı.

Sıcak bir utanç duygusu Maddie’nin vücudunu kaplamıştı, konuşma yetisini kaybettiğini hissediyordu.

Jax’in dudakları ciddi görünüyor ama gözleri adeta kahkahalar atıyordu. Maddie’nin vahşi saçlarını hızlıca yüzünden çektikten sonra, kendinden gayet emin adımlarla otele doğru yürümeye başladı.

Maddie onun ardından bakakalmıştı, karnının alt tarafında tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu ve bu da şu erkeklerden vazgeçme konusunda vücudunun ona katılmadığının büyük bir göstergesiydi.

Hem de hiç.

BÖLÜM 9

“Eğer cehenneme doğru gidiyorsan... hiç durma, devam et.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie, Jax’in peşinden gitmek için gereken cesareti topladığında Jax çoktan kapıyı açmıştı. “Annende buranın planları var mıydı?” diye sordu Jax.

“Bilmiyorum. Sanırım bu tarz dosyaların hepsi marina-daki ofisinde. Oraya bakabiliriz.”

“Satış sözleşmesi için onlara ihtiyacınız olacak; çünkü burayı alacak kişi mülkün denetlemeden geçtiğini ve her şeyin yasal olduğunu bilmek isteyecektir. Burada büyük ihtimalle sizin düşündüğünüzden daha fazla ihlal var ve bunun için de burayla ilgilenmesi için koca bir inşaat departmanı tutmanız gerekebilir. Ama sanırım Phoebe bir ara Ed ile çıkıyordu ve Ed bir süre burada çalışmıştı. O size yardım edebilir.”

Maddie bir an duraksadı, onun bu bilgili ve profesyonel konuşması genç kadını biraz şaşırtmıştı. Onunla ilgili ilk düşüncesi seksi bir motorcu oluşuydu. İkinci düşüncesi ise harika öpüşen seksi bir motorcu olduğuydu.

Şimdi de bambaşka bir yönünü fark ediyordu. Sormak için yanıp tutuştuğu şeyi sordu en sonunda, “Onu severdin demek. Annemi?” dedi.

“Evet. Ona benziyorsun, biliyor musun?” Jax, Maddie’yi nefessiz bırakacak bir şekilde baktı. “Gözlerinden,” dedi. “Gözlerinden bir insanın içini, ruhunu görebilirdi ve anlardı.”

“Neyi anlardı?”

“Neden yapıldıklarını.”

Phoebe’nin ölümünden bu yana göğsüne adeta bir şeyin sıkışıp kaldığını hissediyordu, kalın bir keder ve pişmanlık topu... Ve işte şimdi o top kaskatı olmuştu. “Benim böyle bir yeteneğim yok. İnsanları anlama konusunda çok beceriksizimdir.”

Jax uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. “Annen eğlenceli ve biraz akıllı havada bir kadındı; ama gerektiği zaman ayakları yere sıkıca basan bir insana dönüşürdü. Bir kalbi vardı.”

“Evet, o akıllı havadalık kendiliğinden oluşan bir şeydi.”

Jax’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Buna şüphe yok.”

Adamın sesindeki şefkat, onun Phoebe’yi çok iyi tanıdığını söylüyordu. Kesinlikle ondan daha iyi tanıyordu, kalbindeki top biraz daha katılaştı. “Peki ya sen?”

“Ben mi?”

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana bir şeyler söyle.”

Jax omuz silkti. “Söylenecek çok fazla bir şey yok. Burada doğdum ve büyüdüm. Annem birkaç sene önce kalp krizinden öldü. Hiç kardeşim yok.”

“Ford ve Sawyer dışında,” dedi Maddie.

“Onlar dışında.”

“Peki ya baban?”

“O Seattle’da yaşıyor.”

Maddie, bunu söylerken Jax’ın sesinde bir şey hissetmişti ve ona daha yakından bakmak istedi, ama adamın yüzü sakin. “Hep böyle tadilat işleriyle mi uğraştın?” diye sordu.

“Hayır, üniversite için uzağa gittim ve birkaç sene orada kaldım. Beş yıldır buradayım. Sıkıcı bir hikâye.”

Bundan şüpheliydi. Jax defteriyle birlikte otele girince, Maddie ve Izzy de onu takip ettiler. Jax ve Maddie oda oda gezerlerken Izzy de her köşeyi kokluyordu. Ona nelerin yenilenip modernize edilebileceğini gösterdi. Bazen duruyor, ona anlattıklarını çizerek gösteriyordu. Zorlu işleri sevdiği gözünden belli oluyordu.

Maddie de işini severdi, bazı zamanlar, işi onu çok tatmin ederdi. Ama asla çok sevmemişti. Jax’i izlemek ise heyecan vericiydi. Jax’ın kendisi de heyecan vericiydi.

İlk katı bitirip merdivenlere yöneldikleri zaman, Izzy mutfakta güneşin olduğu noktaya geçmiş ve horlayarak uyumaya başlamıştı bile. Jax yatak odaları ve banyolar için de yapılabilecekleri söyledi. Hatta bir ara alet kemerinden bir şeyler aldı. Alet kemerinin belinde duruşu öylesine sekti ki, sanki oradakileri çerçeveleyip gibiydi. Maddie bakmamaya çalıştı, ama onun çok güzel bir...her şeyinin çok güzel olduğuna emindi.

Çatı sızıntısını bulmak için beraber çatı katına çıktılar ve aradıkları şeyi en son girdikleri banyoda buldular. Jax önde durmuş, örümcek ağlarıyla savaşıyordu. Maddie ise arkasında durmuş, onun poposuna bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Ama sürekli başarısızlığa uğruyordu.

Jax defterini almak için onun hiç beklemediği bir an döndüğünde, Maddie’yi kendisine bakarken yakaladı.

“Ben, şey –üstün kirlenmiş,” dedi.

“Kirlenmiş mi?”

“Evet.” Mükemmel kaslı poposunun sol tarafını işaret etti. “Şurası.”

Jax bir an hiç konuşmadı. Maddie onu suçlayamazdı, bu pis tavan arasında ikisinin de üstü başı kirlenmişti. “Teşekkürler,” dedi en sonunda. “Kir izlerinin nerede olduğunu bilmek çok önemli.”

“Öyle,” diyerek ona katıldı başını sallayarak. “Üstüne hemen bir leke bandı koysan iyi olur. Çantamda olacaktı.”

“Onu popoma sürmeyi mi teklif ediyorsun?” Maddie yüzünü bir sıcaklığın kapladığını hissetti ve Jax sırıttı. “Çok karmaşık birisin Maddie Moore. Bu özelliğini seviyorum.”

“Bunun sebebi aramızda hiçbir şey olmadığını söylemem ve sonra...”

“Popoma dokunmak istemen.” Cümleyi onun için bitirmişti. “Bu arada, dokunabilirsin. İstediyğin zaman.”

Maddie utanç dolu bir ses çıkardı ve yanaklarını örttü.

“Karmaşayı görüyor musun?”

“Hiç de bir inşaatçı gibi değilsin. Daha çok...”

“Daha çok ne?”

“Popo yorumundan önce bir profesyonel olduğunu söyleyebilirdim. Eğitimli biri.”

“Belki de öyle biriyim.”

Onu biraz daha takip etti, adam her hareket ettiğinde kotunun sıkıştırdığı poposuna bakıyordu. Bu hiç de kendi suçu değildi. Bu Jax’in suçuydu. Onun ve onun o sıkı...

“Emin olduğum bir şey var ki,” diye mırıldandı hiç arkasını dönmeden. “Eğer düşünmeyi bırakırsan seksten çok daha kolay vazgeçebilirsin.”

“Seks düşündüğümü nereden biliyorsun?”

Jax bir cevap verip de Maddie’nin bu sorusunu onurlandırmayacaktı.

“Ben seks düşünmüyorum. Ben...” Ne? “Kotunun temizlenmesinin çok zor olacağını düşünüyorum.”

Jax yumuşak bir kahkaha attı. “Bunu düşünmeye devam et. Sızıntı yerini buldum. Tamir edilebilir.”

“Güzel.”

“Ama gelecek yıl yeni bir çatı yaptırmanız gerekecek.”

Bu iyi değildi. “Başka?”

“Benim de senin popona bakmaktan hoşlanmamın dışında mı?”

Yarı utancı barındıran bir inlemeyle başını iki yana salladı. “Kes şunu.”

“Bakmayı mı, yoksa bakmaktan bahsetmeyi mi?”

Ah Tanrım. “Şu erkeklerden vazgeçme konusunda hiç de yardımcı olmuyorsun.”

“Zaten böyle bir planım da yok.”

Orada karanlıkta, tozlu tavan arasında Jax’e baktı Maddie. “Bunda senin de payın var. Sen de ilgilenmediğini söyledin.”

“Hayır, benim de o yollardan geçtiğini söyledim. Kötü bir ilişkiden yeni çıktığım zaman yeni bir ilişkiye hazır olup olmadığımı bilmediğimi söyledim.”

Maddie derin bir nefes aldı ve ilk önce bunu inkâr etmeye çalışsa da dayanamadı, merakı galip geldi. “Nasıl yaptın?”

“Kendi başıma başardım. Yani öyle denebilir. Ve bu arada seninle ilgiliyim. Hem de çok.”

Ah Tanrım. “Otelden konuşmaya devam edelim,” dedi silkinerek.

“Bu daha güvenli değil mi?”

“Oldukça.”

Jax’in gözlerinin içi gülüyordu. “Pencereler tek camlı. Eğer yalıtım yaparsanız burası çok daha kolay ısınacaktır, hem de daha modern bir görünümü olur. Verandanın bazı yerlerinin de onarılması gerek. Şu haliyle denetlemeden geçemez. Bir de sızan çatı var. İç ve dış boyaya ihtiyacınız var ve halı da mahvolmuş. Halıyı kaldırmayı ve altındaki parkeleri yenilemeyi öneririm. Su ısıtıcılarını da değiştirmenizi öneririm. Sızan su borularını değiştirdikten sonra banyodaki dolapları da değiştirebilirsiniz.”

“Çok fazla iş var gibi görünüyor.”

“Hayır, eğer mutfak ve zemini de komple değiştirmeniz gerektiğini söyleseydim işte o zaman çok fazla iş olurdu.”

Bu doğruydü.

Dışarıya çıktılar ve marinaya doğru yürümeye başladılar; Izzy de peşlerinden geliyordu. Güneş havanın ısınmasına hiç de yardımcı olmuyordu ve verdikleri nefes adeta dışarı çıkar çıkmaz buza dönüşüyordu. Denizden uzun bir düdük sesi geldi. “Bu da ne?” diye sordu Maddie.

“Derinlerde yengeç arayan bir ablatya gemisi.”

Maddie her zaman olduğu gibi hızla yürüdü, neredeyse koşuyordu. Jax uzun adımlarla yürüyordu, ama hiç de acele ediyor gibi görünmüyordu, zaten her konuda böyleydi. İşleri yavaştan almayı seviyordu; Maddie de bunu öğrenmeye başlamıştı. Ölçü alırken, konuşurken, cipin arkasındaki suyu ona uzatırken ve Maddie bir sincabı korkutup kendisi de korktuğu zaman, Izzy’ye sarılırken, hep her şeyi ağır-
dan almıştı.

Maddie, acaba yatakta da mı böyle diye düşünmekten kendini alamadı ve bunun düşüncesi bile hiç ısınmaması gereken yerlerine bir sıcaklığın yayılmasına sebep oldu.

Jax ona baktı ve hafifçe gülümsedi. “Yine mi?”

“Yani senin süper gücün zihin okumak mı?”

“Senin aklından geçenleri herkes okuyabilir Maddie. Kalbinden ve zihninden geçenleri dışa vuruyorsun.”

Maddie derin bir nefes verdi. “Bunun durması lazım. Tabii nasıl durduracağımı bulabilirsem.”

“İçinde tuttuklarından vazgeçmeyi öğrenebilersen buna da engel olabilirsin.”

“İçimde hiçbir şey tutmuyorum.”

“Konuşmak istemediğin şeylerle ilgili uzun listeyi gözden geçirmemizi ister misin? Eğitimli, profesyonel avukatlara karşı düşüncelerin gibi?”

Maddie ellerini kalçalarına koydu. “Avukatlara karşı olan düşüncelerim neden seni bu kadar ilgilendiriyor?”

Jax yine tek kaşını kaldırmıştı. “Konuyu çok güzel değiştirdin. Aslında bu konuda gittikçe daha iyi oluyorsun.”

“Düşüncelerimi dışa vurmama konusunda attığım ilk adım olarak düşün bunu.”

Jax yumuşak bir kahkaha attı ve yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye itti. “Eğer bana derin, karanlık sırlarını anlatmayacaksan, o zaman işimizi bitirelim.”

Marinaya girdiklerinde burada Jax’in onarması gereken kritik bir durum olmadığını fark ettiler. Ama etrafa yayılmış aletlere bakınca –kayaklar, kanolar, kürekler gibi– Maddie telefonuna hepsini tek tek not etmeye başladı. Kız kardeşlerine bunun kendileri için gelir getiren bir iş olduğunu kanıtlaması için önünde bir ayı vardı ve yenilgiye düşmemeyi planlıyordu.

“Burada oldukça rahat görünüyorsun,” dedi Jax’e. “Hem de daha önce oteli boyamış birine göre.”

“Oradaki uzun yelkenliyi görüyor musun? Ve onun iki katı büyüklüğündeki diğer yelkenliyi? İkisi de Ford’un. Yıl

boyunca onları hep kullanır ve bazen beni de yanında götürür. Eskiden buraya hep geceleri gelirdik.”

“Tuvalet kâğıdı fırlatmaya mı?”

“Onu sadece bir kere yapmıştık. Güven bana, ondan sonra dersimizi aldık. Yelkenlilerin hemen yanında marinanın altındaki odunları görüyor musun? Oradan kayalıklara giden bir yol var. Oradan yürümek zordur, çalılıklar her yeri kaplamış. Sevişmek için sessiz bir yer arayan gençler için ideal bir yer. Şanslı Liman ismine tamamen farklı bir mânâ katıyor.”

Genç Jax’ın hain niyetlerle oraya tırmanırkenki halini düşünen Maddie bir kahkaha attı. İçinden keşke ben de burada büyüseydim diye düşündü, belki o da buradaki kızlardan biri olabilirdi. “Kışın bile mi?”

“Kışın çok daha iyi olur. Çünkü kışın çevrede hiç zehirli meşe olmaz. Kışını kaşıyıp dururken bir kıızı seksi olduğun konusunda ikna etmek oldukça zordur.”

Maddie bir kahkaha daha attı. Bugün o kadar çok gülmüştü ki, oysa ki düne kadar tekrar bu kadar eğlenebileceğini düşünmüyordu. Bir gün içinde uzun boylu, esmer, gizemli bir adamın her şeyi bu kadar değiştirmesi mümkün müydü? Böyle olacağını asla tahmin edemezdi.

Marina ofisi küçüktü ve antik bir koltuğu, kocaman, üstü kâğıtlarla dolu bir masası ve bir dosya dolabı vardı. Çekmeceleri açıktı ve her yeri dosyalarla doluydu.

Jax başını iki yana salladı. “Burada senin için de fazlasıyla iş var gibi görünüyor.”

Maddie omuz silkti. “Daha kötülerini düzelttim.” Hem zaten başka ne şansı vardı ki, kuyruğunu kısıtırıp Los Angeles’a geri mi dönecekti? Kesinlikle hayır. Düşüncesi bile onu daraltmıştı. Öyle uzun zamandır güçlü görünmeye çalışıyordu ki bu onu sıkmaya başlamıştı. Artık zamanı gelmişti.

Jax pencereyi ve marinanın arkasındaki odunluk alanı işaret etti. “Kayalıklara giden kısa yol, şu ıssız, ufak, kayalıklı plajdan geçiyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, bir başka özel sevişme noktası daha. Özellikle de on altı yaşındaysan ve araban elinden alındıysa.”

Maddie gülümsedi. “Çok mu sık ceza alırdın?”

“Üniversiteye gidene kadar neredeyse her anı cezalı geçirdim.”

“Ve buradan gidince küçük kasaba yaşantısını özledin mi?”

“Hiç özlemedim. Şanslı Liman’dan öyle yürüyüp gitmemiş, adeta koşarak kaçmıştım.”

Adamın gözlerinde yine babasından bahsettiği zaman oluşan bakış vardı. Sırlarını kendine saklayan tek kişi Maddie değildi. “Ama yine de geri döndün.”

Bakışları buluştu. Jax’ın gözlerindeki buğu gitmiş, rahatlamıştı. “Evet, yine de geri döndüm.”

“Neden?”

“Komik ama birkaç yıl içinde insanın bakış açısı oldukça değişebiliyor.”

Film setlerinde büyüdüğü için, Maddie’nin hayatındaki her şey ona hep bir hayal gibi gelmişti. Arkadaşları, evi. Kafasındaki soru şuydu –Şanslı Liman da bir film seti miydi yoksa burada her şey gerçeğe mi dönüşecekti?

Jax’ın cipine geri döndüklerinde, adam sürücü koltuğunun kapısını açtı, defterini arabanın ön tarafına bıraktı ve Izzy’ye arabaya atlaması için bir işaret yaptı.

Köpek atlayıp içeri girdi ve oturdu. “Kenara kay,” dedi Jax ona.

Izzy homurdandı.

Jax başını iki yana salladı, sırtını cipe dayadı ve Maddie’ye baktı. “Bir teklif hazırlayıp sana e-posta ile gönderirim.”

“Teşekkürler.”

Maddie otele doğru yürürken ardından baktı. “Phoebe oteli size bıraktı çünkü burası onun için çok şey ifade ediyordu. Eğer gerçekten satmak istemiyorsan, buraya sıkıca tutun.” Gülümsedi. “Louise gibi ol.”

Bu gülümse onu adeta eritiyordu, lanet olsun. “Deniyorum. Ama bazı sorunlar var.”

“Evet, buna hayat deniyor.”

“İpotek borçları var. Arazinin bir sürü borcu var gibi görünüyor. Bu da çok gizemli bir durum, çünkü senin de söylediğin gibi, bu yerin Phoebe için çok büyük bir önemi vardı, en azından duygusal olarak. Ama madem burayı tutmamızı istiyordu o zaman neden son kuruşuna kadar bütün parasını bir başkasına verdi?”

Jax bir an için durdu ve söyleyeceği kelimeleri titizlikle seçmeye çalıştı. “Yapabileceğin bazı şeyler var. İlk olarak ipotek alınan yerle konuşmalısın. Tekrar bir ekspertiz iste. Ve gerçekten de para alabileceğiniz başka bir yer olmadığından emin misin? Vasiyet avukatıyla tekrar konuş ve Phoebe’nin mülkleri ve hesaplarıyla ilgili tam bir liste al. Çünkü bütün bunlar önüne başka yollar açabilir.”

“Haklısın,” diye mırıldandı, sıkı poposundan daha çekici bir yer varsa bunun da onun zekâsı olması Maddie’yi şaşırtmıştı. “Bir alet kemerinden başka bir şeymişsin gibi konuşun. Hatta neredeyse bir avukat gibi.”

“Bu kötü bir şey mi?”

Maddie cevap vermedi, bunun kötü bir şey olup olmadığından emin değildi. Bunun gerçekten de mantıklı bir korku olmadığının farkındaydı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi. “Bu da konuşmak istemediğin konulardan biri.”

“Kesinlikle.”

Bakışları adeta çakıştı.

Bir an için öylece durdular.

Zaman donmuş gibiydi ve bu sadece tuhaf değil, saçmaydı da. Zaman asla donmazdı, seksi süper kahramanlar için bile. Cipin yanından ayrılıp Maddie’ye yaklaştığı zaman genç kadının kalbi son hızla atmaya başladı. “Geldiğin için teşekkürler,” diye fısıldadı. “Ben—”

Yavaşça ve amaçlı bir şekilde gözlerini ondan ayırmadan ona bakıyordu, adeta Maddie’nin kişisel alan balonunu patlatmış gibiydi.

Maddie etrafındaki sıcak hava dalgasından kurtulmak için derin bir nefes verdi.

“Sen,” dedi Jax sanki ona yardım etmek istermiş gibi.

“Zihnimdeki tek bir düşünceyi bile hatırlayamıyorum.”

Maddie nazik görünüyordu ama elleri hâlâ ciddi bir şekilde kalçalarında duruyordu, sonra Jax onu alıp cipe doğru çekerek yasladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu nefesi kesilmiş bir halde.

“Sana düşünecek yeni bir şeyler veriyorum.” Genç adam öne eğildi ve onu öptü, dili içerde adeta yavaşça onunla dalga geçiyordu ve inletene kadar onunla bu şekilde, yavaşça öpüşmeye devam etti. Sonra öpüşme, sıcak ve yoğun bir bağlantıya dönüştü, bu da Maddie’nin başının dönmesine ve kanının sanki bedenleri birleşmişçesine pompalanmaya başlamasına sebep oldu. Dün geceki şefkatli öpüşmenin aksine, bu biraz daha talepkâr, oldukça arzulu bir öpücüktü ve Jax bacağını onun bacaklarının arasına soktuğu zaman, Maddie adeta düşünme kabiliyetini yitirmişti.

Dün gece Jax, onun izin vermesini beklemişti. Ama bu sefer değil. Bu sefer parmaklarını onun saçlarına geçirmiş

ve onu iyice kendine doğru çekmişti; bir yandan da eliyle kadının boynunun altından tutmuş sırtını okşuyor, içini iyice eritiyordu.

Sinsi piç.

Ona böyle söylemek istemişti ama dili oldukça meşguldü. Parmakları da öyle, ilk önce sırtındaki kaslarını okşamış, sonra da birden uzaklaşmasın diye onu sıkıca tutmaya başlamıştı. Çünkü henüz onunla işi bitmemişti, hatta Izzy erkeğini paylaştığı için mutsuzlukla havlarken bile onu önemsememişti.

Maddie kendine, artık yeter diye hatırlatıp ellerini onun omuzlarından aşağı doğru kaydıracağı sırada adamın göğsünden gelen inlemeyi duyunca onu daha da sıkı tutmaya başladı. Birbirlerinden ayrıldıkları zaman, Maddie tamamen nefessiz kalmıştı. Eğer arkasında duran cip ya da onun bacakları arasında duran bacağı olmasa tutkuyla erimiş gibi yere yığılıp kalırdı.

“Maddie.”

Sesi derinden ve inanılmaz bir şekilde seksi gelmişti. “Evet?”

“Şimdi yüzüne dokunacağım.”

Dün geceyi ve onu küçük düşüren tepkisini düşününce, şimdi yaşananlar için minnettar olmalıydı ama öpüşme yüzünden hâlâ sersem gibiydi. “Ah, ben—”

Jax elini koluna, oradan omzuna, boynuna doğru ilerletti ve bunu oldukça yavaş yapıyordu çünkü çenesini tuttuğu zaman Maddie’nin titrediğini fark etmişti; fakat bu titremenin sebebi korku değildi. Sonra Jax diğer eliyle genç kadının alnına düşen bir saç tutamını itti ve kulağının arkasına koydu. Nabızı hızla atarken, Maddie onun dokunuşunu daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapadı. Parmakları sıcak ve nasırlıydı. Güçlüydü ama bu gücünü ona karşı değil,

onu koruyan bir şekilde kullanıyordu. Ve Maddie’nin vücudu ve kalbi, erkeklere karşı olan mantıksız korkusuna rağmen Jax’i istiyordu.

İşte bu kötüydü.

“Maddie.”

“Efendim?”

Sesinde eğleniyormuş gibi bir ton vardı. “Hâlâ erkeklerden vazgeçmeye kararlı mısın?”

Jax vücudunu onunkine bastırmıştı, inanılmaz bir şekilde sıcak ve sertti. Hem de her yeri. Ona bir şans vermek istiyordu ama hazır olmadığını söylediği zaman, bunu gerçekten de hissederek söylemişti. Zihnini temizlemesi ve hayatını düzene sokması gerekiyordu. Bu noktada yaşayacağı her ilişki saçma olurdu. “Evet,” dedi. Ama bu cevap ağzından bir hırıltı gibi çıkmıştı. Boğazını temizledi ve son söylediğini tekrar etti. “Evet, erkeklerden vazgeçiyorum.”

Jax dikkatle onun yüzüne baktı ve ondan uzaklaşmadan önce hafifçe gülümsedi, daha sonra cebinden anahtarını çıkardı. “Seni ararım.”

“Minimum bir fiyat ver,” diye hatırlattı ona. “Tek ihtiyacım olan bu.”

Jax başını sallayarak arabaya bindi ve Izzy’yi kenara itti. Köpek için pencereyi açtı. Maddie onun yumuşak, ipeksi tüylerine dokunmak için uzandı.

“Sadece minimum,” diye tekrar etti yumuşak bir ses tonuyla ve sıcak köpek gözleri adeta ona kahkahalar atarak ve yalancı diyerek bakarken geriye doğru çekildi.

BÖLÜM 10

"Gülümseyin... Bu insanların merakını uyandırır."

PHOEBE TRAEGER

İki gün sonra Jax ofisinde oturmuş, evrak işleriyle uğraşıyordu. Şanslı Liman Oteli için teklifini hazırlamış ve Maddie'ye e-posta ile göndermişti. Bütün şehir konseyi görevlerini yerine getirmişti, ikinci dönemde de Şanslı Liman'ın belediye başkanı olmak onun için hiç zor olmamış ve çok vaktini almamıştı. Yarı zamanlı çalışanı Jeanne'in ona verdiği senetsiz borç çeklerini imzalıyordu.

"Elektrik faturası," dedi Jeanne, başında bir anne gibi dururken, hâlbuki aynı yaştaydılar. Saç bandındaki üzerinde çanlar olan ren geyiği boynuzları Jax'e ne zaman bir şey uzatsa çalışıyordu. "Doğalgaz faturası," dedi ve çanlar çaldı. "Kredi kartı faturası. Ve bu da benim maaş çekim. Zam için teşekkürler."

Jax yan gözle ona bakınca kadın bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum. Zaten bana fazlasıyla ödeme yapıyorsun. Ah bu da Patterson ailesine gönderdiğin malzemelerin faturası. Bunu yapman gerçekten de çok hoştu, hele ki yangında her şeylerini kaybettiklerini düşünecek olursak. Peki...o kadın kim?"

Jax imzaladığı çeklerin hepsini ona geri verdi. "Hangi kadın?"

"Geçen gece iskelede öpüştüğün kadın."

Jax tek kaşını havaya kaldırınca kadın gülümsedi. "Ah, hadi ama. Bunu bilmem seni şaşırtmamalı."

"Bana saf diyebilirsin, ama yine de çok şaşırdığımı söylemeliyim."

Kadın başını iki yana salladı, seni zavallı, aptal adam dermiş gibi. Ona bu bakışı çok atardı. Jax buna hiç aldırmazdı çünkü Jeanne, ofisi sakın bir şekilde öyle iyi idare ediyordu ki, bu da onu oldukça rahatlatıyordu. Ofis işlerinden nefret ederdi.

Jeanne çekleri kontrol ediyor ve onun rahat çalışmasını sağlayan bir şekilde onları sıraya diziyordu. "Jake kız kardeşine, o da markette çalışan Carrie'ye söylemiş ve ben de bugün buzdolabın için bir şeyler aldığım sırada markette kız kardeşime rastladım. Bu arada buzdolabında sadece bir elma ve bir pizza dilimi vardı. Ayrıca saklama kaplarından birinde bir fen deneyini andıran bir şeyler yetismeye başlamıştı. Ben de bu konuda inisiyatif alma gereği hissederek onu attım. Nasıl böyle yaşıyorsun?"

"Buna paket servis deniyor. Buzdolabıma neler koydun?"

"Meyve, peynir, bira ve bir sürü pizza."

"Seni seviyorum."

Jeanne bir kahkaha attı. "Eğer bu doğruysa, bana kesinlikle şu kadından bahsetmelisin."

Jax gülümsedi ama sessizliğini korudu. Bunun en önemli sebebi sessizliğinin onu çıldırtacağını biliyor olmasıydı, ama bir yandan bunu paylaşmayı çok istediği de söylemezdi. İşin doğrusu iki gündür Maddie'yi düşünüyordu ama potansiyel bir müşteri olarak değil. Onu inciten kişi-

yi bulup boğazlamak istiyordu. Canının bu kadar yanmasına rağmen Maddie öyle dürüst ve açık sözlü davranıyordu ki –geçmişindeki kadınlar hiç böyle değillerdi. Korktuğu açıkça belliydi ama bunun üstesinden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptığı belli oluyordu.

Maddie'yi öptükten sonra onun nasıl görüldüğü üzerine oldukça düşünmüştü: karışık, şaşkına dönmüş ve tahrik olmuş. Öyle güzel görünüyordu ki. Kapıyı ona açtığı zaman da çok güzeldi: uykuluydu, akşamdan kalmaydı, sütyensiz ve insanları onu ısırmaya davet eden çok ince bir tişört giymişti.

Tanrım, Jax'in tek yapmak istediği de buydu.

"Dedikoduya göre," dedi Jeanne ona başka bir çek daha uzatırken. "Phoebe'nin ortanca kızımı. Bugün hırdavatçı dükkânındaymış ve Anderson'la konuşmuşlar. Anderson onun çok tatlı ve şeker biri olduğunu söylemiş ve vitrindeki bütün boya kutularını devirmiş olmasına rağmen yine de büyük beğenisini kazanmış. Ah tabii güzel göğüsleri olduğu için de Anderson ona çıkma teklif etmiş."

Jax'in kalemi birden havada asılı kaldı. "Ne?"

"Hey, göğüslerini gören ben değilim, ben sadece duyduklarımı söylüyorum." Jeanne sinsice güldü. "Evet deyip demediğini öğrenmeye can attığından eminim."

Jax hiçbir şey söylemeyince Jeanne sırtıttı. "Bilmek istiyorsun."

"Ben dedikodu yapmam. Ben erkeğim."

"Öyle çok bilmek istiyorsun ki."

"Hayır, istemiyorum."

"Evet, istiyorsun."

"Hayır-" Kahretsin. Burnunun ucunu çimdikledi çünkü evet, istiyordu. Bilmek istiyordu. "Sen eskiden tatlı ve uysal biriydin."

"Senin baş belasının teki olduğun günlerde böyleydi." Jax'in yüzünde gördüğü ifade onu çok neşelendirmişti ve kaşlarını sağa sola oynatarak ona baktı. "Tamam, sana söyleyeceğim ama ilk önce onunla nasıl tanıştığını anlatacaksın, onun kasabadaki ilk gecesinde nasıl öpüştüğünüzü ve onun göğüslerinin kullanım haklarını satın almak için Anderson'la kavga edip etmeyeceğini."

"Jeanne," dedi onu ikaz eden bir ses tonuyla.

"O sert adam sesini istediğin gibi kullanabilirsin. Ben seninle evli değilim. Geceleri ayaklarımı ya da diğer yerlerimi sıcak tutacaksın diye sana boyun eğmeme gerek yok." Daha sonra imzalanan bütün çekleri alarak zarif bir şekilde ofisten yürüyüp çıktı, bir yandan da "Mutlu Noeller" şarkısını mırıldanıyordu.

"Yerimi biliyorsun," diye seslendi sonra Jeanne. "Masamda oturmuş tüm gücümle çalışıyor olacağım. Ah bir de Noel için senin evini süsleyeceğim. Bu yüzden kork benden. Hem de çok. Bana bazı cevaplar vermek istediğin zaman ben de kendi bildiklerimi seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Kahretsin. Jax başını iki yana sallayarak, yeni bir şeylerle ilgilenmeye başladı ve Portland'daki bir müşterinin vişne ağacı kaplamalı, vitraylı, el yapımı kapı isteği için çizim yapmaya başladı. Bunu yapmak haftalarını alacaktı ve havalar kötüyken yapılması kolay bir işti; aslında bunu Noel'den sonraki ay yapmayı planlıyordu. Havalar kötüleşince yapılacak işlere ihtiyacı vardı –zaten oldukça kabarık olan banka hesabı için değil– kendisine düşünmekten başka meşgaleler bulmak için...

Ama buna rağmen tek düşünebildiği Anderson'un Maddie'ye çıkma teklif etmiş olmasıydı.

Ön taraftaki odada bilgisayarıyla konuşan Jeanne'i duyabiliyordu. Onunla aynı liseye gitmiş ve kısa bir süreliğine

çıkışlardı, gerçi tek yapılan kayalıklara çıkıp oynaşmak-
sa buna çok da çıkma denemezdi. O üniversiteye gittiği za-
man, Jeanne Şanslı Liman'ın lisesinin oyun kurucusu ile ev-
lenmiş ve ona üç çocuk vermişti. Mutlu evliliği hâlâ devam
ediyordu ama çok sıkılmıştı. Bu yüzden beş sene önce Jax
kasabaya geri döndüğünde onun kapısına dikilmiş ve onun
yeni, mükemmel, yarı zamanlı ofis asistanı olduğunu ilan
etmişti. Mükemmeldi çünkü ne parasıyla ne de yatağıyla il-
gileniyordu.

Bu bir anlamda yalandı aslında. Asistanlık pozisyonunu
aldığından beri Jax'ın kalbi ve ruhunu ona geri kazandır-
mak için uğraşıyordu. Hukukla ilgili son işinde kalbinin ve
ruhunun büyük bir kısmını kaybetmişti Jax. Onu bütünüy-
le içine alan bir hayat tarzıyla yaşamıştı: yüklü bir maaş, kö-
şede bir ofis, bir bekâr dairesi, servet avcısı bir nişanlı. Ve bu
hayat tarzından fazlasıyla faydalanmıştı.

Çalıştığı şirket beyaz yakalı suçları temize çıkarmada çok
iyiydi. Milyarca doların döndüğü bir endüstriydi ve Jax işin-
de çok iyiydi. Gerçekleri çarptırmada iyiydi, yanlış yönlen-
dirmede iyiydi, müşterilerini suçlarından arındırmada iyiy-
di, bunun bedelini masum insanlar ödeseler bile...

Jax'ın bu konudaki memnuniyetsizliği yavaşça başlamış-
tı. Bir gün, müşterilerinden birinin eşi bunun bedelini çok
ağır bir şekilde ödediğinde bu işi bitirmesi gerektiğine ka-
rar vermişti.

O kadın olanların bedelini hayatıyla ödemişti.

Kadının kocası gerçekten suçluydu ve Jax bunu biliyor-
du. Bunu herkes biliyordu. Jax adamı, eşinin ailesinin serve-
tini zimmetine geçirme suçundan aklamıştı. Aile, mafyayla
ilişkileri olan bir aileydi, bu yüzden iki taraf da bu duruma
hoşgörüyüyle yaklaşmamıştı.

Adamın karısı dışında. Kadın bir maşa olarak yetiştiril-
miş ve bir maşa görevi görerek evlendirilmişti. Hayat hak-

kında, kocasına olan güveni dışında çok fazla bildiği bir şey
yoktu. Yaptığı işe giderek inancını yitiren Jax kadını, her şe-
yine haciz konulmasını ve bu yüzden de beş parasız ve yal-
nız kalmaya dayanamayacağını bilecek kadar tanıyordu.
Bununla daha fazla yaşayamayan Jax, avukatlıktan çekilmiş
ve kadını da kocasının dürüst olmadığı konusunda uyar-
mıştı; ama kadın onun tavsiyesini dinlemek yerine kendini
öldürmeyi tercih etmişti.

Bu yıkımdaki rolüyle yüzleşmek zorunda kalan Jax, -ta-
bii etik açıdan zaten ne kadar uygunsuz davrandığını söy-
lemeye gerek bile yoktu- işinden istifa etmek zorunda kal-
mıştı. Kısa bir süre sonra nişanlısı da onu terk etmişti. Oyun
bitmişti. Arkasına bile bakmadan Seattle'ı terk etmişti. Yal-
nız, darmadağın ve hatta biraz öfkeli bir halde tekrar Şanslı
Liman'a geri dönmüştü.

Mutlu olduğunu hatırladığı son yere...

Bütün bunlar beş yıl önce olmuştu. Sawyer da kasabaya
geri dönmüştü ve vahşi, kötü geçmiş bir gençlikten sonra bu
kasabanın şerifi olmuştu. Ford birinci sınıf yelkenli yatırımlarıyla
ilgilenmediği zamanlar etrafta oluyordu. Üçü, sanki
hiç ayrılmamışlar gibi tekrar kasabanın yerçekimine kapıl-
mışlardı.

Döndüğü ilk yıl Jax, Ford'un marinadaki ikinci yelkenli-
sinde yaşamıştı. Sadece arkadaşları için birkaç defa avukat-
lık yapmış ve bundan nefret etmişti. Bu yüzden basit işlere
dönmüş ve elleriyle bir şeyler yapmaya başlamıştı. Kendi-
ne gelmeye çalıştığı sıralarda, hep istediği evi tasarlayıp inşa
etmişti. Onu hiç soru sormadan tekrar aralarına alan bu in-
sanlara iyiliklerinin karşılığını ödemek için elinden geleni
yapmıştı, hatta bunun sonucunda şaşırtıcı bir şekilde son iki
dönemin belediye başkanı seçilmeyi de başarmıştı.

Babası birden Jax'ın odasına girmiş, sopa yutmuş gibi
görünen yürüyüşü ve tuhaf bir şekilde pahalı olan takım el-

bisesiyle onu uyuz ettiği yetmiyormuş gibi bir de Jax'i derin düşüncelerinden uyandırmıştı. Beraber çok fazla vakit geçirmezlerdi çünkü babası hâlâ Seattle'da yaşananların Jax'in suçu olduğunu düşünüyor ve bu yüzden ona duyduğu öfkeyi koruyordu.

"Senin için elimde bir dava var." Babası birden masanın üzerine bir dosya bıraktı.

Bu hiç şaşırtıcı değildi. Babası sürekli onun duygularını idare etme ihtiyacı hissederdi. Jax ona asla duygularını ve işini birbirine karıştırmaması gerektiğini söyleyen bir adam tarafından yetiştirildiği için bu durum oldukça ironikti. İki kişilik küçük ailelerinde duygulara yer bile yoktu. "Son seferinde bana getirdiğin o etkileyici, ünlü seks suçlusunu savunmayı reddettiğimden bu yana benimle konuşmuyorsun. Bu tam üç ay önce olmuştu. Şimdi sanki buranın sahibiymiş gibi buraya giriyor ve önüme istemediğim başka bir davayı koyuyorsun. Bunlarla ilgilenemeyecek kadar meşgulüm baba. Jeanne ve benim üzerinden geçmemiz gereken faturalar var--"

"Eve gitmemi söyledi," dedi kapıda duran Jeanne. "Zaten bugünlük işlerim de bitti," dedi sessizce özür diler gibi ve kafasıyla babasını işaret ederek konuşmaları gerektiğini ima etti.

Çok uzak bir ihtimaldi bu.

Jax genelde çok öfkelenmezdi. Özellikle de bugünlerde öfkelenmesini gerektirecek çok fazla şey yoktu ama babası, onun kanını nasıl kaynatacağını gerçekten de çok iyi biliyordu. "Hâlâ kendi işinle uğraşıyorsun, anlıyorum," dedi babası Jeanne ofisten çıktıktan sonra.

"Kendine gel oğlum. Bu basit, kısa sürede bitecek bir dava."

Jackson Cullen'in hayatındaki her şey böyleydi zaten -işleri yolunda gittiği sürece tabii. "Madem bu kadar basit, sen alsana."

"Hayır, genç birini istiyorlar, gelecek vaadeden biri."

"Ben gelecek vaadettim ve sonra da gittim," diye hatırlattı ona Jax. "Şimdi sen de aynısını yapabilirsen," dedi ve kapıyı işaret etti.

"Tanrım, Jax. İşini bırakalı beş sene oldu. Nişanlını da bıraktın. Artık kendin için üzölmeyi bırakmalı ve hayata geri dönmelisin."

Jax dosyayı masasının üzerine fırlattı ve ayağa kalktı. "Çık dışarı!"

"Beni dinlemiyorsun. Elizabeth Weston otuz yaşında, paralı ve güzel, babası da bir dahaki seçimde eyalet valisi olacak."

"Bunun önemi ne?"

"Yerleşik bir düzene geçmek istiyor. Bunu da sen sağlayabilirsin."

Jax bir kahkaha attı. "Şimdi de beni pazarlıyor musun? Gerçi bu beni hiç şaşırtmadı."

"Neden? Görüştüğün birisi yok, değil mi?"

Var mıydı? *Evet, elbette var*, demeyi çok istiyordu ama bazı basit gerçekler vardı. Maddie'nin eski sevgilisinin bir avukat olduğunu düşünüyordu ve gerçek bir şerefsizdi. Jax'in geçmişini öğrendiği zaman ondan koşarak kaçacaktı. Ona az da olsa değiştiğini göstermiş bile olsa onun etik ve duygusal olarak batmış geçmişini anlayacağından şüpheliydi. Anlamasını da beklemiyordu bir yandan.

Gerçi erkek olması bile onun için bir dezavantajdı. Maddie'nin Y kromozomuna sahip herhangi birine güvenecek bir zaman diliminde olmadığı belliydi.

"Sen benim işlerimi devralırken Elizabeth gibi bir eşin olması senin için büyük bir avantaj olur," dedi babası.

"Sana söyledim ya, işlerini devralmayacağım."

“Sen bir Cullen’sın. Benim oğlumsun. İşleri devralman gerekiyor. Son otuz beş yıl boyunca sana bu altyapıyı hazırlamak için çalıştım.”

“Kendin için çalıştın,” diye onu düzeltti Jax. “Hadi ama baba, bu konuşma hiç eskimeyecek mi? Sen bana kabadayılık ediyorsun, ben de bunu reddediyorum. Kendine bir iş ortağı bul ve beni rahat bırak.”

“Bu aptallık olur. Babası çenesi gerilmiş bir halde sertçe dosyayı masadan aldı ve öfkeyle kapıya doğru ilerledi. “Kimse beni senin gibi hayal kırıklığına uğratmadı.”

Aynen. “Jeanne’i kovmak ya da bana iş getirmek, her ne sebeple olursa olsun karşıma çıkma; bir daha asla buraya gelemezsin.”

Ön kapı çarparak kapandığında Jax masasındaki kâğıt yığınının aldığını ve duvara fırlattı. İşte. Kendisini daha iyi hissediyordu. En nihayetinde babasıyla ortak bir noktaları vardı, bazen Jax de kendini hayal kırıklığına uğratiyordu.

Ford ofise girip Jax’ın ayaklarını masadan ittiğinde, genç adamın öfkesi hâlâ geçmemişti. “Hadi kalk. Deniz sakın. Rüzgâr hafiften esiyor. Yelkenle açılalım.”

“Havamda değilim.”

“Bir arkadaş arıyorum dostum. Seks partneri değil. Hem biraz dinginleşmeye ihtiyacın var.”

Jax yan gözle ona baktı. “Dinginleşmek mi? Bu senin için büyük bir kelime değil mi?”

“Ne? Barda çok fazla iş yok. Ben de bir şeyler okuyordum.”

“Penthouse forumlarında bu sözcüğe rastlaman pek mümkün değil.”

“Hey, başka şeyler de okuyorum.” Duraksadı. “Bazen. Şimdi kalk. Jeanne öğleden sonrayı kendine tatil etmiş ve sen de öyle yapacaksın.”

Alçaklıkla dolu geçmişini bilen ve bir alçak olduğu için onu suçlamayan tek kişiye baktı Jax. “Jeanne’in öğleden sonrayı tatil ettiğini nereden biliyorsun?”

Ford cevap vermedi.

“Kahretsin,” dedi Jax. “Seni o aradı.”

“Evet,” diye kabul etti Ford. “Gelip sana sarılmamı istedi.”

“Siktir git.”

“Bunu söyleyeceğini de tahmin etmişti. Ve dışarı çıkmaya ihtiyacın olduğunu da tahmin etmişti.”

Ve böylece Jax kendini Ford’un on metrelik yelkenlisinde buldu. Böyle bir geziye çıkmak için yılın çok iyi bir zamanı olduğu söylenemezdi. Hem de hiç değildi. Yelken tutkunları yelkenlilerini kıyıya çekeli çok olmuştu ama Ford kış mevsiminin onu yavaşlatmasına asla izin vermezdi. Her zaman sınırlarını zorlayan biri olmuştu, hem de sadece yelkenli konusunda değil.

Hiç beklenmedik bir soğukla ödüllendirilmişlerdi. Sert rüzgâr nefeslerini kesmiş ve sahip oldukları bütün yetileri kullanamayacakları bir hale gelmelerine neden olmuştu. Dalgalar neredeyse iki buçuk metreye ulaşmış ve birkaç saatlik açılma planları, yerini *bir an önce eve geri dönüp hayatımızı kurtaralım* paniğine bırakmıştı.

“Tanrım,” dedi Ford nefes nefese geri döndüklerinde. Gemi gövdesine doğru sendeleyerek düşmüştü. “West Indies’e kadar yelkenle açıldım ve üç kere ölüm tehlikesi atlattım. Ve hiçbirinin bununla karşılaştırılamazdı. Açılmamıza izin vermem hakkında ne düşünüyorsun?”

Jax, Ford’un kıcını tekmeleyecek enerjiye sahip değildi; bu yüzden onun yanına uzanmakla yetindi, kasları yorgunluktan bitmişti, hatta beyni bile. “Nasıl bir dram kraliçesi olduğunu unutmuşum.”

Ford bir kahkaha attı. “Eğer hareket edebilseydim, sana bu lafını yedirirdim.”

“Sen ve ordun mu?”

“Siktir git,” dedi Ford dostça bir ses tonuyla. “Peki, bana Maddie’den ne zaman bahsedecektin? İskelede gerçekleşen seksi bir öpüşmeyi Jeanné’den mi duymam gerekiyor, zaten o da başkasından duymuş–”

“Bu hikâyeyi biliyorum, teşekkürler.” Ford yumuşak bir kahkaha attıktan sonra, Jax başını teknenin gövdesine yasladı ve gözlerini yumdu. Onun şimdi ne yaptığını merak ediyordu, acaba otelde çalışıyor muydu? Kendisi de dâhil olmak üzere herkesin Phoebe’yi eğlenceli ve özgür ruhlu biri olarak gördüğünü bilirdi ama şimdi kızlarıyla tanıştıktan sonra Jax ona kızlarını ihmal ettiği için kızgındı.

Maddie daha iyisini hak ediyordu. Diğer kızları da öyle.

“Anderson’un Maddie’ye çıkma teklif ettiğini biliyor muydun?” diye sordu Ford.

“Evet!”

“Sakin adamım, tekne gezintisinin seni sakınleştirmesi gerekiyordu.”

Jax rahattı. O tasasız, sakın bir adamdı. Bu noktaya gelmek beş uzun yılını almıştı. Artık hiçbir şeyin omuzlarına binip onu devirene kadar ağırlaştırmasına izin vermeyecekti. Artık sakladığı hiçbir sır yoktu; ne müşterilerinin sırları ne de kendi sırları, midesini yakıp deecek hiçbir sırrı yoktu.

O zaman neden Maddie’ye avukat olduğunu söylemişti?

Çünkü budalanın tekiydi.

Korkak bir tavuktu.

Çünkü onun kendisine bir süper kahraman gözüyle bakmayı keseceğini biliyordu...

Ah, evet, sebebi buydu.

Maddie ve kız kardeşleri günlerini farklı sebeplerle, otel ve marinaya girip çıkarak geçirmişlerdi. Chloe sıkılmıştı. Tara hiçbir şeyi değerinin altına satmak istemiyordu. Ama Maddie için oteli işletmenin yolu duygulardan ve öğrenmekten geçiyordu. Şimdiye bütün bilgileri bilgisayara geçirmiş olması gerekiyordu ama vaktinin çoğunu çalışma düzenini oturtmakla geçirmişti.

Maddie ikinci gün elinde bir sipariş listesiyle kasabaya inmişti. Lucille’i sanat galerisinin önünde görünce arabayı orada durdurdu. Otel tekrar hayata geçeceği için çok heyecanlı olan Lucille, Maddie’yi kucaklayıp öptü. “Seni bizim Jax’i iskelede öperken görmüşler.”

“Ah. Şey, ben–”

“Kasabanın en iyisini kaptın tatlım. Torunumun üniversitede kalması için bana para verdiğini biliyor muydun? Motosikletinin, dövmelerinin ya da soğukluğunun seni yanıltmasına izin verme, o tatlı ve ilgili bir genç adamdır.”

Maddie onu hiç de soğuk bulmamıştı. İri, kötü ve göz korkutucuydu belki. Çok seksi olduğuna şüphe yoktu. Ve –bir saniye. Dövme mi? Dövmeleri mi vardı? O vücudun üzerinde mürekkep izlerinin olduğunu düşünmek bile vücuduna sıcaklık dalgaları yaymaya yetmişti.

“İçeri gel, içeri gel,” dedi Lucille. “Noel süslerimi daha yeni yerleştirdim. Ve çayım da var. Ve biraz da brendi.”

Bunların onu baştan çıkaracağını düşünüyor olmalıydı. “Tara bana bir görev verdi, almam gereken bir şeyler var, teşekkürler.”

“Yine hırdavatçı dükkânına mı gidiyorsun?” diye sordu Lucille başını yana eğerek. “Anderson’un sana çıkma teklif ettiğini duydum.”

Maddie dün otelle ilgili bazı ihtiyaçları almaya çıkmıştı. Tezgâhın ardında duran adam Noel Baba şapkası takıyordu, çok şirin ve inanılmaz komikti ama teklifini nazikçe reddetmiş ve sadece alması gerekenleri alıp dükkândan çıkmıştı.

Erkeklerden vazgeçmişti.

Ya da bunu deniyordu. “Burada herkes her olanı bilir mi?”

“Şey, hangisiyle çıkacağını bilmiyoruz, Anderson mu yoksa Jax mi? Bak, eğer bana söylersen, bu akşam bingoda çok popüler olabilirim,” dedi umutlu bir sesle.

Maddie’nin bir sonraki durağı kesinlikle iskeledeki dondurmacıydı. O an bir milkshake’e inanılmaz ihtiyacı vardı.

Tezgâhın arkasındaki tanıdık yüzlü adama dostça gülümsedi. “Lance, değil mi? Bu sefer sırf çikolatalı istiyorum.”

Adam gülümsedi ve başını salladı. Yirmili yaşlarının başlarında, ufak kemikliydı ve çatallı bir sesi vardı.

Ona kistik fibrozis olduğunu söylemişti. Ailesi Portland’daydı ama o erkek kardeşiyle birlikte Şanslı Limanda yaşıyordu. Vücudunu yavaşça mahveden bu hastalığa rağmen bağımsız bir hayat sürmesi ona gurur veriyordu.

Onu dinlerken Maddie hayatında şikâyet edecek hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi olmadığını düşündü. Ve arabasına geri dönerken durup dönme dolaba baktı.

Acaba annesi hiç bu dönme dolaba binmiş miydi? Phoebe’nin hayat öğütleri kartlarına bakılacak olursa, annesinin hayatını hızlı ve umursamaz bir şekilde yaşadığına inanması gerekiyordu.

Chloe de aynı annesine çekmişti.

Tara vahşi tarafını saklıyordu, ama bugüne kadar birçok yere seyahat etmişti ve hayatla ilgili saklamayı tercih ettiği birçok deneyimi vardı.

Maddie... çok da öyle biri sayılmazdı. Evet, Los Angeles’da yaşamıştı ama bunun sebebi babasının onu oraya götürmüş olmasıydı. Film setlerinde başına gelen maceraların sebebi de babasıydı, içinde bu mesleğe karşı inanılmaz bir istek olduğu için değildi yaşananlar.

O, bu dünyanın içine düşmüştü. Yaptığı her şeyin ya içine düşmüş ya da sürüklenmişti.

Otel de buna dahildi.

Hayır, buna o karar vermişti. Bu sefer farklı olacaktı. Bunu kendi macerası haline getirecekti. İskeleye vuran dalga seslerini dinleyerek yürüdü. Ayaklarının altındaki tahtaların arasında boşluklar vardı ve bu manzara günün aydınlığında başının dönmesine sebep oluyordu, sanki kayıp düşecekmiş gibi hissediyordu.

“İşin sırrı yürürken ayaklarına bakmamakta.”

Maddie sese doğru döndüğünde, oradaki bir tahtaya çiviyle ilan çakmaya çalışan bir kadınla karşılaştı. Maddie’nin yaşlarındaki bu kadın ufak tefek ve güzeldi; sırtına dökülen koyu, dalgalı saçları vardı. Kalçasını saran çizgili bir pantolon ve bir iş ceketi giymişti. Manikürlü ellerinde tuttuğu çekiç ve çivilerle, o iskelede durmak için oldukça havalı ve profesyonel duruyordu.

“Eğer direkt ufka bakarsan,” dedi Maddie’ye, “düşecekmiş gibi hissetmezsin.” Kıyafetine rağmen elindeki çekiçle oldukça rahat görünen kadın ilana son çiviye de takmıştı.

Şanslı Liman’ın Yıllık Karides Günü

Bu Cumartesi 6:00’da

Eyaletteki En Büyük ve En İyi Festival:

Yemek, Dans ve Belediye Başkanı’nı

Öpme Şansı – Sakın Kaçırmayın!

“Buralarda yenisin.” Kadın gülümseyerek elini uzattı.

“Ben Sandy. Kasabanın sicil memuru. Aynı zamanda kütüphaneyle de ben ilgileniyorum.” Gülümsedi. “Biliyor musun, annene çok benziyorsun.”

“Onu tanır mıydın?”

“Onu herkes tanırdı. Kardeşlerini festivale getirmeyi sa-
kın unutm. Al.” Ayağının dibindeki çantaya uzandı ve içinden çekiliş kuponuna benzer bir şeyler çıkardı. Uzun bir parça ayırdı ve Maddie’ye verdi. “Bizden. Kasabaya hoş geldin hediyesi.”

“Bunlar ne işe yarıyor?”

“Tahmin kutusu için. O gece karides teknesi gösterisinde kaç tane karidesin ağa takılacağını tahmin etmeye çalışıyorsun. Daha sonra kazanan, tekne geçidinin en önünde jet ski’yle gelen Jax’i öpme fırsatını elde ediyor.”

Maddie gözlerini kırptırdı. “Jax mi? Jax Cullen mı?”

“Rakipsiz ve tek.”

“Neden kazanana onu öpme ödülü veriliyor?”

“Onun hoş bir adam olmasının dışında mı?” dedi Sandy gülümsererek. “Çünkü birisi her zaman belediye başkanını öpme şansını elde eder. Biz burada kendimize eziyet etmeyi çok severiz. Özellikle de başkan Jax gibi popüler biriye. Jax’ten önce o kişi bendim. Üç dönem boyunca başkanlık yaptım. Bir sene şanslıydım –yönetim kurulu üyelerinden biri piyangoyu kazandı ve çok tatlı biriydi. Gerçi hiç güzel öpüşemiyordu. Diğer senelerde hep kurbağaları öpmek zorunda kalmıştım.”

“Ama belediye başkanı?” Maddie başını iki yana salladı. “Jax inşaatçı. O binaları restore ediyor.”

“O çok yetenekli bir adam.” Sandy’nin yüzünde gizli bir gülümseme vardı ve Maddie’nin içini bir an korku sardı.

Ah, Tanrım. “O senin erkek arkadaşın.” Başka bir kadının erkek arkadaşını öpmüştü.

“Hayır,” dedi Sandy derin bir nefes vererek. “Denemedim diyemem ama Jax ve ben sadece arkadaşız.” Sandy çekici-ni çantasına koydu ve gülümsedi. “Festivalde görüşürüz. Bu arada otel için kupon dağıtacak mısın? Phoebe geçen sene yapmıştı ve çok başarılı olmuştu.”

“Öyle mi?” Böyle bir şey mümkün müydü? Otel tam bir enkazdı.

Maddie’nin yüz ifadesini gören Sandy gülümsedi. “Evet, büyük ihtimalle onlardan para almamıştır ama alabilirdi de. Annen mükemmel bir kadındı, ama iş konusunda pek de öyle olduğu söylenemezdi. Belki size bundan bahsetmemiştir.”

Hayır, Phoebe bundan bahsetmemiştir. Phoebe zaten pek çok şeyden bahsetmemiştir. “Bunu kardeşlerimle konuşacağım, ama otel...” Belki de hiç açılmayacaktı, ama artık olumsuz olmak istemiyordu. “Yeni yıldan hemen sonra açılacak gibi görünüyor.”

Sandy başını salladı. “Yenilenme yolunda neler yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Bütün kasaba bundan bahsediyor.”

“İnsanlar bizim ne yaptığımızı nasıl biliyorlar ki?”

“Jax’ten bir teklif istemişsin. Jeanne, Tracy ile öğle yemeği yemiş, en yakın arkadaşındır onun. O da Carla’ya, yani görümceme -yerel gazete muhabiridir- söylemiş. Şanslı Liman haberlerin yayılması hususunda kendiyile gurur duyar ve siz üçünüz şu sıralar en önemli habersiniz.”

Kendisinin haber olduğu düşüncesini Maddie hâlâ kavrayamamıştı. Maddie Moore, asistanın asistanı, haber olmuştu. “Çok ilginç olduğumuz söylenemez.”

“Şaka mı yapıyorsun? Kasabada üç yeni kadın, oteli işletiyorlar. Bu ayın en büyük haberi. Tamam, belki gelecek karides festivali kadar ya da Jax’in festival uğruna o güzel

poposunu donduracak olması kadar büyük bir haber değil ama yine de oldukça iyi.” Gülümsedi. “Neyse, benim birkaç ilan daha asmam gerekiyor. Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Maddie yumuşak bir sesle ve içeceğinden bir yudum aldı. Sandy’nin söylediklerini düşünmek istiyordu. Şanslı Liman dedikodularını hazmetmesi gerekiyordu. İnsanların onun kasabaya gelmesine ve otele ilgi göstermeleri hoşuna gitmişti ama düşünceleri tek bir şey etrafında dönüp duruyordu.

Jax - belediye başkanı!- ve onun harika poposu.

BÖLÜM 11

“Bir kız kardeş, sonsuza kadar yanında olacak bir arkadaş demektir.”

PHOEBE TRAEGER

“Bu erkekler ya da seks hakkında bir söz değil,” dedi Chloe pizzaya uzanırken. Dar siyah bir kapüşonlu giymiş ve göğüslerinin tam ara çizgisine kadar fermuarını çekmişti. Üzerinde beyaz parlak harflerle YARAMAZ yazıyordu.

Kulübede tezgâhın üzerinde akşam yemeği yiyorlardı. Phoebe’nin kutusundan rastgele seçtikleri kartları çekip okuyorlardı. Kendilerini bu şekilde oyalamadıkları zamanlarda tartışma çıkıyordu. Otel hakkında, kulübedeki tek yatak hakkında, kulübenin mutfağı hakkında –aralarında sadece Tara yemek yapabiliyordu ama tatilde olduğunu söyleyerek bunu reddetmişti. Phoebe’nin dilekleri, kıyafetleri hakkında bile tartışıyorlardı. Tartışmayacakları tek bir konu dahi yoktu.

Tara ve Chloe birkaç gün içinde hayatlarına geri döneceklerdi. Maddie ise kalıyordu.

Bu yüzden güvenli tek konu kartlardı. Kartların çoğu ölçüyü aşan cinstendi. Bazıları da açıkça saçmaydı.

Ama bazen aralarından hazineler de çıkıyordu. Öyle gerçekçi şeyler yazıyordu ki bazılarında, Maddie’yi adeta kalbinden yakalıyordu. “Bir kız kardeş, sonsuza kadar yanın-

da olacak bir arkadaş demektir” kartı da bunlardan biriydi. “Bunu sevdim,” dedi sessizce. “Çok sevdim.”

Tara manikürlü tırnaklarını masanın üstüne vuruyordu. Maddie’nin duygusallığından açıkça rahatsız olmuştu. Sonunda derin bir nefes verdi ve Maddie’nin şimdiye kadar ondan duymadığı bir duygusallıkla konuşmaya başladı. “Katılıyorum, çok güzel bir söz.”

“Ah, kendine bir baksana.” Chloe omzuyla onu dürttü. “İşte kız kardeş gücü.”

Maddie ve Tara ona aynı anda kötü kötü bakınca, Chloe gözlerini devirdi. “Tanrım, sadece bir film sahnesi yaşamayalım diye ortamı biraz neşelendirmeye çalışıyorum.”

Maddie derin bir iç çekti ve doğru çıkacağını ümit ederek kartı kutuya geri koydu.

* * *

Sonraki akşam, Jax barın arkasında durmuş bardakları kuruluyor ve geç bir akşam yemeği yemek için Ford’un işinin bitmesini bekliyordu. Jax gününü bir müşteri için maun yemek odası takımı yapmakla geçirmişti ve düş almış olmasına rağmen hâlâ ahşap kokuyordu. Sağ eline bir türlü çıkaramadığı iki kıymık batmıştı, başında inanılmaz bir ağrı vardı ve buna sebep olarak babasının ona, o günkü ziyaretiyle ilgili attığı e-posta’yı görüyordu.

Bira yerine bir tekila içmeliydi.

Ford barın diğer ucundaydı. Döndü ve kaşlarını kaldırarak Jax’e baktı.

Jax başını iki yana salladı. İyiydi.

İyi.

Kapı açılınca birden yüzüne bir rüzgâr çarptı ve rüzgârla beraber bir şeylerin farkına vardı.

Maddie içeri girmiş ve bir bar taburesine geçip oturmuştu. Maddie’nin kotuna ve gözlerinin mavisıyla aynı renkte, ona hafif büyük gelen kazağına baktı ve gülümsemesine engel olamadı. “Hey.”

“Selam Bay Başkan.”

Jax gülümsedi ve ona bir bira verdi. “Demek keşfettin, öyle mi?”

“Bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Bu konu hiç açılmadı ki.”

“Açılabilirdi,” dedi. “Seni öldürmediğime memnun oldum. Kaza sebebiyle tanışmamız ve bademcik hokeyi oynamaya başlamamız arasında bir yerlerde söyleyebilirdin.”

“Hangi zaman aralığıymış o?”

Maddie gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Kendi hakkımda her şeyi anlatmam için bana cesaret verdin ama konu sana gelince sessiz kaldın.”

Evet öyle yapmıştı ve bu konuda çok iyiydi. Barın etrafından dolaştı ve gelip Maddie’nin yanına oturdu. “Bu büyüklükteki bir kasabada belediye başkanı olmak hemen dikkat çekecektir.”

“Hem de oldukça dikkat çekiyor.” Birasından bir yudum aldı ve ona baktı.

Jax de Maddie’ye bakıyordu. Ona teklifi göndereli iki gün olmuştu. Ve bademcik hokeyi oynayalı da üç gün olmuştu. Bu süre içinde onu düşünmüştü, hem de çok fazla.

Maddie’nin de onu düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Burada protokol nedir?” diye sordu. “Seni gördüğüm zaman eğilmem mi gerekiyor, yoksa yüzüğünü mü öpmeliyim?”

Jax gülümsediğini hissetti. “Eğilip selam vermen hoş olabilir ama hiç öyle bir kıza benzemiyorsun. Ve yüzük takımı-

yorum ama öpebileceğin başka bir şeyim var.” Parmağıyla dudaklarını işaret etti.

Maddie bir kahkaha attı ve Jax bunun gün boyunca duyduğu en güzel şey olduğunu düşündü.

Maddie ona bir dosya uzattı.

Jax dosyayı açınca onun verdiği teklifi bastığını gördü. Önce Maddie’nin daire içine aldığı şeye, sonra da yüzüne baktı.

“Kardeşlerimi ikna etmeyi başardım.”

Saklamaya çalışsa da, sesi duygu yüklüydü. Kardeşlerine karşı çıkmış ve isteğine sıkıca tutunmuştu. “Seninle gurur duyuyorum Maddie.”

“Teşekkürler. Ve sen de işe alındın,” dedi sessizce. “Tabii hâlâ işi istiyorsan.”

İşi, kadını...

“Şimdilik karşılayabileceklerimizi daire içine aldım. Diğer şeyler, iç boya ve çalılıkların yolunması gibi, onları kendim yapacağım.”

“Kendin mi?”

“Kardeşlerim kalmayacaklar, yalnızca ben kalacağım. Ne zaman başlayabilirsin?”

7/24 çalıştığı günler, alabileceği kadar iş almak için uğraştığı zamanlar geride kalmıştı. Hem de bundan çok memnundu. Bugünlerde sadece istediği işleri alıyordu. Ve şu an onu tek bekleyen kasabadaki bir ahşap işiydi ama malzemeleri henüz gelmemişti. Ayrıca ön kapı tasarımını bitirmesi ve yemek odası takımına son dokunuşları yapması gerekiyordu. “Yarıdan sonraki gün başlayabilirim.”

“Benim için uygun.”

Sesinde bir şey vardı, şimdiye kadar tuttuğu bir şeydi ve onun göz göze gelmekten kaçındığını fark etmişti. Biray

Maddie’nin parmaklarının arasından çekip masanın üzerine bıraktı ve sonra da ellerini onun kalçasına koydu. Onunla yüz yüze gelmek için yavaşça genç kadının taburesini çevirdi ve Maddie başını kaldırıp da gözleri buluşuncaya kadar bekledi.

Evet, işte. *Kahretsin*. Mutsuzdu Maddie. “Bunu istiyordun,” diye mırıldandı Jax sessizce. “Otel yenilemeyi istiyordun.”

“Hem de çok.”

“O zaman sorun ne?”

Maddie uzaklara baktı. “Şu zihin okuma süper gücü eskimeye başladı.”

Jax’ın parmakları Maddie’nin kolunda ilerlemeye başladı, sonra boynuna geldi ve çenesine yaklaşmadan önce bir sürü sinyal verdi. Sonra yine yavaşça gözünün üzerine düşen perçemini geriye doğru itti.

Bir an için nefesi titredi ama kendisini geri çekmedi. Alnının kenarındaki vurulduğu belli olan yerdeki iz giderek kayboluyordu. Jax başparmağını hafifçe izin üzerinden geçirdi, bu yara izinin temsil ettiği şeyden nefret ediyordu. Hikâyeyi bilmek istiyordu, canının nasıl acıdığını öğrenmek istiyordu ve Maddie’nin karşılık verip vermediğini de.

Jax gerildiğini fark etmişti; Maddie ise nefes almayı neredeyse tamamen bırakmıştı. Jax rahatlayınca Maddie de rahatlamış ve genç adam daha fazla dokunabilsin diye başını yana eğmişti. Jax’ın kalbi küt küt atmaya başladı. Parmaklarını Maddie’nin saçlarının arasında gezdiriyordu ve sonra boynuna dokundu.

Onun dokunuşunun hafif baskısına itaat eden Maddie tabureden kalktı, onun bacaklarının arasına doğru bir adım attı ve elini bacağına koydu. Ve göğsü onun kine çarptığında, hafif bir iç geçirdi. “Bana ne kadar da çok dokunuyorsun.”

“Sana dokunmayı seviyorum. Ve seni mutsuz edenin bu olmadığını biliyorum.”

Maddie başını iki yana salladı. “Bu hâlâ çok kötü bir fikir.” Sonra Jax’e baktı. “Bu konuda anlaştık, değil mi? Anlaştık mı?”

Gözlerini onunkilerden çekmedi. “Hem de çok iyi anlaştık.”

Maddie başını salladı ve sonra geriye doğru çekildi. “O zaman seni yarından sonraki gün görürüm.”

“Evet göreceksin,” dedi ve Maddie’yi bileğinden yakaladı. “Maddie-”

“Bak, sana söz veriyorum oyun oynamaya çalışmıyorum. Bu benim. Ben böyleyim. Ben sadece...” Başını iki yana salladı. “Bu benim işte,” diye tekrarladı yumuşak bir ses tonuyla. “Olmak istediğim kişi konusunda çok çalışıyorum. Ama ben iyiyim. Gerçekten.”

“İyi.” Elini tuttu ve başparmağını avucuna bastırdı. “Bir şey daha var.”

“Nedir?”

Dudaklarını onunkilerin üzerine örttü. Baş ağrısı geçinceye, Maddie’nin eridiğini hissedinceye ve Maddie onun sweatshirtüne bir can simidiymiş gibi sıkıca tutunup ne yaptığını unutacak kadar büyük bir tutkuyla karşılık verinceye dek onu öptü.

Sonra başını kaldırdı ve başparmağını onun ıslak alt dudaklarının üzerinde gezdirdi; aklını toplamaya çalıştı. “Bunu söylemek aramızdaki kimya problemini çözmeyecek. Bunu da açıklığa kavuşturmak isterim.”

Maddie kocaman gözleriyle ona bakarken dudaklarını yaladı ve Jax’in neredeyse inlemesine sebep oldu. “Anlaştık,” diye fısıldadı kulağına ve geri çekildi. Bu sefer masaya takıl-

mamıştı, bunun yerine kapıdaki bir bitkiye çarptı ve elinde olmadan özür diledi. Sonra da gecenin içinde kayboldu.

“Hep bir acelesi var,” dedi yanına gelen Ford.

“Her zaman,” diye mırıldandı Jax.

“Ah, demek hâlâ dilin var. Biraz önce kız onu emip aldı sanmıştım.”

“Siktir git, Ford.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama hiç tipim değilsin. Ve hâlâ kapıya baktığının farkında mısın?”

“Sadece kendime, aramızdaki mesafeyi korumamız gerektiğini hatırlatıyorum,” dedi Jax. “Mesafe iyidir.”

“Evet, az önce aranızda çok güzel bir mesafe vardı.”

Jax ağzını açtı ama Ford elini kaldırıp onu susturdu. “Biliyorum siktir git diyeceksin, değil mi? Peki söylesene madem mesafe koymak istiyorsun neden ona bir teklif verdin? Ya da bugün hırdavatçı dükkânına niye gittin, Anderson’la sohbet etmek için mi? Çünkü ona Jeanne’in kuzeniyle bir randevu ayarladığını duydum. İtiraf etmeliyim ki dâhice bir davranış. Kesinlikle dâhice.”

“Tamam, mesafe diye bir durum kalmadı,” diye kabul etti Jax. “Ne zaman ve neden sona erdiğini bilmiyorum ama sona erdi bile.”

Ford bir kahkaha attı, barın üzerine doğru eğildi ve Jax’in omzuna elini koydu. “Belki de seksi ve tatlı olduğu içindir. Ya da ikinizin arasında bu kasabayı yakacak kadar ateşli bir kimya olduğu için...”

Jax onu itti. “Hiç komik değil.”

“Evet, komik. Hadi ama çok acıktım. Bunları hamburger yerken de konuşabiliriz.”

Beş dakika sonra hamburger almak için *Ye Beni Kafe*’ye girmişlerdi. Maddie yarım daire şeklindeki masada kardeş-

leriyle birlikte oturuyordu; üçü birden bir sürü kâğıdın üstüne eğilmiş konuşuyorlardı. Jax onun kaşlarının şeklini görünce otelin yüksek faturalarına baktıklarını anlamıştı.

Jax durdu ve yanlarına gidip yardım teklif etmemek için kendiyle mücadele etti. Zaten Maddie de onun fikrini sormamıştı bu konularda, büyük ihtimalle de sormayacaktı.

Tara, Jax ve Ford'la yüz yüze gelecek şekilde Maddie'nin solunda oturuyordu. Gözleri Ford'a kilitlendi ve bakışları karanlığa gömülmeden önce gözleri kocaman açıldı. Eğer o bakışlar adam öldürebilseydi Ford'un çoktan yerin dibine geçmiş olması gerekirdi. Tara ipek kadar pürüzsüz yüzündeki ifadeyi yok etti, sonra da masadan kalkıp diğer taraftaki tualete doğru ilerlemeye başladı.

Jax yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle Tara'nın gidişini izleyen Ford'a baktı.

Neler oluyordu böyle?

Ford'a bunu sormadı çünkü Maddie'lerin masasının yanına gelmişlerdi. Jax onu selamladı ve sonra da Ford ile Chloe'yi tanıştırdı.

Ford ve Chloe tanıştıklarına memnun olduklarını söyledikleri sırada Jax de masadaki kâğıtlara bakmaya başlamıştı.

Evet faturalar. Görünüşe göre çok fazla fatura vardı.

Garson, Jax ve Ford'a yer göstermeye gelmiş ve onları kafenin diğer ucuna götürmüştü. Tara lavabodan çıktığında Ford onu gözleriyle takip etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Jax Ford'a.

"Ne? Hiçbir şey."

"Maddie'nin kız kardeşine bakıyorsun."

"Belki de Tara bana bakıyordur."

Jax arkasına yaslandı ve eski arkadaşına baktı. "Hangi kız kardeşi olduğunu söylememiştim, hele ismini söylemediği-

me kesinlikle eminim. Ve hiçbirini tanımadığını sanıyordum."

"Ben barmenim. Herkesi tanırım."

"Bir barın yarı ortaklığına sahip bir atletsin. Saçmalığı kes Ford. Neler oluyor?"

Ford sadece başını iki yana salladı ve sessizce durdu. Jax yaşamak için insanların ruhlarını mahvetmekten vazgeçtiğinden beri çok sakın ve rahat biri olmuştu ama buna karşılık Ford çok sessiz olabiliyordu. Hatta bazen öyle içine çekiliyordu ki, Jax yaşayıp yaşamadığını anlamak için nabzına bakmak zorunda kalıyordu.

Ama bu seferki sessizliğinin sebebi rahatlık değildi. Dudakları gerilmişti ve gözlerinde bir gizem vardı. Sarsılmış görünüyordu.

Gerçi Ford'u hiçbir şey sarsamazdı. *Hiçbir şey.* "Neyin var senin? Sanki Tara bakışlarıyla sana hançer saplamış gibi görünüyorsun."

Ford gülümsemek yerine başını iki yana salladı. Eğer Ford konuşmak istemiyorsa onu konuşturmak çok zordu, hatta bir taşın cevap vermesini sağlamak daha kolay olurdu. Üç kız kardeşin oturduğu masaya baktı. Maddie'nin yanında oturan Tara, bir anda dağılacakmış gibi gergin görünüyordu. Diğer tarafında ise Chloe oturuyordu, onlardan biraz uzak duruyor gibiydi ve sıkıldığı belliydi.

Aralarında oturan Maddie sürekli konuşuyor, anlaşılan o ki onları mutlu etmeye çalışıyordu. Barışı sağlayan kişiydi o. Ford onları izlerken, Maddie önce Tara'ya, sonra da Ford'a baktı.

Gerilimi o da hissetmişti.

Ford biraz yana dönerek yüzünü pencereye doğru çevirdi. "Ford."

“Bırak Jax.”

“Eğer sen bırakırsan ben de bırakacağım.”

Ford uzun bir an boyunca sessiz kaldı. “Hiç kaçabileceğini düşündüğün, ama ne kadar hızlı koşarsan koş kaçamadığın aptal bir hata yaptığın oldu mu?”

“Yaptığımı biliyorsun.”

Ford titrek bir nefes verdi. “Onu düşün o zaman. Bu belki de hayatım boyunca hakkında konuşmak istemeyeceğim tek şey.” Kafenin kapısı açıldı ve içeriye üniformalı bir şerif girdi. Adam aldatici bir şekilde zayıf görünüyordu. Aldaticiydı çünkü Jax adamın yoluna çıkan her şeyi alt edebileceğini biliyordu. Onu, bunu yaparken görmüştü. Aslında, bunu Ford’a yaparken görmüştü.

Ve tamam, kendisine de... Adam istediği zaman tek kişilik bir orduya dönüşebiliyordu ve geçen yıllar içinde üçünün arasında böyle şeyler yaşanmıştı.

Sawyer’dı bu; üçüncü şövalye.

Direkt onların masasına doğru ilerledi ve Ford’un, yoluna çıkan sandalyesini iterek geçti. “Ne gündü ama.” Belindeki telsizi kapadı ve etrafına baktı. “Açlıktan ölüyorum.”

Sawyer zaten açlıktan ölecek doğmuştu. Bağırsak kurdu gibiydi, gözlerini dikip mutfak tezgâhındaki hamburgerlere baktı ve birinin onunla ilgilenmesini bekledi. Jax ve Ford yana çekilerek ona alan açmışlardı. Aç olduğu zaman vücudunun herhangi bir parçasının Sawyer ve yemeğinin arasına girmesini hiç kimse istemezdi.

Jax el işaretiyle garsonu çağırdı ve üçü, küçük bir orduya yetecek kadar yemek siparişi verdiler. Sawyer hamburgerlerini mideye indirene kadar hiç konuşmadı. Sonunda bunun bir şekilde derin bir nefes verdi ve arkasına yaslandı. “Neden şu kız kardeşlere bakıyoruz?”

Sawyer çok bir şey anlamamıştı.

“Onlarla ilgili ne biliyorsun?” diye sordu Ford.

“Jax’in şu ortadakiyle geçen gece iskelede öpüşmesinin dışında mı? Bu arada, bu çok iyi dostum.”

Jax derin bir nefes verdi ve çenesinin gerildiğini hissetti. “İnsanlar kendi işlerine bakmalılar.”

Sawyer sırtarak ona baktı ve Jax’in tabağındaki patates kızartmalarına yardımcı olmaya başladı. “Bu kasabada öyle bir şey olamaz. Kardeşler hakkında ise, en büyüklerinin tatlı bir poposu olduğunu ve sinirlendiği zaman tatlı bir aksanla konuşmaya başladığını biliyorum. Bugün postane de gecelik garanti yapılmadığını öğrenince baya sinirlendi. Ve küçük olan, çok seksi olabilir ama baya deli. Vespasıyla manyak gibi hız yapıyor. Onu kenara çekip ceza yazdığım da bana otoban hırsızlığı yaptığımı söyledi çünkü otobanda asla daha düşük bir hızda gidilmezmiş. Bana, radarıma, an-neme sövüp durdu, yaygaracının teki. Ayrıca görünüşe göre P bölgem kuru olduğu için yüz bakım kremine ihtiyacım varmış. Sanki P bölgem umurumda da. Bu kız başa büyük bela olacak, hem de çok büyük bela.”

“Sanırım T bölgesi demek istiyorsun,” dedi Ford kendisinin göstererek.

Sawyer ona bayık gözlerle baktı. “Bize söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Evet, lanet olası bir eşcinselim.” Ford cinselliğinden emin bir şekilde başını iki yana salladı. “Bütün kadınlar baş belasıdır dostum. Hepsi.”

Bunun üzerine Sawyer tek kaşını kaldırdı. Ford kadınlara bayılırdı. Her zaman böyle olmuştu. Sawyer bu garip açıklamanın nedenini anlamak için Jax’e baktı.

Jax omuz silkti. “Mayberry’de boktan bir gündü,” dedi ve kardeşlerin olduğu masaya baktı.

Tara ciddi bir yüz ifadesiyle kardeşlerine bir şeyler söylüyordu. Chloe içkisini masaya bıraktı ve bir tane daha almak için garsona doğru el işareti yaptı.

Maddie önündeki kâğıtları yan tarafa itti ve çantasına uzanıp kırmızı bir yün ve iki şiş çıkardı. Jax bu yünün geçen sabah onun üstüne başına sarılı yün olup olmadığını merak etti.

Maddie alt dudağını hafifçe ısırarak yavaşça şişlerle ve parlak kırmızı yünle uğraşmaya başladı. Titizlikle her ilmiği atışında kendi kendine konuşuyordu. Bu Jax'i kalbinden vurmuştu.

Maddie onu tam kalbinden vurmuştu.

"Dünyadan kadın mağlubu Jax'e."

Jax Ford'a uzun bir bakış attı. "Kadın mağlubu mu?"

"Seattle'dan kaçtığın zaman bu hikâyeleri bıraktın sanmıştım."

Seattle'dan kaçmamıştı. Yürüyerek uzaklaşmıştı. Hem de çok hızlı.

Sawyer bugünlük eğlencesini bulmuş gibi görünüyordu. "Sence Şanslı Liman'a döndüğünden bu yana kaç kadın kendisini senin önüne atmıştır?"

"Bilmiyorum."

"Hepsi," dedi Sawyer. "Ama senin ilgi duyduğun tek kadın bu ve bana sakın bunun yalan olduğunu söyleme." Çenesiyle Maddie'yi işaret etmişti bunu söylerken. "Yani, olay Murphy kanunlarına bağlıyor. Ahmak yerine konulup kendi kıcını öpmek zorunda kalacakmışsın gibi görünüyor." Bunu sanki Noel sabahıymış da Noel Baba gelmiş gibi bir neşeyle söylemişti.

"Ve bu seni mutlu mu ediyor?" diye sordu Jax şaşkınlıkla.

"Hem de nasıl."

Jax kızlara bir kez daha baktı. Üçü konuşurken Tara sürekli saatine bakıyordu. Chloe de kominin poposunu kesiyordu. Maddie ise hâlâ inanılmaz bir konsantrasyonla örgüsüne devam ediyordu.

"Tanrım, çok fena tutulmuşsun," dedi Ford onu aşağılayan bir ses tonuyla.

Büyük ihtimalle ilk defa söylediği bir şeyde haklıydı.

BÖLÜM 12

"Eğer mutlu olacağımıza kendinizi ikna ederseniz mutlu olursunuz."

PHOEBE TRAEGER

Üçüncü sabah da Chloe aynı şeyi yapmış ve battaniye-yi Tara'nın üstünden çekmişti. Kulübede paylaştıkları küçük yatak odasında Tara'nın çıplığının yankılandığını du-yan Maddie bunu hemen anlamıştı.

Odada sadece bir yatak vardı.

Neyse ki büyük bir yataktı ve hava çok soğuk olduğu için kedi yavrusu gibi birbirlerine sokulup uyumayı dert etmi-yorlardı. Gerçi Chloe'nin uykusunda konuşması onları ra-hatsız ediyordu çünkü genellikle, "Daha sert, Zach, daha sert," gibi Tara ve Maddie'nin duymadan da yaşayabileceği şeyler söylüyordu.

Tara hâlâ uyandırıldığından şikâyet ediyordu. Kendi kendine konuşuyor, Chloe'ye saydırıp duruyordu.

Duvar ve yastığın arasında kendini adeta bir kozaya sar-mış olan Maddie, yarattığı sıcaklığın içine iyice gömülmüş-tü. Daha sonra battaniye onun üstünden de kabaca ve vah-şice çekildi. "Lanet olsun!"

Kalçalarını saran siyah yoga eşofmanı ve insanın gözüne soktuğu pembe sutyeniyle mide bulandırıcı derecede neşeli görünen Chloe, Maddie'nin poposuna bir şaplak attı. "Kalk!"

"Popoma dokun," dedi Tara, sonra doğrulup ona baktı, "ve öl!" diye tamamladı.

Chloe gülümsedi. "İki dakika."

Chloe odadan çıkınca Tara dişlerini gıcırdattı ve yuvarla-narak yataktan çıktı, üzerinde sadece bir tişört ve boxer var-dı. Saçı neredeyse hiç bozulmamıştı ve harika görünüyordu. "Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Çoğu kişiden hiç hoşlanmıyormuş gibi bir halin var. Mesela Ford -onu tanıdığını bilmiyordum."

Tara kaskatı kesildi. "Tanımıyorum."

"Yalan söylediğin zaman aksanın güçleniyor. Bununla il-gili bir şeyler yapmak isteyebilirsin."

Tara derin bir nefes verdi. "Onun hakkında ne düşünü-yorsun?"

"Ford mu?" Barın arkasında uzun boyuyla seksi bir şe-kilde duruşunu düşündü, o etkileyici gülümsemesi herkesi çarpabilirdi. "Onu sevdim. Neler oluyor Tara?"

"Hiçbir şey."

Maddie onun bu halini anlayabiliyordu. Onun da konuş-mak istemediği birçok şey vardı. Yatakta doğruldu ve saçı-na dokundu, saçının vahşi hayvanlar krallığından çıkmış gibi görüldüğünü biliyordu. Derin bir nefes aldı ve yatak-tan çıktı. Gün boyunca herkes kendi işini yapıyordu. O ma-rinadaki ofisle ilgileniyor, muhasebe sistemini çözmeye ça-lışıyordu. Tara temizlik yapıyordu. Chloe ikisini de yapmı-yordu. Otelle aynı isimde bir cilt bakım ürünü yapmaya ka-rar vermişti ve zamanı geldiğinde müşterilerine içinde bu ürünlerin olduğu sepetler dağıtacak. Ve oteli sattıkları za-man, otelin yeni sahibinin bu ürün serisini de almak isteye-ceğini düşünüyordu.

Bu mükemmel bir fikirdi ve böylesine sevimli ve samimi bir otel için de çok uygundu -tabii müşterileri olursa.

Chloe bunun üzerine çalışmadığı zamanlarda, vaktini başına bela arayarak geçiriyordu -ve şimdiye kadar aldığı iki hız cezasına bakılırsa, belasını da bulmuştu.

Geceleri bir aile gibi beraber yemek yiyorlardı; yani bu da demek oluyordu ki, kavga ediyorlardı. Maddie ne konuda tartıştıklarının bir önemi olmadığını fark etmişti. Tara ve Chloe gökyüzü mavi diye bile tartışabilirlerdi.

Genellikle otel üzerine tartışıyorlardı. Tara kardeşlerinin de satış fikrine sıcak bakmalarını istiyordu. Maddie onların otele bir şans tanımalarını istiyordu. Chloe ise...açıkçası kimse onun ne istediğini bilmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı, o da taraf tutmak istemediğiydi.

Bu yüzden de gerilim artıyor ve bu artan gerilim, bir sürü küçük tartışmanın açılmasına sebep oluyordu. Yoga gibi.

“60 saniye!” diye bağırdı Chloe oturma odasından.

Maddie saçını topluyordu. “Geliyorum.”

“Yalancı!”

Chloe ufak tefekti ama bir pitbul kadar güçlüydü. Maddie oturma odasına doğru sendeleyerek ilerledi, Tara çoktan gitmiş ve yoga pozisyonunda oturmuştu.

Beraber geçirdikleri üç sabahtan sonra Chloe’nin yorgayı oldukça ciddiye aldığını anlamışlardı. Kırk beş dakika boyunca onları azarlıyor, fırça atıyor, bağıriyordu ve Maddie’nin vücudundan terler damlayana, artık kasları o pozisyonlarda duramayacak hale gelene kadar dediklerini yapmalarını emrediyordu. “Yemeğe ihtiyacım var,” diye haykırdı Maddie.

“Ye Beni Kafe’ye gidelim mi?”

“Eğer o yerden bir tane daha kalp krizi nedeni yağlı hamburger yersem,” dedi Tara yüzüstü uzanırken, “kendimi öldüreceğim, ben yemek yaparım.”

“Sonunda,” dedi Chloe rahatlamış bir ses tonuyla. “Neden bu kadar bekledin?”

“Sevmediğim insanlar için yemek yapmam.”

“Ama tatlım sen kimseyi sevmiyorsun ki.”

Maddie Chloe’ye bakarak başını iki yana salladı ve sonra Tara’ya baktı.

“Aslında daha çok sizi sevmediğime karar verdim,” dedi Tara.

Yüzüstü olmasına ve terli olmasına rağmen Tara’nın her yerinden özgüven fışkırıyordu.

Maddie küt diye kendini yere attı ve derin bir nefes verdi. Kendi özgüveni için uzun süredir çalışıyordu ama sanki öyleymiş gibi davranmaya çalışmasına rağmen konu kardeşleri olunca tıkanıp kalıyordu.

Yarım saat sonra Tara kardeşlerinin önüne, Maddie’nin nefesini kesen bir yemek koymuştu. Böğürtlenli buğdaylı krep, omlet, hindi salamı ve taze portakal suyu.

“Görünüşte tek bir yağ damlası bile yok,” dedi Tara. “Chloe kaşlarını buruşturmayı bırak yoksa yüzün öyle kalacak.”

“Buğdaylı krep sevmiyorum -pislik gibi bir tadı var.” Ama sonra bir ısırık aldı, çiğnedi ve omuz silkti. “Pekâlâ, dediklerimi unutun. Bunun tadı pisliğe benzemiyor.”

“Umrumda değil,” dedi Tara ekmeğine tereyağı sürerken.

“O zaman bir de buna bak,” dedi Chloe ve ablasına orta parmağını gösterdi.

“Hayır, onların adı bu. Ben onlara “Umrumda Değil” krepleri diyorum. Bu kreplerle dünya barışını bile sağlamak mümkün.”

“Şu özgüven probleminle ilgili gerçekten de bir şeyler yapmalısın,” dedi Chloe kuru bir sesle ve kâsesine biraz ba-

dem ve jojoba yağı koydu. “Bugün yıpranmış topuklar için bir şey yapıyorum. Çünkü Maddie’nin ayaklarının buna ihtiyacı var.”

“Hey,” dedi Maddie.

“Ayaklarını geceleri bana sürtüp duruyorsun ve canımı acıtıyorlar. Ve,” dedi Chloe, sonra Maddie’nin yemeğini ayrı ayrı tabağına dizişini görünce devam etti. “Sen hastasın.”

Maddie koca yemek tabağına baktı ve kendini savunmamaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Açım. Yoga yaparken milyonlarca kalori kaybettim.”

“Yeme şekline ne demeli? Hem ben reçelini yumurtalarından nasıl ayırdığından bahsediyordum, ne kadar çok yediğinden değil.”

“Yemeklerimin birbirine dokunmasından hoşlanmıyorum.”

“Söylediğim gibi...hastasın.”

“Hey, ben seninle dalga geçmiyorum.”

“Dalga geçecek ne var ki? Ben normalim.” Chloe hazırladığı krem için kâsesindeki malzemeleri karıştırmaya başladı. “Ah, bir de size yarın gideceğimi söylemiştim biliyorum ama iyi haberlerim var. “İki günüm daha var çünkü şu yapacağım şey ertelendi.”

“Yaşasın,” dedi Tara kuru bir sesle.

Chloe onu duymazdan geldi. “İlk önce New Mexico’ya gideceğim, sonra Houston’da tariflerimi almayı düşünen bir arkadaşım ile buluşmayı planlıyorum. Chloe Maddie’nin olduğu tarafa doğru sinsi bir bakış atarak karışımını bir kenara bıraktı ve tabağına yöneldi. Tabağındaki yumurtaları kreple karıştırıp, hepsini reçele bulamış ve en sonunda da portakal suyuna batırmıştı. Maddie’nin kıvranışını izlerken lokmasını ağzına götürdü ve mmmmm sesleri çıkarmaya başladı.

Maddie ona bakamıyordu bile. “İğrençsin.”

Chloe ise sadece zevkle inliyordu. “Bu yemek çok güzel. Gerçekten de şaşırtıcı derecede iyi.”

“İyi yemek yapmamın nesi şaşırtıcı ki?” diye sordu havayı adeta buza döndüren bir ses tonuyla Tara.

“İlk olarak iyi yemek yapmıyorsun, harika yapıyorsun ve şaşırtıcı çünkü annemin artistik yanını alanın sadece kendim olduğumu sanıyordum. Ayrıca genelde yemek yapan insanların senden daha çok dışarıya çıkmayı seven ve arkadaş canlısı insanlar olduğunu da eklemek isterim ve-”

“Ve,” dedi Maddie hemen bu konuşmaya dahil olarak çünkü işlerin karışmasını engellemek için en iyi yolun bu olduğunu öğrenmişti, “hiç de yemek yapan insan tipi yok sende.”

Tara Maddie’yi duymazdan gelerek gözlerini kısıp Chloe’ye baktı. “Cümleleri bitir.”

“Bu böğürtlenler taze mi?” diye sordu Maddie umutsuzca. “Çünkü oldukça taze bir tatları var.”

“Gerçekten de annemin bazı özellikleri alan tek kişi olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Tara Chloe’ye.

“Onu seven tek kişinin ben olduğumu biliyorum.”

“Onu gerçekten tanıdığın bile söylenemez!”

“Ve portakal suyu,” dedi Maddie gergin odanın havasını kırmak için. Aslında içinden ilk geçen, içine girip saklanabileceği bir delik bulmaktı. İkincisi ise örgüsünü eline almaktı, örgü örmenin etrafındaki olaylardan iyi bir kaçış olduğunu yeni keşfetmişti. Ayrıca çok güzel bir rahatlama tekniği idi. Cips yemekten daha iyiydi. Sorun şu ki örgüyle sorunları kökünden yok edemiyordu. “Portakal suyu harika, Tara. Böylesine güzel sıkmayı nasıl başardın?”

“Onu senden daha iyi tanıyorum,” dedi Chloe Tara’ya. “En azından onu arardım.”

“Ben de arardım,” dedi Tara. Öfkesi aksanını iyice ortaya çıkarmıştı. “Ama telefonlarımı açmıyordu!”

“Belki de bunun bir sebebi vardır.”

“Ne gibi?”

“Belki de kontrolcü biri olduğundan ve–”

Tara ellerini öfkeyle tezgâha vurdu.

Maddie korkuyla yerinden sıçradı ve dirseği Chloe’nin kâsesine çarptı. Artık nasıl bir karışım yapıyorsa, kâsenin içindekiler uçup Tara’nın yüzüne yapışmıştı.

Korkunç bir sessizlik anından sonra, Tara yüzündekileri temizledi ve gözlerini dikip Chloe’ye baktı. “İşte bu yüzden Paskalya zamanı evime geldiğinde gitmeni istedim.”

“Hey, Maddie’nin dirseği çarptığı için kâsedekiler yüzüne geldi. Benim suçum değildi.”

“İsteyerek yapmadım,” dedi Maddie, Tara’nın burnundaki damlaya gözlerini dikmiş bakarken. Maddie’nin üzerine de biraz Chloe’nin ayak kreminden gelmişti ama bunu hiç önemsememişti çünkü zihnindeki onu yakan soruyu düşünüyordu. “Ben neden hiçbir Paskalya daveti almadım?”

“Sanırım bir yerlerde, bir film setindeydin,” dedi Tara. “Ama inan bana bu sene onun yerine seni davet edeceğim.”

“Gitmemi istemedin,” dedi Chloe. “Beni kovdun. Çünkü kocanın arkadaşı beni öptü.”

Tara elindeki krep hamurunu vahşi bir şekilde Chloe’ye doğrulttu. “O benim de arkadaşımdı. Ve sen onu öptün!”

Chloe birden ayağa fırladı. “Bana inanmadığını biliyordum!”

Tara, bütün bulaşık suyu Maddie’nin üstüne gelecek bir şiddetle tabağını lavaboya fırlattı.

“Harika,” dedi Maddie ıslanan tişörtünü kaldırıp vücudundan uzakta tutmaya çalışırken.

“Daha fazla konuşmayacağım,” dedi Tara ve yüzündeki kremden kurtulmayı nihayet başardı.

“Güzel taktik,” dedi Chloe. “Bütün sorunlarını görmezden gel –çünkü bu her şeyi çözüyor gibi görünüyor.”

Maddie ayağa kalktı. *Gücünü göster*, dedi kendi kendine. *Gücünü koru, aynı...Erin Brockovich’teki Julia Roberts gibi. Tamam Erin her zaman çok da güçlü değildi. Ama onun da öyle olmasına gerek yoktu.* Derin bir nefes aldı ve, “Kesin sesinizi!” diye bağırdı.

Kardeşleri durup ona baktılar.

“Hepimiz neden bu kadar gergin olduğumuzu biliyoruz.”

Otel. Aralarındaki son oylamanın nasıl sonuçlanacağı düşüncesi. Ne olacaktı? Derin bir nefes aldı biraz daha yemek yerine örgüsünü eline aldı ve dün gece kaldığı yerden örmeye devam etti. “İçeri dola,” dedi kendi kendine. “Dışarı çek.”

“Biliyor musun,” dedi Chloe başparmağındaki hamuru yalayarak. “Örgü örerken söylediklerin kulağa biraz ahlâksızca geliyor. Bir erkeğin duyabileceği bir yerde örgü örersen, onu yatağa atacağına eminim.”

Tara su dolan lavabonun içine tabakları atıyordu ve her atışında daha da sertleşiyordu.

Chloe de ona tezgâhın üzerinde duran iPod’un sesini açarak cevap veriyordu. Hoparlörlerden hiphop müzik yükseliyordu. Tara hiphop müzikten nefret ederdi. Ve müziğin sesini duyunca Tara birden bir korku filmi karakteri gibi hızla başını ona doğru çevirdi.

“İçeri dola,” dedi Maddie sakinleşmeye çalışarak. “Dışarı çek.”

Arka kapı açıldı ve üçü birden kafalarını çevirip kapı ağzında duran Jax’e baktılar. Soluk Levi’s kotu, uzun kollu ti-

şörtü ve -işte orada duruyordu- kemerindeki alet çantasıyla işlenmemesi gereken bir günah gibi görünüyordu.

Izzy de hemen yanında duruyordu, neşeli ve oyun oynamaya hazırdı, ta ki odadaki gerilimi hissedene kadar. Sonra durdu ve Jax'ın ayağının üstüne oturdu. Jax'ın bakışları Maddie'yi bulurken, genç adam elini Izzy'nin başının üstüne koydu. "Bir sorun mu var?" diye sordu müziği sesiyle bastırmaya çalışarak.

Evet, diye düşündü Maddie, onu duyamamıştı ama dudaklarını okumuştı. *Hem de büyük bir problem.* Çünkü ne zaman onu görse, etrafında ne kadar çok sorunu olursa olsun, bütün vücudu titremeye başlıyordu. Hem de bazı yerleri diğer taraflarından daha çok titriyordu.

"Sorun yok tatlım," dedi Tara yüzünde nazik bir gülümsemeyle ve iPod'u kapattı, birden etrafı derin bir sessizlik kapladı. "Böğürtlenli krep ister misin?"

Chloe bir nefret iniltisi çıkararak kapıya doğru ilerledi. "İkisi de çatlak," dedi Jax'ın yanından geçerken. "Kafadan kontaklar. Ben biraz dolaşacağım."

Tara gerginliğinde sıyrılmaya çalışarak ellerini havluya sildi ama saçında kalan bir böğürtlen parçası bütün saygınlığını bozuyordu. "Ben de. Biraz dışarı çıkmam lazım."

Maddie ona arabasının anahtarlarını verdi.

"Teşekkürler tatlım," dedi. Ve Tara da gitmişti.

Üstündeki yapış yapış hamur ve bulaşık suyula oturdu Maddie ve örgüsünü, kirlenmesin diye dikkatlice eline aldı. Sol tarafındaki lavaboda hâlâ su akıyor, baloncuklar giderek yükseliyordu. Jax rahat tavrıyla ona doğru yaklaştı. Maddie ona bakıp bir yandan da örgü örmeye yoğunlaşamadığı için örgüsünü bıraktı. Gerçi ona bakarken bir yandan nefes almak da çok zordu.

İki büyük, sıcak el ellerindeki şişleri ve yünü alıp mutfak tezgâhında kalan son temiz bölgeye koydu. "Konuşmak ister misin?"

Ne konuşacaktı? Kardeşlerinin deli olduğunu ve büyük ihtimalle kendisinin de mi öyle olduğunu söyleyecekti? Yoksa vücutlarının çıplak bir halde birbirlerine temas ettiği hayaller kurduğundan mı bahsetmeliydi?

"Ben... Şey... Hayır," dedi en sonunda. "Konuşmak istemiyorum." Önüne baktı. "Bir duş daha almam gerekiyor."

Jax bir sandalye aldı ve tam karşısına geçip oturdu. Maddie'nin üstüne dökülmüş hamur ve bulaşık suyuna baktı. "Ford ve Sawyer, onlara kız kavgasına denk geldiğimi söylemezsem bana çok kızarlar. En azından yalan söyleyip biraz da olsa bir şeyler gördüğümü söyleyebilir miyim? Ve bir de hepinizin üstünde bu havaya rağmen sadece tişört ve külot olduğunu?"

Maddie'nin dudaklarından isteksiz bir gülümseme dököldü ve bu da Jax'ın bakışlarının sıcaklıkla dolmasını sağladı. "Erkekler ne kadar da sapık," dedi.

"Hı hı." Bir hamur damlasının genç kadının sağ göğsüne doğru süzülüşünü izliyordu, sonra bu damla tişörtünün içine doğru girip kayboldu.

Maddie parmağıyla hamuru aldı ama elini peçeteyle silemeden Jax elini yakaladı ve gözlerini onunkilerden ayırmadan parmağını yaladı.

Onun güçlü, sıcak ve ıslak dili Maddie'nin titremesine sebep olmuştu.

"Yenecek kadar güzel bir tadın var," dedi ve genç kadının tişörtünün altındaki meme uçları sertleşirken gözleri iyice karardı.

"Duş," dedi yüksek sesle, kendi kendine hatırlatır gibi. "Duş almam gerekiyor."

Parmaklarını saçına geçirdi ve başparmağıyla çenesini okşadı. “Duşta çok iyiyimdir, Maddie.”

Tekrar titredi, vücudunu sıcak basmıştı. “Aklına gelen her şeyi hep böyle lafını sakınmadan söyler misin?”

“Genellikle. Ama aslında şimdi kendimi tutuyorum.”

“Öyle mi?”

Seksi gözleriyle ona öyle bir bakış attı ki, adeta tenini delip geçmişti. “Eğer sana aklımdan geçenleri söyleseydim,” dedi onu baştan çıkaran bir ses tonuyla. “Büyük ihtimalle koşarak kaçardın.”

Maddie tekrar titredi. Güce ihtiyacı vardı... “Yine de söyle.”

“Maddie–”

“Söyle bana.”

Jax öne doğru eğildi, şimdi ona o kadar yakın duruyordu ki ağzından çıkan her kelime adeta onun dudaklarına dokunuyordu. “Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum. Ve...”

Maddie’nin nefesi kesilmişti, ıslandığını hissetti. “Ne?”

“Dokunmak. Öpmek. Isırmak. Ve sonra–”

İşte tam o anda hâlâ su akan lavabo dolup taşı ve su yere inmeye başladı. Birden yerinden fırlayan Maddie kafasını Jax’in çenesine çarptı. Geriye doğru sendeleyerek başını tuttu. “Ah...”

Jax kalkarak musluğu kapattı. Ayakları su içinde yüzerken ona doğru döndü. Çenesi kızarmıştı bile.

Maddie korkuyla adamın çenesindeki kızarıklığa bakarken gayri ihtiyari geriye doğru bir adım attı. “Üzgünüm, çok üzgünüm. İyi misin?”

“Kafan o kadar da sert değilmiş.” Sakin bir şekilde, aralarında mesafe bırakmamaya gayret ederek ona doğru yak-

laştı. “İki seçeneğin var.” Sesi yumuşaktı, eli nazik bir şekilde onun kalçasına doğru ilerliyordu. “Ya iyileşsin diye öpersin ya da duşa gidersin.”

Sanki vücudu karar verme mekanizmasını beyninden almış gibiydi çünkü ayakucunda yükselip onu çenesinden, çarptığı yerden öpmüştü. Onun erkeksi kokusunu ve tadını alabiliyordu.

Jax’in göğsünden derin bir ses geldi ve Maddie’yi sıkıca tuttu; tam bu sırada içeri Tara girdi.

Bir an için durdu ve Jax’le göz göze gelmeyi bekledi.

“Tatlım,” dedi en sonunda Maddie’ye, kapının arkasındaki askıda unuttuğu ceketini alırken. “Ya onunla seviş ya da işe al. İkisini birden yapamazsın. Bu daha çok yetenek ister ve sen buna hazır değilsin.” Sonra geri geri yürüyerek odadan çıktı ve daha sonra arabanın motorunun çalıştığını duydu.

Maddie titreyerek derin bir nefes verdi. Tara genelde mantığın sesiydi ama bu çoğunluğun fikrine göre karar vereceği bir durum da değildi. Bu sadece ona ait bir karardı.

Jax hâlâ sessiz ve dikkatli bir şekilde onun yakınında duruyordu.

Öyle seksiydi ki.

Sabırlı.

Onu istiyordu. Bu istekle vücudu iyice sertleşmişti, ama bu Maddie’nin kararıyla olacaktı.

Önceden bütün kararları Alex verirdi. Belki başlangıçta değil ama ilişkinin bir noktasında Maddie iradesini kaybetmişti. Bütün bunların olmasına izin vermişti. Bu da değişmesi gereken bir özelliği idi. Eğer bir şey istiyorsa, alacaktı. Eğer birisini istediye, onu alacaktı. Kararını kendisi verecekti.

Jax’i istiyordu. Bu kayıtsızlığı istiyordu. Kendini iyi hissetmek istiyordu...

Arzulamak istiyordu. Ve biraz büyülenme ve el üstünde tutulma da fena olmazdı. Aşk daha da iyi olurdu ama Tara'nın da söylediği gibi bunun için henüz hazır değildi. Ama bir seferlik de olsa onunla bir şeyler yaşamaya hazırdı. Gerçi olmasa bile bunun bir önemi yoktu. Ortada önemli bir gerçek vardı: onu istiyordu.

Maddie Jax'in elini tuttu ve onu çekip mutfaktan çıkardı. Kendini Maddie'nin ellerine bırakan Jax onu takip etti ve küçük banyoya girdiklerinde Maddie'ye arkadan sarıldı. Maddie Chloe'nin banyodaki çantasına baktı ve içinden bir prezervatif alarak Jax'e verdi. Jax kapıyı kilitledi.

Maddie suyu açtı ve çıkarmak için kendi tişörtünü kavradı. Jax tişörtünü onun elinden aldı ve yavaşça çıkarıp yere fırlattı. Sonra aynı şekilde kendi tişörtünü de çıkardı.

En sonunda dövmelemlerini görmüştü Maddie ve bu onun dizlerinin titremesine sebep olmuştu. Kol kaslarının etrafında bir kabile şeridi vardı; başka bir dövme de kaburgalarından belindeki kaslara doğru uzanıyordu.

Maddie'nin içinden dövmelemlerini yalamak geliyordu.

"Maddie."

Gözlerini ondan alamıyordu, öyle sert, sıcak ve güçlü görünüyordu ki... "Konuşmak istemiyorum," dedi.

Zevk Jax'in bakışlarındaki açlığın yanında kendine yer arıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Seni. Şimdi. Hızlıca. Hatta belki de sertçe."

"Beni kandırdın. Ama hızlı olmayacak, sert de," dedi Jax. Parmağını sütyeninin kopçasına götürdü. "İlk sevişmemizde değil."

"Bu tek sevişmemiz olacak," diye düzeltti onu Maddie.

"Hımm," diye mırıldandı Jax çekimser bir şekilde ve sonra bir bilek hareketiyle genç kadının sütyenini yere düşürdü.

Dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve kotunun düğmelerini açtı, yavaşça yere bıraktı.

"Tanrım, Maddie, kendine bir baksana. Nefesimi kesiyorsun." Jax'in karanlık bakışları Maddie'yi esir almıştı. Jax botlarını ve diğer kıyafetlerini çıkarırken bakışları daha da koyulaştı, artık ağız sulandıran vücudu ve hatta dün Maddie'nin içinde olmasını istediği bölgesi de bütün çıplaklığıyla ortadaydı.

Jax öne doğru eğildi; suyun ısınıp ısınmadığını kontrol ederken Maddie de onun o mükemmel poposuna bakıyordu. Her zaman olduğu gibi Jax onun bakışlarını yakalamış ve adeta kemiklerini eriten bir gülümsemeyle ona bakmıştı. Sonra Maddie'yi suyun altına soktu. Sıcak suyun aksine, Jax'in elleri dışarıdan geldiği için hâlâ soğuktu ve Maddie'nin göğüslerini avuçlamak için uzanırken genç kadının titremesine sebep olmuştu.

Maddie'nin gözleri kapandı ve diğer hisleri ayağa kalktı. Jax'in vücudu dirençli, güçlüydü ve Maddie onun gücünü hissedebiliyordu; Jax sert ve iri bir vücuda sahipti.

Aslında bu durumun Maddie'yi gergin hissettirmesi gerekirdi ama onun yerine tahrik olmuş hissediyordu. Vücudunu onunkine daha da bastırmıştı ve onun, büyüyen erkekliğini hissetmeye çalışıyordu.

"Bundan emin misin, Maddie?"

Maddie gözlerini açtı. Duştan yükselen buhar ufak banyonun buğulanmasına sebep olmuştu, etraf sıcak ve nemli bir hale gelmişti. "Eğer şimdi aklından durmayı geçirirsen, canını acıtmak zorunda kalırım."

Jax bir an için onun vücuduna baktı ve sonra onu öpmeden önce ismini mırıldandı, yavaş ve derinden gelen bir sesle. Daha önce hiç bu kadar tahrik olduğunu, arzulandığını hissetmemişti ve bu tir tir titremesine sebep oluyordu.

Jax geriye çekildi, Maddie'nin saçlarını sıkıca tutuyor, gözlerine bakıyordu. Jax'in kendi gözlerinde ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu Maddie'nin; ama bakışlarındaki bir şey Jax'e güven vermiş olmalıydı; çünkü dudaklarını tekrar onunkilere yapıştırmış, dilini alt dudağının üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Jax'in elleri Maddie'nin vücudunda aşağı doğru kaydı, onun poposunu avuçladı ve kalçalarının karşı karşıya gelmesi için Maddie'yi kaldırdı. Sertliğini ve kalınlığını şimdi daha iyi hissediyordu. Maddie'yi biraz daha suyun altına itti ve tüm vücudunu öpmeye başladı, boynundan başlayıp yavaşça aşağılara doğru indi. Göğüs ucunu ağzına almış diliyle eziyordu. Sonra Maddie elini aşağı uzattı ve onun sert uzunluğunu kavradı. Maddie ona doğru bir hamle yapınca, Jax inleyerek onun elini tuttu ve onunla birlikte hareket etmeye başladı. Ona istediği her şeyi gösterecekti. Sonra birden Jax Maddie'yi durdurdu.

"Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu Maddie.

"Bayılıyorum." Sesi boğuk ve nefesi de düzensiz çıkıyordu. "Ama çok uzun zaman oldu." Su vücutlarının üzerinden akarken Maddie'nin boynunu tuttu, göğsünü avuçladı ve başparmağını göğüs ucunun etrafında gezdirmeye başladı. Bu boşta kalan elinin bacaklarının arasına gitmesine engel olmamıştı. Onun hazır olduğunu hissedince, alnını onunkine yasladı ve bir fısıltıyla ismini söyledi.

Maddie onu sıkıca kavradı. "Şimdi Jax. Lütfen, şimdi."

Parmağı onun üstünde dolaşüyor, adeta onunla bir oyun oynuyordu. "Bu kadar ıslak olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı kulağına doğru ve parmağını içine doğru sokarken kulak memesini ağzına aldı.

Boğuk bir inlemeyle titredi Maddie. "Bu hazır olduğum anlamına geliyor."

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Sadece emin olmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Eminim!"

Bir parmağını daha ekledi ve genç kadın iyice hazır hale gelene kadar devam etti. Maddie titrerken Jax prezervatifi aldı ve Maddie'nin kalçalarını hafifçe kaldırarak içine girdi.

Maddie inledi ve Jax'in gidiş gelişleri ona orgazmı tattırırken vücudunu onun ritmine uydurdu. Gözlerini nihayet açabildiğinde onu daha net görebilmek için birkaç kez kırpiklerini kırıştırdı. Gözleri simsiyahtı ve yoğun bir vahşilikle onunkilere kilitlenmişti. Adam onun içinde hareket ettikçe, sırtında banyo fayansını hissediyordu, üstüne akan sıcak su ve ısınan vücudu sebebiyle sıcacıktı Maddie. Jax'in vuruşları güçlüydü ve adeta onun içinde dalgalanıyordu. İkisi birden şiddetle titriyorlardı, nefes nefese kalmışlardı. Ayakta duracak halleri yoktu ve hâlâ vücutları birbirlerinden ayrılmamış bir şekilde yere doğru kaydılar. Zevkin en tepe noktasına aynı anda çıkmışlardı.

Tamamen tükenmiş olan Maddie başını onun göğsüne koydu. Jax ise yüzünü Maddie'nin saçlarına gömüp onun duyamadığı bir şeyler mırıldanırken güçlükle gülümsedi. Bu şefkatli dokunuşlar ona hiç tatmadığı bir şeyler vermişti. Hem sıcak hem de harikaydı.

Bir yandan da ürkütücüydü. Çünkü Jax ona tam olarak istediklerini vermişti.

Tek sorun Maddie'nin, daha şimdiden fazlasını istiyor oluşuydu.

BÖLÜM 13

“Annem her zaman aynı delikte yaşayan iki çingiraklı yılanın iki kız kardeşten daha iyi anlaşıacağını söylerdi. Benimse üç kızım var.”

PHOEBE TRAEGER

Ertesi gün Jax, vaktinin çoğunu otelde geçirdi; eski pencerelerin camlarını bantlıyor, halı döşemekle uğraşıyordu.

Ve tabii ki Maddie’yi izliyordu.

Dünkü duştan sonra Maddie, Jax’dan biraz kaçmaya başlamıştı sanki. Bu Jax için bir ilkti, biraz kendi alanına ihtiyaç duyan sadece kendisi değildi. O sabah Maddie’nin kendisine nasıl davranacağıyla ilgili pek fikri yoktu.

Aslında ilk başta Maddie Jax’i tatlı, sıcak bir gülümsemeyle selamlamıştı. Böylece Jax onun onun sahte bir insan olmadığını düşünmüş ve her şeyin yolunda olduğuna karar vermişti. Öğlen ise Jax ona, “Bu akşam birlikte yemek yemeye ne dersin?” diye sordu.

Maddie ona şöyle bir baktı ve sonra çalıları sökme işine geri döndü. Çok seksi görünüyordu ama biraz nefessiz kalmış gibiydi. Saçları vahşi bir haldeydi; gömleği pantolonundan çıkmıştı ve kotunun arkası kirlenmişti.

Jax gözlerini ondan alamıyordu.

“Gelemem,” dedi.

Kollarındaki yükü çöp bidonuna fırlattı ve ellerini kotu-

na sildi, sonra da Maddie’nin dönmesini beklemeden koltundan tuttu. “Gelemez misin? Yoksa gelmeyecek misin?”

Maddie gözlerini yumdu ama sonra başını Jax’ın göğsüne bırakarak onu şaşırttı. “Çok kirli ve terliyim Jax.”

“Kirli ve terli şeyleri severim,” dedi Jax kollarını ona dolarken. “Hem sadece akşam yemeği, sana yüzük vermeyeceğim ya da beyaz çitler dizmekten bahsetmeyeceğim.”

Maddie bir kahkaha atarak ona daha çok yaslandı ve Jax onu şakağından öperken derin bir nefes verdi. Ama bir an sonra, daha Jax kendini hazır hissetmezken geri çekildi ve ona baktı. “Ama bu akşam yemeği randevusunda prezervatif yok değil mi? Çünkü...”

“...Çünkü buna hazır değilsin.”

“Sadece... Sadece ciddi olan her şeyden kaçınmam gerekiyor.”

Ve onun için seks ciddi bir şeydi. Bunu anlamıştı. Tanrım, duşta yaşadıkları gerçekten de çok ciddi bir şeydi ve hâlâ şokunu atlatabilirdi. “Eğer buna ihtiyacın varsa kendini geri çek. Ama koşup gitme.”

Bu az da olsa onu güldürmüştü. “Artık koşmuyorum.”

“Güzel,” dedi Jax ve işine geri döndü, beş yıldır ilk defa sahip olamadığı bir şeyi istiyordu.

* * *

Maddie vaktini marinadaki ofisle ilgili işler ve otelin odalarını boyamak arasında bölmüştü. Tara da boyama işine yardım ediyordu. Chloe astımı yüzünden çok fazla bir şey yapamıyordu. Maddie bunu anlıyordu ama onun kendini onlardan ayırış şekli, otel yerine bakım kremleriyle ilgilenmesi sinir bozucu olmaktan ziyade üzücüydü. Sonuçta

Chloe'nin oylamada söz hakkı olacaktı ve Maddie'nin onun ne yönde karar vereceğine dair bir fikri yoktu. Maddie derin bir iç çekerek bahçenin diğer tarafından gelen Tara'ya baktı; dikkatle elindeki boya malzemelerini taşıyordu. Tara en azından manikürünü riske atarak ellerini kirletmekten çekinmiyordu. Ama bunun sebebi otele olan inancı değildi.

Tara'nın tek düşündüğü şey biraz para kurtarmaktı.

Birkaç gün içinde Maddie krediyle ilgili dosyaların hazırlığını bitirmiş ve bankaya vermişti. Sürekli dua ediyordu. Tara ve Chloe, ikisi birden yarın gidiyorlardı ve Maddie tek başına kalacaktı. *Ama buna daha sonra üzüleceğim*, dedi Maddie kendi kendine. O anda ise baştan aşağı boya içindeydi.

"Cimri tutumumu değiştiriyorum," dedi yanma gelen Tara, üzerine neredeyse hiç boya bulaşmamıştı. "Bunu yapması için birini tutmalıydık."

Maddie kardeşinin bu kadar temiz kalmayı nasıl başardığını bilmiyordu ama bu gerçekten de sinir bozucuydu. Belki de etrafında görünmez bir mükemmeliyet balonu vardı. "Birisini mi tutmalıydık? Bunu sen söylüyor olamazsın."

Tara derin bir iç çekti. "Böyle yoğun işlerden nefret ediyorum." Alnını sildi, gerçi Maddie tek bir ter damlası bile görmemişti. Belki de ter bezleriyle ilgili bir rahatsızlığı vardı. Bu düşünce, hafifçe gülümsemesine sebep oldu. Tara, o güzel güneyle imajına destek olacak bir rahatsızlığa sahip olabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Tara.

"Evet, neden?"

"Çünkü son birkaç gündür...biraz değişiksin."

Evet. Çoklu orgazm insan vücudunun iyileşmesini sağlıyordu.

"Dün gece Jax'le dışarı mı çıktın?"

"Evet ama sadece akşam yemeği için." Ve bir de birkaç seksi öpüşme tabii. Her nasılsa kendini çok da geriye çekmek istemediği anlaşılmıştı.

"Yani iyi misin?"

"Evet."

Tara başını salladı ve onun ellerine baktı. "Biliyorsun, normalde bu konularda şikâyet edecek biri değilim." Maddie homurdanınca gözlerini kıstı. "Ama astım hastalığına ailede hiç rastlanmadığıyla ilgili resmi bir açıklamada bulunmak istiyorum."

Maddie bu konuda ona katılıyordu. Chloe uzakta verandada, onun astım krizini tetikleyecek kimyasallardan uzak bir yerde oturuyordu ve etrafında, içlerinde yumurta, badem, bal gibi malzemeler olan çeşitli karışım kapları duruyordu. "Bugün ne yapıyor?"

"İşimiz bittiğinde gözeneklerimizi temizlemek için bir yüz kremi," dedi Tara. "Ve bir de stresi azaltmak için ev yapımı buzlu limonata yapıyor." Ses tonundan onun da oteli bırakacağı anlaşılıyordu. Bunun spada geçirilen bir günden çok daha iyi olacağına şüphe yoktu.

"Hiç spaya gitmedim," dedi Maddie derin bir iç çekerek.

"Gözeneklerin bunu kanıtlıyor."

"Ne? Hiç de bile." Maddie koridora doğru ilerledi ve misafir odalarından birinden alıp duvara yasladıkları boy aynasında kendine baktı. Ah, Tanrım. Saçı sanki elektrik çarpmış gibi görünüyor ve cildi terle parlıyordu ama gözeneklerinde bir problem görünmüyordu. Bunun sebebi her yerinin boyaya bulanmış olması olmalıydı. Durdu ve ona sormak istediği soruya nasıl geçiş yapabileceğini düşündü ama bir şey bulamadı. Bu yüzden direkt konuya girdi. "Chloe

Logan'ın en yakın arkadaşını öptü diye sinirlenme sebebin nedir?"

"Çünkü Scott'u isteyen kendisiydi," dedi arkalarında duran Chloe. Maddie ve Tara fark etmeden içeri girmişti Chloe. Tayt, mini etek ve üzerinde *SEVGİLİ NOEL BABA, AÇIK-LAMAMA İZİN VER* yazan bir tişört giyiyordu. Gözlerinde gizemli bir bakışla, ikisine birer ufak şişe verdi. "Bunu deneyin ve önümüzdeki yirmi dört saatte bir fark gözlemlerseniz bana haber verin."

"Ama ikiniz de yarın sabah gidiyorsunuz," dedi Maddie. Chloe omuz silkti.

Tara hiçbir şey söylemedi. Boyayı bitirmiş, üzerine bir sweatshirt giymiş, boynuna da kırmızı bir atkı takmıştı. Maddie o atkıyı dün gece bitirmişti, çünkü Jax'ın ellerini kendi üzerinde gezinirken hayal etmekten bir türlü uyuyamamıştı. Atkı biraz yamuktu ama ona bakmak bile Maddie'nin gururlanmasına sebep oluyordu. Bir sonraki projesi için bu sabah çalışmaya başlamıştı. Annesinin zulasından aldığı yeşil yünle bir şeyler yapmaktı yeni projesi ve yeşil yün de onun için en az kırmızı kadar özeldi.

"Bana mesaj atabilirsin," dedi Chloe onlara duygusuz bir sesle.

Tara derin bir iç çekti. "Ben Scott'ı istemiyordum."

Chloe Tara'ya uzun bir bakış attı.

"İstemiyordum. Sadece kıskanmıştım çünkü...şey, bu senin için çok kolaydı. Bir göz kırpmaya kadar kısa bir sürede arkadaş ediniyorsun ama ben hiç beceremiyorum. Bu size şaşırtıcı gelebilir ama insanlar yaklaşılamaz biri olduğumu düşünüyorlar."

Chloe uzun bir süre sessiz kaldı, yüzündeki gülümseme mi yoksa memnuniyetsizlik miydi anlaşılmıyordu.

"Buraya gelmemeliydin," dedi Tara ona. "Astım krizi geçireceksin."

"Biliyorum ama az önce bankadan aradılar. Kredi belgelerinde ikimizin imzası eksikmiş. İstiyorsan seni Vespa'mla götürebilirim."

"Beni öldürmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Eğer benim sınırimi bozmayacağına söz verirsen."

Sonra çıkıp gittiler ve Maddie ikisinin bu yolculuktan sağ çıkma ihtimalinin yüzde elli olduğunu düşündü. Aynada kendisine baktı. Uzun kollu yün bir kazak ile kot giyiyordu ve uzun zamandır ilk kez kotunun düğmesinin, göbeğini sıkıştırmadığını fark etmişti. *Hah*. Kazağını kaldırdı ve göbeğine baktı. Belki kendisine öyle geliyor olabilirdi ama göbeği dümdüz görünüyordu. "Belki de patates cipsi yemeyi daha sık unutmalıyım."

İki büyük el arkasından göbeğini sardı. Bakışları Jax'ın aynadaki sıcak ve sevimli görüntüsüyle karşılaştı.

İki gün boyunca ellerini ya da dudaklarını ona dokunduracak hiçbir şansı kaçırmamıştı. Dün sabah seksi bir oyuncu gibi büyük bir elektrikli testereyle gelmiş, bahçedeki düşmüş ağacı kesmeye başlamıştı. Maddie'nin onu izlediğini fark edince genç kadını odun yığınının dayamış, ellerini gömleğini altına sokmuş ve onunla çılgınlar gibi öpüşmeye başlamıştı.

Dün öğlen onu üst kattaki dolaba çekmişti ve sanki ergenlik çağındaki çocuklar gibi dolabın içinde öpüşüp durmuşlardı.

Gerçi Maddie ergen bir gencin onu sadece parmaklarının dokunuşuyla orgazma ulaştıramayacağını biliyordu.

"Mmm," diye mırıldandı Jax, o sihirli parmakları yavaşça Maddie'nin göbeğinin altına doğru iniyordu. "Yumuşak ve sıcak."

“Ama senin gibi sert ve yırtık değil.” Bunu, onu eleştiren bir şekilde söylemek istemişti ama onun elleri çıplak vücuduna dokunurken, göğsü sırtına yapışmışken ve kalçası onunkine baskı yaparken nefesi kesilmeden konuşabilmesi çok zordu.

“Sertliğin çaresine baktım.” Maddie’nin bakışları hâlâ aynadayken, Jax çenesini onunkine sürttü ve yavaşça üzerine abandı.

Haklıydı. Sertliğin çaresine bakmıştı. Maddie poposunu inleyerek ona doğru bastırınca, o da iyice üstüne abanmıştı. Bu inleme üzerine Jax hızla Maddie’nin yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu yavaşça duvara yasladı.

“Sert bir sabah geçirmişsin,” diye mırıldandı, dudaklarını boynuna doğru indirerek.

“Evet, kirliyim Jax.”

“Benimle dalga geçme.”

Maddie hafif bir kahkaha attı ve ona doğru yaklaştı. Maddie boynundaki dudakların gülümsediğini hissedebiliyordu ve o durana kadar bu eğlenceden vazgeçme gibi bir düşüncesi yoktu.

Jax ise durmamıştı. Dudakları Maddie’nin kulağının arkasında geziniyor, elleri giderek yukarı çıkıyordu.

“Gerilmişsin.”

“Biraz,” diye kabul etti. Maddie’nin parmakları onun saçlarının arasındaydı. Jax’in saçları kendininkilerden daha güzeldi, alçağın yumuşacık ve ipek gibi saçları vardı.

“Çok,” diye mırıldandı Jax çenesinden boynuna doğru onu öpüp hafif hafif ısırırken.

Maddie küçük bir çığlık attı ve ona sıkıca tutundu. Jax’in elleri Maddie’nin kaburgalarından yukarı göğüslerine doğru ilerliyordu. “Stresi alma konusunda çok iyiyimdir,” dedi ve başparmaklarını göğüs uçlarının etrafında gezdirmeye

başladı. Bunun üzerine genç kadın tahrik olmuş bir ses çıkardı ve Jax bu sesi engellemek için nefesleri kesilene kadar onu ıslak ıslak öptü.

“Hâlâ biraz kendi kendine kalmaya ihtiyacın var mı?” diye sordu Jax.

“Belki daha sonra.”

Gülümsemesinin de seksten farkı yoktu. “Yalnız mıyız?”

“Evet, ama– ” Koridora doğru baktı. “Burada mı? Burada mı yapmak istiyorsun?”

“Evet ya da hayır de, Maddie.”

“Evet.”

Onu tekrar öptü ve elini bacaklarının arasına koydu, parmakları tam olarak onu çıldırtacak noktaya baskı yapıyordu. Onu çünkü parmak ucunda yükseldiği zevk haline getirmesi dört buçuk dakikasını almıştı. Şimdi ise Maddie onun bunu neredeyse yarısı kadar bir sürede başaracağını emindi, bu utandırıcı bir düşünceydi ama doğrudu.

“Jax–”

Adamın parmakları hareket etmeye başlamıştı ama Maddie’nin kotu onun rahat hareket etmesine engel oluyordu. Bir saniye sonra, kotunun düğmelerini çözdü ve elini içine kaydırdı. “Tanrım,” diye mırıldandı ona tapar gibi.

Maddie kendini kaybetmiş bir halde bacaklarını iyice açtı ve başı boynunun hemen yanında duran Jax’in bir şeyler söylediğini duydu. Bir yandan parmakları da Maddie’ye ihtiyacı olanı vermeye devam ediyordu. Aynı dün olduğu gibi onu zevkin sınırlarına tımandırması hiç de zor olmamıştı. Maddie hafif bir inlemeyle titredi, Jax onu tutuyor olmasaydı yere düşecekti.

İnlemeyi bırakıp görüşü yerine geldiğinde, bütün ağırlığını onun üzerine vermiş olduğunu fark etti. “Pardon,” dedi boğuk bir sesle.

“Tanrım, dalga mı geçiyorsun? Bütün gün bunu düşün- müştüm.” Yüzüne düşen saçını kulağının arkasına itti ve pan- tonunu düğmeleyip fermuarını çekti. Sonra yüzüne dikkat- le baktı. “Daha iyi. Artık gerginliğin gitmiş gibi görünüyor.”

“Ama sen daha gergin görünüyorsun.”

“İdare edebilirim.”

“Ya da ben...” Onu kendisine çekti ve dudaklarını çene- sine götürdü. “Bu iyiliği geri ödemeliyim.”

Jax inledi ve onu kendine doğru çekti. Ama daha sonra ikisi birden otelin önüne gelen bir araba sesi duydular.

Jax dışarı baktı ve başını Maddie’nin omzuna gömerek homurdandı. “Mal teslimi.”

Jax gidince Maddie kendini bıraktı ve yere oturdu. İnsa- nın aklını başından alan zevkler konusunda Jax bir ustay- dı. Kendini bu zevkin içinde kaybetmek istiyordu ama bunu yapmayacaktı. Bu hatayı daha önce yapmıştı ve hâlâ kendi- ne bu konuda güvenmeye hazır değildi.

On beş dakika sonra Tara otelin kapısından içeri girdi ve kirli antrede yerde oturan Maddie’ye baktı. “Ne yapıyorsun?”

Kemiklerinin yerine gelmesini bekliyordu. “Hiçbir şey.”

“O zaman neden bir paket cips yemiş ya da şansın dön- müş gibi yerde oturuyorsun?”

“Ne?” Maddie doğruldu ve aynada kendine baktı. Kıp- kırmızı olmuştu. Terliydi. Işıldıyordu.

Ah, her neyse.

“Sakın Chloe’ye hâlâ cips yediğini söyleme,” dedi Tara iç çekerek. “Yoga egzersizlerini üç katma çıkarır.”

Maddie başını salladı. “Pekâlâ, Chloe’ye cipsten bahset- mem...”

Ya da orgazmdan...

BÖLÜM 14

“Hayat kısa. Pasta yiye.”

PHOEBE TRAEGER

Son gecelerinde Maddie ve kardeşleri Ye Beni Kafé’ye git- tiler. Her yerde gümüş ve mavi renklerde ışıklar vardı ve çatı kirislerinden Noel Baba resimleri sarkıyordu. Tara her za- manki gibi tasarım bir kot ve ceket giymişti. Maddie ise hiç de tasarım ürünü olmayan bir kot ve soğuktan etkilenme- mek için de en kalın kazağını giymişti. Chloe kot bir tayt, topuklu çizme ve üzerinde *BUZ GİBİ ERİDİM* yazan uzun kollu bir gömlek giymişti.

“Şimdi bir anlaşılmaya varmalıyız,” dedi Maddie süslen- miş kafeye girerken. “Yoksa gözeneklerimi açar ve üç öğün boyunca patates cipsi yerim.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Tara inanılmaz bir sakinlikle. “Aşk Kulübesi’ne gideceksin, deli gibi içeceksin ve yenileme uzmanı ustamızla uygunsuz şeyler yapacaksın.”

Chloe elini kaldırdı. “Oy hakkımı kullanabilir miyim? Bence seksi marangozumuzun usta ellerine teslim olmak çok iyi bir fikir.”

Maddie’nin bedeni de ayaklanmış ve bu yönde oy kul- lanmıştı.

Tara başını iki yana salladı. “Kötü bir fikir tatlım. Hâlâ hazır değilsin.”

“Adamın onun liginin dışında olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordu Chloe.

“Bence adam onun liginin o kadar dışında ki, onun liginin göremiyor bile.” Tara Maddie’ye baktı. “Gücenme. Sana göre çok iyi olduğunu söylemiyorum. Bence o...”

“Çok seksi,” diye cümlesini tamamladı Chloe.

“Evet,” dedi Tara. “Seksi. Öyle bir adamla olmak için çok çalışmalısın. Belki de basit bir modelle başlasan daha iyi olur.” Gözleri barda gezindi ve ceketinin cebinden bir adet poşet çay çıkarıp biraz sıcak su getirmesi için garsona seslenen bir adama baktı. “Onun gibi biri,” dedi. “Jax’in deneme versiyonu.”

Maddie iç geçirdi. “Konu değişsin lütfen.” Su bardağını havaya kaldırdı. “Bizi bir araya getirdiği için anneme kadeh kaldırmaya ne dersiniz?”

Chloe ve Tara bardaklarını kaldırdılar. “Anneme,” dediler hep bir ağızdan.

“Ah.” Maddie gülümsedi. “Ahenk içinde olduğunuz zaman ikiniz o kadar tatlısınız ki.” Sonra bundan güç alarak bardağını bir kez daha kaldırdı. “Yeni maceramıza, üçümlüze.”

Sessizlik.

“Yeni maceramıza,” diye tekrarladı Maddie onlara kötü kötü bakarak.

“Yeni maceramıza,” diye mırıldandılar.

“Üçümlüze,” dedi ciddi bir şekilde Maddie.

“Üçümlüze,” dediler homurdanarak.

“Ama orayı hâlâ satıyoruz,” diye ekledi Tara.

“Belki,” dedi Maddie Chloe’ye bakarak. “Yakında karar vermeyi düşünüyor musun?”

“Yakında,” dedi onu onaylamayan bir ses tonuyla.

“Kabul et,” dedi Tara. “Kararsız olmayı seviyorsun.”

“Zaten ben sizin sinirlerinizi bozmak için yaşıyorum.”

Otuz uzun, tuhaf dakikadan sonra hâlâ kimse onlarla ilgilenmemişti. Gerilim artıyordu. Tara ve Chloe’nin bu yakınlıkta uzun süre vakit geçirmeleri tehlikeliydi ama yine de üstesinden gelmişlerdi. “Şu havaya ne diyorsunuz?” diye sordu Maddie.

İki kız kardeş gözlerini dikip ona baktılar.

Kahretsin. Bir an durdu ve yapacak bir espri aradı ama bulamadı. Çaresizce mekândaki tek garsonu yanlarına çağırarak için elini salladı.

“Pardon,” dedi öfkeli olduğu belli olan garson. “Şefimiz istifa etti de bu yüzden çıldırmak üzereyiz.”

“Demek şef,” dedi Tara. “O adam şef değildi. Taco Bell’de hızlı eğitim almış biriydi, Tanrı onu kutsasın.”

“Hey, ben Taco Bell’i severim,” dedi Maddie.

“Eminim tatlım.”

Chloe homurdandı. “Yemek konusunda tam bir ukalasın.”

“Pardon, ne dedin?” Güneyli aksanı her kelimesinden belli oluyordu Tara’nın. “Ben burada çalışırdım.”

“Doğru,” dedi Chloe. “Sen burada çalışırdın.”

“Kesinlikle.”

“Kabul et. Asla kendini böyle bir yerde çalışacak kadar düşürmezdin, gerçek insanlar ve gerçek yemeklerle,” dedi Chloe.

Tara’nın çenesi kasılmaya başlamıştı ve Maddie’nin göbeği de ona eşlik ediyordu. Daha sonra Maddie çantasından yeşil yünü ve şişlerini çıkarıp örgü örmeye başladı.

Ve doğruyu söylemek gerekirse bu seferki atkı şimdiden yamuk gidiyordu.

“Yemek ukalası,” diye tekrar etti Chloe yumuşak bir sesle Tara’ya. Bunun üzerine Tara birden ayağa kalktı, mükemmel küçük ceketini düzeltti ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı, ayakkabısının topukları eski muşambanın üstünde tak tak ses çıkarıyordu.

“Ulu Tanrım,” dedi Chloe onun gidişini izlerken. “Yapacak.” Chloe gülümsedi ve sanki mükemmel bir iş başarmış gibi arkasına yaslandı. “Tanrım, ne kadar da kolay biri.”

“Neden?” diye sordu Maddie şaşırılmış bir halde. “Neden onunla uğraşıyorsun?”

“Çünkü eğlenceli.”

Tara kafenin sahibiyle konuşup mutfağa girmişti. Yirmi dakika sonra zil çalmaya başladı ve Tara’nın garsona yemeklerin soğumaması için acele etmesini söyleyen sesini duyular.

Bir saat sonra kafenin sahibi başka birini bulana kadar orada çalışması için Tara’ya yalvarıyordu. Maddie ve Chloe de masadan kalkıp mutfağa gitmişlerdi; bu kaostan bu kadar kısa süre içinde çözümlenmiş olmasını şaşkınlıkla izliyorlardı.

“Sanırım biraz daha kalabilirim,” dedi Tara. “Tabii şu kuru şeyi atıp bana gerçek sarımsak alabilirlerse.”

“Yani sabah gitmiyor musun?” diye sordu Maddie.

“Hayır.” Tara ışık hızında soğanları doğruyordu. “Gitmiyorum.”

“Ama eşin. Mükemmel işin. Mükemmel hayatın.”

Tara’nın elleri görünmeyecek kadar hızla ilerlerken başını kaldırıp ona bakmamıştı bile. “Gerçeği duymak ister misin?”

“Lütfen,” dedi Maddie. Kafası karışmıştı.

“Mükemmel bir işim yok. Bir otel kafe ve restoran zinciri için sayım yapıyorum ve bundan nefret ediyorum.”

Maddie gözlerini kırıştırdı. “Peki ya Logan?”

Tara’nın gözlerine bir acı ve hüznü bir pişmanlık gelip gitti. “NASCAR şoförü. 7/24 yolda. Onunla yolculuk etmeyi iki sene önce bıraktım. Onun kariyerini hep kıskanmış ve hayatında arabası ve ekibinden sonra üçüncü sırada gelmekten bıkmıştım. Ondan boşandım. Yalnızım, yaklaşık bir buçuk yıldır.”

“Hayatında başka kimse olmadı mı?”

“Bir ara yakın bir arkadaşım ile aramda bir şeyler olur gibi oldu ama sonra araya başka biri girdi.”

“Ben,” dedi Chloe yumuşak bir ses tonuyla. “Araya ben girdim.”

Tara iç çekti. “Bunun için seni suçlamıyorum. O zaman hâlâ Logan’ı özlüyordum. Bu doğru olmazdı.”

“Pardon, kızlar.”

Üçü birden Lucille’e doğru döndüler. İnsanın gözlerini yuvasından fırlatan pembe eşofmanını giymişti ama bu sefer başında beyaz saç bandı yoktu. Bugün gökkuşağı renklerinde örgü bir saç bandı takmayı tercih etmişti. Maddie onu kardeşleriyle tanıştırdı.

Lucille Chloe’ye gülümsedi. “Asi olan.”

Chloe onu ukala bir tavırla ama samimi bir gülümsemeyle selamladı. “Hizmetinizdeyim.”

“Ve sen,” dedi Lucille, Tara’yı işaret ederek. “Sen bazen nefes almayı bile unutan Demir Manolya’sın. Sadece yediğim en iyi hindili kulüp sandviç olduğunu söylemek istemişim, teşekkürler. Mükemmel bir yeteneğin var. Ah, bu arada oteli açmaya hazırlandığınızı duydum. Siz kızlarla çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

Yaşlı kadın gülümseyen bir yüzle yanlarından ayrılırken Tara gözlerini kırıştırdı. “Ben nefes almayı unutmuyorum.”

“Bazen unutuyorsun,” dedi Chloe. “Olanları bir dakika geri sarabilir miyiz? Şu *beni suçlamayın* muhabbetine. Çünkü bazen gerçekten de gergin olabiliyorsun.”

Tara derin bir nefes aldı, parmakları hâlâ doğramak, doğramak, doğramakla uğraşıyordu. “Bazı öfke problemlerim olabilir.”

“Hayır,” dedi Chloe ona inanmadığını ifade eden, onla dalga geçen bir tavırla.

“Ve bazı yersiz alınganlıklarım.”

“Bu yersiz davranışlar daha ne kadar devam edecek?”

Tara yüzünü buruşturdu ve doğramayı kesti. “Size haber veririm. Ama eğer yardımcı olacaksa, bir kaltak gibi davrandığım için özür dilerim. Ve gelecekte yapacağım kaltaklıklar için de öyle...”

Chloe elini kulağına koydu. “Pardon duyamadım?”

“Özür dilerim! Tamam mı? Çok, çok özür dilerim!” diye bağırdı.

Chloe sırtıttı. “Seni duydum. Sadece, özür dilerim demen hoşuma gidiyor.”

Tara gözlerini kıstı ve bıçağı tutan eli gerildi ama Maddie aralarına girdi. “Hemen başından çekiliyoruz,” dedi hızlıca ve Chloe’yi gömleğinden tutup çekti. Sonra tam döndüğü sırada Jax’le karşılaştı.

Yanında Ford vardı ve ikisi birden şaşkın gözlerle tezgâhtaki yemek dağına bakıyorlardı. “Yeni bir şef varmış diye duyduk,” dedi Ford ve Tara’nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Mutfağı garip bir sessizlik sarmıştı. Maddie bu sessizliği doldurması gerekenin Fare lakaplı Maddie olmadığına ka-

rar vermişti; bunu yeni, gelişmiş, güçlü Maddie yapmalıydı. Bu yüzden Tara ve Ford’un büyük ihtimalle aralarında bir bağlantı olmasına rağmen hiçbir şeyden şüphelenmemiş gibi davranmayı seçti. “Tara,” dedi. “Siz tanıştınız mı?”

“Ford,” dedi Tara sakın bir sesle, ama gözleri hiç de sakın görünmüyordu.

“Tara,” dedi Ford aynı onunki gibi sakın bir sesle.

“Demek siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz,” dedi Chloe.

“Hayır,” dedi Tara.

“Evet,” dedi Ford.

Maddie aradaki gerilimi Tara’nın elindeki bıçakla kesebildirdi, gerçi bu gerginlik onun için oldukça korku verici görünüyordu. Bıçağı onun elinden almak için uzandı ama bu sırada Tara domatesi dilimlemeye başladı.

Aslında dilimlemek, Tara’nın ölümcül darbelerinin yanında çok nazik bir kelime kalıyordu. Daha çok ketçap yapıyor gibiydi.

“Vücutlarından parça eksilmesini istemeyen herkes dışarı çıksın,” dedi Tara sakın bir şekilde konuşmaya çalışarak.

“Tara,” dedi Ford sessizce.

“Hayır.” Tara bıçağı ona doğrulttu. Bunu tehditkâr bir şekilde yapmamıştı ama nazik olduğu da söylenemezdi. “Mutfağında konuşma istemiyorum.”

Ford’un çenesi kırışmıştı Jax’e doğru dönerken. Aralarında sessizce anlaşılar ve Jax mutfak kapısını açıp, Maddie ve Chloe’yi de dürterek dışarı çıktı.

Ford kapıyı kapattı.

Kapının diğer tarafında başını iki yana sallayan Jax’e baktı Maddie. “Bilmiyorum,” dedi ona. “Ben de senden fazla bir şey bilmiyorum.”

“Umarım onu çok sevmiyorsundur,” dedi Chloe.

Ama üç dakika sonra Ford sağ salim dışarı çıktı. En azından fiziksel olarak hasar görmemişti.

“Anlatacak mısın?” diye sordu Maddie.

Ford hiç olmadığı kadar gergin bir halde başını iki yana salladı. “Hayır.”

Hayır. Elbette hayır.

* * *

Ertesi sabah Jax otelin ikinci katında parkeleri cilalarken Chloe’nin Vespa’sını çalıştırdığını duydu.

Cilalama aletini bırakan Jax, homurdanan Izzy’nin yanından geçerek pencereye doğru ilerledi. Bahçede Chloe motoruna oturmuş duruyordu. Tara da ellerini uzun paltonun ceplerine sokmuş yanında duruyordu. Maddie yoktu. Hayır, o tam Vespa’nın önünde elleri belinde duruyordu.

Chloe bir şeyler söyledi.

Maddie bir şeyler söyledi.

Tara hiçbir şey söylemedi.

Daha sonra Maddie birkaç gündür bitirmek için uğraştığı korkunç yeşil atkıyı boynundan çıkardı ve Chloe’nin boynuna sardı.

Chloe atkıya bakıp gülümsedi. Artık ne söylediyse Maddie birden öne doğru atılıp ona sıkıca sarılmıştı. Ufak bir tereddüt anından sonra Chloe de ona sarıldı ve tuhaf bir şekilde Maddie’nin sırtını okşamaya başladı.

Maddie boynunu yana yatırarak Tara’ya *hemen sen de buraya gel* işareti yaptı.

Jax, Tara’nın kendiyile verdiği mücadeleyi izledi. Sonra bakışlarını Fare’ye çevirdi, aslında Maddie’nin hiç de fare

gibi bir hali yoktu. Tara ileri doğru bir adım attı ve Chloe’nin omzuna vurdu. Chloe de onun omzuna vurdu ve daha sonra Maddie ikisini de sırtlarından tutarak birbirlerine yaklaştırdı ve sarıldılar.

Daha sonra Chloe gaza basıp gitti ve Maddie çocuğunu anaokuluna ilk defa bırakan biri gibi ona bakıp gözlerini sil-di.

Tara kulübeye girdi ama Maddie, Vespa gözden kayboluncaya dek yolda durup ardından bakmaya devam etti.

Jax belinden alet kemerini çıkarmaya fırsat bulamadan, uyuyan Izzy’yi rahatsız etmemek için parmak uçlarına basarak merdivenlere doğru ilerledi. O aşağı inene kadar Maddie’nin gitmiş olacağını tahmin etse de Maddie hâlâ orada duruyordu. Gözleri nemliydi ama artık ağlamıyordu. Böyle olduğu için minnettardı Jax çünkü onu bu halde görmeye dayanamazdı. “İyi misin?”

Maddie Jax’in sesini duyunca telaşlı bir şekilde koluyla burnunu sildi. “Hayır ve lütfen bana böyle iyi davranma.” Sesi çatallaşarak arkasını döndü. “Henüz değil, ben...gözümdeki bu şeyi çıkarana kadar olmaz.”

“Ah, Maddie. Gel buraya.”

Sonra hafifçe burnunu çekti ve dönüp kendini Jax’in kollarına attı. Jax’in kolları onu sıkıca sararken kemerindeki aletler sallanarak ses çıkarmışlardı.

“Onu özleyeceğim,” diye fısıldadı Maddie, ellerini yumruk yapıp onun gömleğinden tutmuş, başını da boynuna gömmüştü. “Ve bu çok saçma. Birbirimizi o kadar az tanıyoruz ki...”

“Hiç de saçma değil.” Elini onun saçlarının arasına geçirdi ve gözlerini görebilmek için başını geriye doğru çekti. “Onu seviyorsun.”

“Hem de her öfkeli, alaycı ve kaltak halini.” Alnını göğsüne yasladı ve tekrar burnunu çekti.

Jax ona sıkıca sarıldı ve kendine gelmesi için birkaç dakika verdi. Maddie en sonunda rahatlayarak başını kaldırdı.

“Geri gelecek,” dedi.

“Evet,” diyerek ona katıldı Maddie, Jax’ın tesellisi işe yaramıştı sesi daha iyi çıkıyordu. “Geri gelecek.” Maddie ona daha sıkı sarıldı ama alet kemerindeki çekiç kalçasına çarpınca canı acıdı.

“Pardon,” dedi Jax. “Şu kemeri çıkarayım.”

“Hayır.” Jax tam çıkarmak için elini kemerine uzatınca elini itmişti. “Çıkarma. Hoşuma gidiyor.”

Jax tekrar Maddie’nin başını kaldırıp yüzüne baktı ve gülümsedi. “Alet kemeri seni tahrik ediyor.”

“Hayır.” Maddie gözlerini yumdu ve başını onun göğsüne gömdü. “Biraz.”

Bundan çok keyif alan ve tahrik olan Jax bir kahkaha attı ve bunun üzerine Maddie homurdandı. “Beni yargılama. Görünüşe göre, burada, Washington’daki her şey beni tahrik ediyor. Sanırım okyanus havası yüzünden.” Maddie başını ileri geri Jax’ın göğsüne sürttü. “Ya da...”

“Ya da...” Genç kadının burnunun ucu Jax’ın göğüs ucuna sürtününce, genç adam onun saçını daha sıkı tuttu.

“Ya da kendi başıma ayakta durmayı öğreniyorum.” Maddie parmak uçlarında yükselerek onun boynuna doğru nefes aldı, kalçası onunkine çarpıyordu.

Jax onu kendine doğru sıkıca çekerken gözleri kapandı. “Tekrar dene,” diye mırıldandı.

Maddie onun gözlerinin içine baktı. “Sensin bunun sebebi.”

“Biz,” diye düzeltti ve onu öptü Jax, sıcak ve ısrarcı bir

öpücükte bu. Maddie de ona bir ihtiyaç iniltisiyle karşılık verdi. Jax hâlâ onun atkuyruğunu tutuyor, başının açısını kontrol ediyordu. Ama onun karşısında eriyip, adeta vücuduna tırmanmaya çalışmasına sebep olacak bir şey yapmamıştı. Sonra dilleri birleşti ve Jax’ın inlemesine sebep olacak bir şekilde ahenk içinde hareket etmeye başladı. Maddie’nin elleri Jax’ın vücudunda dolaşıyordu. Tek elini tişörtünün altından sokmuş, daha fazlasını istediğini belli eden bir şekilde sırtına doğru kaydırmıştı.

Jax onunla burada, bahçede sevişemeyeceğini çok iyi biliyordu; hem de Maddie’nin elleri onun ön tarafına doğru ilerleyip oynamaya başlamasına rağmen. Kotu o kadar boldu ki, aslında parmaklarını içeri doğru sokabilirdi. Jax nefesini tuttu ve onun yarım santim daha-

“Ah, Tanrı aşkına.”

Birbirlerinden ayrıldıkları zaman Tara elleri kalçasında onlara bakıyordu. Gözlerini Jax’e dikti. “O dil hareketi de bize gönderdiğin teklife dahil miydi?”

BÖLÜM 15

"Erkekler park yeri gibidir. İyi olanların hepsi kapılmıştır ve diğerleri de ulaşamazdır."

PHOEBE TRAEGER

Maddie Tara'ya çıkıştı. "Kusuruma bakma," dedi. "İşime burnunu sokma hakkını sana verdiğimi hatırlamıyorum."

"Sana erkeklerden vazgeçmenin iyi bir sebebi olduğunu hatırlatmama ne dersin? Biraz yavaşlaman ve bir şey yapmadan önce düşünmen gerekiyor."

"Hayatımı bunu yaparak harcadım. Ve hiçbir işe yaramadı. Bu yüzden yeni bir şeyler denemeye çalışıyorum."

"Masrafları bize ait," dedi Tara.

"Traeger ailesinin gen havuzundaki en mükemmel geni engellediğim için üzgünüm."

Tara neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Tatlım eğer hayatımın mükemmel olduğunu düşünüyorsan o pembe gözlükleri çıkartman gerekiyor."

"Hey, dün geceye kadar hepimizin o hayata inanmasını istiyordun."

Tara ona baktı, suratında sayısız duygu dans ediyordu ama incinme duygusu onların en başında geliyordu. "Pekâlâ," dedi en sonunda başı dimdik. "Kimse mükemmel değildir." Ve sonra Jax'in olduğu tarafa son bir bakış attı

-anlamını sormanın gereksiz olduğu bir bakıştı bu- ve yürüyüp gitti.

Maddie nefesini bıraktı ve Jax'e baktı. "Bana neden az önce bir kedi yavrusuna tekme atmışım gibi hissettiğimi söyler misin?"

Jax başını yavaşça salladı. "Belki vahşi bir kaplan. Ama yavru bir kedi değil."

Maddie vahşice gülümsedi ve geri çekildi. "Bir şeyler yapmam lazım. Belki de çalışmalıyım."

"Yerleri cilalamama yardım edebilirsin."

"Baştan çıkarıcı ama daha fiziksel bir şeye ihtiyacım var. Bir şeyleri parçalamam lazım. Elinde böyle bir şey var mı?"

Beni parçalayabilirsin. Yatakta. Bir an zihni bu görüntüyle adeta döndü, sonra bu fikri kafasından attı ve onun elini tuttu. "Tam sana göre bir şeyim var."

"Kırmızı noktalı mı?"

Ses tonundaki umudu duyunca neredeyse gülümseyecekti. "Belki daha sonra."

Jax beş dakikadan kısa bir süre içinde Maddie'ye koruyucu kıyafetler giydirip eline bir balta vermişti. Ona geçen hafta düşen ağaçtan kestiği odunlardan oluşan yığını gösterdi. "Al bakalım."

Maddie minnettar bir gülümsemeyle baltayı kavradı ama sonra bir an tereddüt etti.

"Bir sorun mu var?"

Ona özür diler gibi bir bakış attı. "Sen seyrederken çok garip oluyor."

"Seyretmeyi seviyorum."

Maddie gözlerini devirdi ve yüzüne düşen birkaç bukle saçı geri itti. "Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum."

Ama bu... Yalnız yapılması gereken bir şey.” Bir an durdu. “Ben her şeyi kendi başıma yapmaya alıştım.”

“Kendi başına yapmak çok işe yaramamış gibi. Belki de yeni bir taktik uygulamanın zamanı gelmiştir.”

Buna hiç şüphe yoktu. Jax’e geri çekilmesi için kafasıyla bir işaret yaptı.

“Hadi başla,” dedi Jax.

Matrix’teki *Trinity* diye verdi kararını Maddie. Elde etmek istediği güç onunkiydi. Kalçasını hafifçe kıpırdattı, pozisyonunu aldı ve baltayı indirdi. Baltayı zorlukla kıvıldatmıştı, daha çok *Matrix*’teki yavaş çekim sahnelerden birini andırıyordu. Kahretsin, bu alet gerçekten de çok ağırdı.

“Bütün ağırlığını ver.”

Maddie gözlerini kısıtı ve Jax’e baktı. “Belki de ilk önce sen yapıp bana nasıl yapıldığını göstermelisin.”

“Elbette.” Jax yaklaştı. Baltayı indirirken, o her zamanki samimi ve rahat halini koruyordu. Yine Levi’s kot giymişti. Bu kotunun baldır kısmında bir delik vardı, bir tane de dizinde. Beyaz tişörtünün altına karamel rengi bir atlet giymişti; bu da gözlerinin rengini iyice ortaya çıkarmıştı.

Jax baltayı Maddie’nin elinden alırken parmakları birbirine dokunmuştu. Sonra boştaki elini midesinin alt tarafına koydu. Sıcak dokunuşuyla, zarar gelmesin diye yavaşça Maddie’yi kenara itti. Her dokunuşunda olduğu gibi Maddie vücuduna sıcak kırbaçlar atılıyormuş gibi hissetmiş ve bir an için gözlerini kapayıp sallanmıştı.

Seksi seçmeliydi. Kendime not: Her zaman seksi fiziksel işe tercih et.

“Çok geç değil,” dedi Jax yumuşak bir sesle.

Maddie konuşup kendini ele vermekten çekinerek odunu işaret etti. Jax bilmiş bir gülümsemeyle baltayı kaldırıp

salladı. Kasları şişmişti ve Jax, Maddie’nin ağzını kuru bırakacak bir kolaylıkla baltayı sallamıştı, gerçi diğer yerlerinin çok kuru olduğu söylenemezdi. Beş dakika boyunca ritmini bozmadan baltayı sallamaya devam etti Jax ve sonra durdu. Tişörtünü çıkardı ve sadece atletle kaldı. “Denemeye hazır mısın?” diye sordu.

Kesinlikle hayır. Hele de böyle bir manzarası varken. Başını iki yana salladı. “Seni seyretmek oldukça yardımcı oluyor. Devam et.”

Jax ona gülümseyen gözlerle baktı ve odun kırmaya devam etti.

“Jax?”

Omzunun üzerinden Maddie’ye baktı.

“Sen sıcaklamış gibi görünüyorsun. Atletini de çıkarırsan iyi olur.”

“Öyle mi dersin?”

Ah, evet. Sesinin nasıl çıkacağından emin olmadığı için başını sallamakla yetindi.

Alaycı bir şekilde gülümsedi ama sonra hiçbir şey söylemeden atletini de tek bir hamlede çıkardı.

Şimdi onun karşısında düşük belli kotu, belindeki küçük alet çantası ve terli vücuduyla duruyordu.

“Böyle daha iyi,” dedi Maddie güçlkle, sesi ciyaklar gibi çıkmıştı. Bir yandan da dövmelelerine bakıyordu. Eriyip yere yapışmadığı için şanslıydı. Dürüst olmak gerekirse, bu şekilde bir görünümünün olmasına izin verilmemeliydi. Bu, gezegendeki diğer erkeklere haksızlıktı.

Jax işine geri döndü ve odunları kırmaya devam etti. Maddie biriken kırılmış odunları topluyor ve bir yere yığıyordu. Birkaç dakika sonra Tara barış çubuğu vermek için elinde buzlu çay ve bardaklar olan bir tepsiyle bahçeye çık-

tı. “Ah, hürmetli Tanrım,” diye mırıldandı Maddie’nin yanındaki kütüğün üstüne otururken, gözleri adeta Jax’e kilitlenmişti.

İkisi birlikte oturup arzu dolu bir sessizlikle Jax’i, televizyondaki kaçırılmaması gereken bir şovu izler gibi izliyorlardı. Daha sonra Jax durdu ve kolunu alnına sürterken onlara baktı. “Sıra sizde, bayanlar.”

Tara birden ayağa fırladı. “Ah ben değil tatlım... Benim şeyde şey yapmam lazım,” dedi belli belirsiz elini sallarken. “Çayın keyfine bakın. Daha çok var.” Ve sonra hızla yanlarından ayrıldı.

Maddie Jax’e bir bardak doldurdu ve Jax’in göğsünden aşağı doğru süzülen bir ter damlasını izlemeye başladı. O sırada Jax de çayını birkaç yudumda bitirdi. “Bu işi becerebileceğimi sanmıyorum,” dedi Maddie odunları işaret ederek.

“Sorun değil. Senin için daha iyi bir şeyim var.”

Ah, Tanrım. “Kırmızı noktalı mı?”

Jax o kötü çocuk gülümsemesini gösterdi. Tişört ve atletini aldı ve onu ikinci kata, depo olarak kullanılan bir yatak odasına götürdü; oraya yığılmış ahşap kasaları gösterdi. Plan, onları parçalayıp sonra çıra olarak kullanmaktı. Jax Maddie’ye, dışarıda kullandığından daha küçük bir baltayı verdi ve başlamasını söyler gibi kafasıyla bir işaret yaptı.

Maddie bu işe bir şans verdi ve sonra bunu yapabileceğini fark etti. Titreyip, terleyip kendini daha iyi hissedene kadar baltayı sallamaya devam etti. “Vay be,” dedi baltayı bırakırken. “Ne kadar sürdü?”

“İki dakika.” Jax, Maddie’nin yüzündeki bakışı görünce bir kahkaha attı ve hemen onun arkasına doğru ilerledi. Başını iyice ona yaklaştırdı; dudakları Maddie’nin kulağına değiyordu. “Sıcaklamış görünüyorsun. Belki de gömleğini çıkarsan iyi olur.”

Aslında Jax, Maddie’nin bunu yapmayacağını düşünüyordu. Ama ne olduysa –belki de bir adamın onu seksi bulduğunu gerçek anlamda keşfetmesi sonucu– derin bir nefes aldı Maddie ve gömleğini çıkardı. Üzerinde sadece Chloe’dan ödünç aldığı –pekâlâ çaldığı– minicik, mavi atleti kalmıştı.

Jax bir an öylece kaldı, gözleriyle Maddie’yi yiyordu adeta.

Maddie küçük bir gülümsemeyle elini onun göğsünün ortasına koydu ve onu geriye doğru itti. Sonra da bir kez daha baltayı eline aldı.

Nefesini tutup ağır aleti yere indirmeden önce bir dakika bekledi.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye soran Jax’in gözleri eğlenceyle ışıldıyordu.

“Yaklaşıyorum,” diye mırıldandı Maddie.

Jax, gözleri Maddie’ye kilitlenmiş bir halde ileri doğru bir adım attı ve çenesine bulaşmış bir lekeyi sildi. “Daha iyi hissetmen için ne yapmak gerekir?”

Maddie ona doğru eğilerek gözlerini yumdu. *Sen*, diye düşündü Maddie. *İçimde olsan*. İşte bu her şeyi daha iyi yapardı.

Aşağıda bir yerlerden Izzy havladı. Sahibini arıyordu. “Aşağı mı iniyorsun?” diye sordu Maddie ona.

Gözleri birden alevlendi. “Ne zaman istersen.”

Bunu duyunca Maddie’nin göğüs uçları adeta mutluluktan dans etmeye başladı. Kabul etmekten ne kadar çok nefret etse de Tara haklıydı. Jax onun liginin dışındaydı. Sweatshirtünü aldı ve köpeğe kapıyı açmak için aşağıya yöneldi. Ama Jax onu birden tuttu ve onun arkasını kendine doğru çevirdi. “Burayı hatırlıyor musun?” diye sordu kısık bir sesle. “Nerede olduğumuzu hatırla. Tam burası, bu nokta.”

“Bu odadan mı bahsediyorsun? Sıcak ve terlemiş bir halde.”

Jax birden hafifçe kulağını ısırınca Maddie ürperdi.

“Geriye doğru adım atmaya devam ediyorsun,” dedi. “Yeterince ilerlemiyorsun.” Onu hafifçe çevirerek dudaklarını onun dudaklarına sürttü ve sonra gözlerine bakmak için kendini geri çekti. “Yerimizi koru,” dedi sessizce, sesinde tek bir alaycılık bile yoktu ve gitmek üzere döndü.

Onu umursuyordu, ondan hoşlanıyordu, işte aynen böyle. Maddie’nin elleri onu yakaladı ve kendine doğru çekti. “Unutmayacağım.” Sonra da onu öptü, adamın göğsünden gelen inilti hoşuna gitmişti. Onu öpüş şekli çok hoşuna gitmişti, dudakları sıcaktı ve az evvel içtiği buzlu çay tadındaydı, sarhoş edici bir tadı vardı. Vücudunu onunkine bastırdığı zaman gelen hissi de seviyordu. Yapılacaklar listesini, yan taraftaki kulübede olan Tara’yı, içeriye girmek isteyen köpeği, her şeyi unutmaya gerektiğini hissediyordu. “Gitmeliyiz,” dedi.

“Hı hı.” Sweatshirtünü yere bıraktı. Çok kayıtsızca davrandığını kabul ederek kollarını onun beline doladı ve birleşmelerinin verdiği hisle kendini kaybetti.

Jax’in verdiği hisler içinde kaybolmuştu.

Jax sert bir sesle kontrolü eline aldı ve onu kırışe doğru dayadı. Göğsünü avuçladı ve başparmağını gömleğinin üzerinden, çoktan dimdik olmuş göğüs ucunun etrafında gezdirmeye başladı.

“Tanrım, ne kadar yumuşaksın,” dedi. “Yumuşak, sıcak ve mükemmel. Seni tekrar hissetmeliyim, Maddie.” Parmakları gömleğinin altından içeri doğru kaydı. Sonra atletiyukarı kaldırdı ve dudakları Maddie’nin vücudunda bir tura başladı, erkekliğini ona doğru bastırırken dili de onun göğüs ucunun tam üstündeki sütyenin dantelinin üzerinde geziniyordu.

Jax iriydi, ki bu artık Maddie’yi korkutmuyordu, ve inanılmaz bir şekilde tahrik olmuştu. İşte bu Maddie’yi çok heyecanlandırıyordu. “Jax.”

“Biliyorum ama sana doyamıyorum.” Sütyenini aşağı doğru indirirken Maddie’nin göğsünü tekrar öptü ama bu sefer çıplak teninin üzerinden. Bunun üzerine Maddie vücudunu yay gibi gerdi. “Yaklaşamadın bile,” dedi Jax. Sonra onun poposunu tutup sıktı ve ellerini kotunun önüne götürüp düğmesini açmaya çalıştı. Tam bu sırada kapıdaki köpek tekrar havladı.

Gözleri buluştu ve Jax çaresizlikle derin bir nefes verdi. “Sanırım ona baksam iyi olacak.” Nefesleri hâlâ düzensizdi. Jax geriye çekildi; gözleri hâlâ alev alev parlıyordu.

Onu istiyordu. Tekrar. Hâlâ. Hâlâ çok güçlü bir duygu vardı içinde.

“Yerimizi koru,” diye tekrarlardı yumuşak bir sesle ama emir verir gibi. Ve gitti.

* * *

İki sabahtır Maddie ve Tara yoga yapıyorlardı. Bu Chloe’nin mirası, diye karar vermişlerdi. Ayrıca kalori yakmalarına da yardımcı oluyordu.

Sessizlik içinde yapıyorlardı. Pekâlâ, Tara sessizdi. Maddie ise sürekli “Neden tam ayrılacakken *Ye Beni Kafe*’deki işi kabul ettin?”, “Noel’i beraber mi kutlayacağız?” ve “Ford’u nereden tanıyorsun?” gibi sorular soruyordu.

Tara hiçbirine cevap vermiyordu.

Nihayet bir sabah yoga yapmak için oturduklarında Maddie bir hareketi yapmayı reddetti. “Sen en azından bir soruya cevap verene kadar yapmam.”

Tara iç çekti. “Pekâlâ, bence Noel’de birbirimize çok pahalı hediyeler almamalıyız, hele de her kuruşumuzu bu otelle harcarken.”

“Akıllıca,” diye katıldı ona Maddie. “Tabii büyük ihtimalle yamulmuş başka bir atkı hediye edebilirim. Hem biliyorsun ki cevaplamanı en çok istediğim bu soru değildi.”

Tara oturdu ve yüzünü ona çevirdi. Uzun ve mükemmel vücudunu iyice gerdi. “Eğer birine daha cevap veririm sen de benim soruma cevap vereceksin.”

“Anlaştık. Neden bize Logan’dan bahsetmedin?”

Tara’nın sakın yüz ifadesi birden düştü. “Bilmiyorum, belki de ezik gibi görünmek istemediğimdendir.”

“Biz kardeşiz. Kardeşlerin böyle şeyleri birbirlerine söylemeleri gerekir.”

“Evet ama ben en büyüğünüzüm.” Değişik bir baş aşağı yoga pozisyonuna başladı. “En büyük kardeşlerin mükemmel olmaları gerekir.”

“Kim söylemiş?”

“Büyük kardeşler.” Tara iç çekti ve pozisyonunu değiştirdi. “Ve biliyorsun ki buraya ilk geldiğimde buradan bir an önce gitmek istemiştım. Neden kalmaya karar verdiğimi anlatamam. Bilmiyorum. Geçici bir delilik anı.”

“Ya da zamanla bizden hoşlanmaya başladın.”

“Ya da buranın havası hoşuma gitmeye başladı.”

Maddie iç çekti. “Peki ya Ford?”

“Ah, hayır. Ben çoktan iki soruya cevap verdim bile. Şimdi sıra sende. Jax’le aranda ne olup bitiyor?”

“Hah,” dedi Maddie. “Birden soru sormanın neden daha zevkli olduğunu anladım. Hiçbir fikrim yok desem bana inanır mıydın? Yani buraya ilk geldiğimde beni gördün. Erkekleri düşünmek bile istemiyordum.” Bir an tereddüt etti. “Sorun şu ki, onu düşünmemek çok zor.”

“Eğer ona benzeseydim,” dedi Tara, “kendimle sevişmek isterdim. Hem de sürekli.”

Maddie kahkaha attı. “İşte şimdi Chloe gibi konuştun.”

“Beni aşağılamana hiç gerek yoktu.”

“Bizimle kalmalıydı.”

“Ah, demek beni özlediniz.”

Şok içinde dönüp Chloe’ye baktılar. “Merhaba tatlım,” dedi elini sallayarak Chloe. “Eve geldim.”

“Hemen mi?” diye sordu Tara. “New Mexico’ya ne oldu?”

“Oraya pek de gittim sayılmaz.” Chloe yoga matını açtı.

“Peki ya Teksas?” diye sordu Maddie ve Tara’nın pozisyonunun aynısı yaptı, sanki sabahtan beri çalışıyormuş gibi.

“Oraya da gitmedim. Siz ikinizin bensiz çok eğleneceğinize karar verdim. Hem buradaki doğal deniz tuzunu seviyorum. Aklıma bir vücut losyonu fikri geldi. Maddie, odaklan. Duruşunu bozma.”

Ne, dalga mı geçiyordu?

“Her zaman olduğu gibi çok hızlı hareket ediyorsun. Hep acelen var. Gülleri koklaman için kendine biraz vakit tanımalısın.” Chloe hızlı bir hareketle avuçlarını yere yapıştırdı ve bacaklarını dümdüz yaparak gerinmeye başladı.

“Başka işlerle uğraşıyorum,” dedi Maddie.

“Ne gibi?”

“Takma ismim olan Fare’yi değiştirmek gibi.”

“Peki ya ne yapacaksın?” diye sordu Tara.

“Aslında, daha çok senin gibi olmak istiyorum. Bilirsin işte, güçlü, uğraşılmasa gereken, Demir Manolya.”

Chloe kıkır kıkır gülmeye başladı. Tara şaşkın gözlerle Maddie’ye dönmeden önce gözlerini kısıp Chloe’ye baktığı için de hemen sustu.

“Tatlım, benim gibi olmak istemezsin. Sorunlar beni de darmadağın ediyor.”

“Evet ama sanki bir şey yokmuş gibi davranmayı beceriyorsun. Ve sen de,” dedi Maddie Chloe’ye. “Bu hoşuma gidiyor ve aslında çözümün bir şey yokmuş gibi davranmakta olduğunu çözmeye başladım. Ve tavırda. Anlarsınız işte, güçlü davran, güçlü ol.”

“Sen de mi sürtük gibi davranmaya başlayacaksın?” diye sordu Chloe. “Ve Tanrı kalbini kutsasın gibi şeyler mi söyleyeceksin?”

“Ya da sadece mızımızın teki olabilir,” dedi Tara ciddi bir tavırla. “Ya da daha iyisi, işler kötüye gitmeye başladığında Vespa’sına atlayıp gidebilir.”

Gerilim iyice yükselmişti. “Belki ikisinin bir karışımını yaparım,” dedi Maddie. “Sürtük ve mızımız olur, buna birazcık da öfke katarım. Bu halime de Karışım derim ve çocuklarımıza bırakmak için bununla ilgili kartlar yazarız.”

İki kız kardeş şok olmuş bir halde bir an için Maddie’ye, daha sonra da birbirlerine baktılar. Bu, ikisi Maddie’yi alıp yoga matının üstüne devirmeden önce ona verdikleri tek sinyaldi.

Evet, diye düşündü Maddie, orada yatarken ve sonra Tara ve Chloe ayağa kalkıp yumruklarını ellerine vurmaya başladılar. İşte şimdi gerçek bir aile gibi hissetmeye başlamışlardı.

BÖLÜM 16

“Yazdığım özel şeyleri asla ortada bırakma.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie marinadaki ofis masasına oturdu. Otelin neden başarılı olamadığı anlaşılmaya başlıyordu. Phoebe hiçbir hizmet için yeteri kadar para talep etmemişti, hatta bazen tanıdığı müşterilerinden para bile almamıştı.

Bunun değişmesi gerekiyordu –yaptıkları hesaplamalara göre kesinlikle değişecekti. Ve mekâna tadilat yaptırdıktan sonra da kesinlikle daha fazla müşterilerinin olacağını düşünüyordu Maddie. Bu düşünceler Maddie’nin, kardeşlerini oteli satmama konusunda ikna etmesinde çok yardımcı olmuştu. Başını masaya koydu ve hafifçe birkaç kez vurdu, tam bu sırada içeriye uzun boylu bir adam girdi.

Çok uzun boylu ve şişman bir adamdı, aynı Monsters Inc. çizgi filmindeki Sully’ye benziyordu, tabii onun gibi mavi bir kürkü ve gülümsemesi yoktu.

“Bir tekne kiralamam gerekiyor.” Sesi sanki bir mikrofondan konuşuyormuş gibi gürleyerek çıkmıştı. “İçinde her şeyi tam olsun.”

Maddie bu ses üzerine hemen ayağa fırladı. “Daha önce buradan kiralama yaptınız mı?”

“Evet.”

Güzel. Demek ne yaptıklarını bilen biri vardı.

“İsmim Peter Jenkins.” Parmağını masaya koydu. “Ve burada anlaşılmam var. Phoebe ile bir anlaşmamız vardı.”

Maddie çünkü muhasebe hesaplarını kontrol ettiği için bilinçli bir şekilde dosya dolabına gitti ve tekne kiralari dosyasını alıp onun ismini buldu. *Lütfen not alınmış olsun, lütfen not alınmış olsun...*

“Benzini olduğundan emin olun,” diye gürledi adam. “Çok acelem var.”

Evet bunu anlamıştı Maddie. Ve başka bir şeyi daha anlıyordu –çok gerilmişti. Adam konuşmuyor bağırıyordu. Bu da Maddie’nin parmaklarının çalışmayı reddetmesine, beyninin işe yaramaz bir hale gelmesine neden oluyordu. Ayrıca daha kira sözleşmelerini henüz tam olarak incelememişti ve prosedürü de tam olarak bilmiyordu.

“Neden bu kadar uzun sürüyor?”

“Üzgünüm.” Boş kira sözleşmeleri dosyasına uzandı ve balıkçı teknesi için olana bakmaya başladı. “Bu işte yeniyim bu yüzden–”

“Hay sıçayım.” Masanın üzerine paraları fırlattı ve bunu yaparken masadaki her şeyin yerinden zıplamasına sebep oldu. Maddie de neredeyse bedenini terk edecekti. Dikkatli bir nefes aldı ve sinirini bozmamak için kendini kontrol etmeye çalıştı. Tam o sırada doğru sözleşmeyi buldu. “Buldum–”

Ama adam çoktan duvardaki anahtarları alıp, iskeleye çıkmış, tekneye doğru ilerliyordu.

“Hey,” diye seslendi Maddie, parayı sonradan nakit kasa-sına koymak üzere cebine sıkıştırırken. Bu çok zor olmaya-caktı çünkü nakit kasası zaten boştu. “Bakar mısınız?”

Maddie onu yakaladığı zaman adam çoktan teknenin yanına varmıştı. “Bay Jenkins, bunu imzalamanız...”

Adam onu görmezden gelerek halatı çözdü ve bu da Maddie’yi çok sinirlendirdi. Adam çekip gitmeden teknenin güvertesine zıpladı ama o zıplar zıplamaz tekne sert bir şekilde sallandı.

“Kıça geç,” diye bağırıldı. “Kıç!”

Teknenin kenarına tutunan Maddie eğildi ve çok soğuk görünen suya baktı, tekne hızla yerinden kalkarken panikle-memeye çalıştı. Mantıken kıcın sağ ya da sol taraf demek olduğunu biliyordu, ya da ön veya arka. Ama aslında tek bildiği tekne böylesine sallanırken hangi tarafa gideceğini bilmi-yordu ve birden kendini bırakıp yere oturdu.

“İn şu kahrolası tekneden!”

Ah, hayatta olmaz. “Siz imzalamadan inmem!”

Bay Jenkins ona uzun, sert bir bakış attı ama bu onu kor-kutmamıştı.

Yani, çok fazla korkutmamıştı.

Bunun yerine cebinden bir kalem çıkarıp ona uzattı. Adam sözleşmeyi ondan aldı ve imzalayıp kucağına fırlattı. Tanrım ondan kurtulmak için acele ettiğine hiç şüphe yoktu. Maddie dikkatlice teknedeki indi ve adam bir yandan bu aptallığı için onu dava edeceği gibi bir şeyler mırıldanarak marinadan ayrılırken iskelede durup ona baktı.

Kaba adam. Maddie kendi kendine konuşarak ofise doğru ilerledi.

“Bugün yine kafein almayı unuttun mu?” diye sordu Jax.

Hiç beklemediği bir anda kapıda beliren genç adama baktı.

Ona sadece bakmak bile kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Hem de çok iyi. Jax onu yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu, üzerinde her zamanki üniforması olan kotu ve yırtık botları vardı; ayrıca yün kapüşonlu bir sweatshirt giymişti.

Ve aletlerini taşıdığı kemeri vardı elbette.

Alet kemerini unutmamak gerekiyordu. “Kafein aldım,” dedi ona Maddie. “Ve biraz da Bay Jenkins. Adam bana aptal dedi.”

Jax’in yüzündeki tembel gülümseme birden kayboldu. “Ne?”

“Evet, kış ne demek bilmiyorum. Hele motorla ne ilgisi var hiçbir fikrim yok.” Maddie gülümsüyordu ama Jax’in ifadesi ciddiydi.

Jax Maddie’nin yanına doğru ilerledi. “Adam götün teki.”

“Sana katılıyorum. Ama hiç değilse ücretini ödeyen bir göt. Annemin neden bu adamla bir anlaşması varmış ki?”

“Sanırım onunla kısa bir süre de olsa çıkmıştı ama onun o güneşli ruh hali bile bu adamın kronik huysuzluğunu iyileştirmeye yetmemiş olmalı. Lütfen bana seninle öyle konuştuğu zaman kışına tekme bastığını söyle.”

“Yapacaktım. Ama doğruyu söylemek gerekirse benim hatamdı.”

Jax donup kalmış ifadesi giderek ciddi bir hal almıştı. “Maddie.”

Maddie ona baktı, midesinde bir vızıltı vardı. “Kahretsin,” diye fısıldadı. “Benim hatam değildi. Yine aynı şeyi yaptım.” Gözlerini yumdu. Ve aklında tekrar o tekneye tırmanıp o adama haddini bildirmek düşüncesiyle ellerini yumruk yapıp iskeleyle doğru ilerledi.

“Maddie.”

“Hayır, gitmem lazım. Ona kafamdakileri söyleyip belki de ayağımı onun—”

Birden iki sıcak kol ona sarıldı ve onu sert göğsüne doğru çekti. “Ben de sana katılıyorum,” dedi kulağına doğru. “Hatı istersen ona daha iyi vurman için onu tutabilirim. Ama onu bulmak için yüzmek gibi bir düşüncen yoksa gelmesi için birkaç saat beklemek zorundasın.”

Yüzüne bakmak için ona döndü. Jax’in yüzü hâlâ çok ciddiydi; Maddie’nin onu o gece, Aşk Kulübesi’nde o herifi tekmelerken gördüğü zamanki sert ifadesi vardı. Ve Maddie Jax’in kendisine kızgın olmadığını bilmesine rağmen bu bakışlar heyecanlanmasına sebep olmuştu. “Hayatımın güçlü başrol kadın oyuncusu olmak tahmin ettiğimden daha zormuş.”

“Gayet iyi gidiyorsun. Gerçekten de iyi gidiyorsun.”

Tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Öyle mi dersin?”

Adamın gözleri ısınmıştı. “Evet.”

Maddie güçlükle gülümsedi. “Gerçekten de onu benim için tutar mıydın?”

“Hem de görür görmez.”

Neden bilmiyordu ama bu yüreğinin ısınmasına sebep olmuştu ve gülümsemesi iyice büyümüşü. “Bu aslında ahlâki olarak çok da doğru bir hareket sayılmaz.”

Jax’in Maddie’ye bakışları, ahlâki açıdan doğru bir hareket yapmayı sallamadığını gösteriyordu, sadece doğru olanla ilgileniyordu.

Ve Tanrım, inanılmaz güzel kokuyordu. Nasıl oluyor da her zaman böylesine güzel kokmayı başarıyordu. Ama Maddie, onu sweatshirtünden tutup kendine doğru çekmek yerine etrafından dolanarak masasına doğru ilerledi. “Bütün bu işleri bitirmem gerekiyor. Ne yaptığımı bilmiyorum ve bu yüzden de para kaybetmek istemiyorum. Ve Bay Jenkins

beni aptallığım yüzünden dava edeceğini söyleyerek tehdit etti ve böyle bir şey olursa gerçekten de kötü olur.”

“Sen de ona, sana verdiği duygusal zarardan dolayı karşı dava aç.”

Bunun düşüncesi Maddie’yi gülümsetti. “Bunu gerçekten de yapabilir miyim?”

“Eğer hasar gördüğünü kanıtlayabilirsen, elbette.”

“Bir avukat gibi konuşun.” Gülümsedi. “Ama iyi ki değilsin, yoksa senden bu kadar hoşlanmazdım.”

“Gel buraya,” dedi Jax yumuşak bir sesle ve sarılmak için onu kendine doğru çekti. “Öp beni, Maddie. Bana mutlu yerimizi hatırladığını göster.”

Maddie parmak uçlarında yükseldi ve kendi ismini hatırlayamaz hale gelene kadar onu öptü; sonra yüzünü onun boynuna bastırdı ve göğsünde garip bir düğümlenme hissetti. Bu bütün bunların onun için ne kadar büyük bir anlama geldiğinin işaretiydi. Onun ne büyük bir anlamı olduğunu ifadesiydi...

“Maddie-”

“Bu kadar açık olmanı seviyorum,” dedi Maddie. “Bu kadar dürüst olmanı. Görüştüğün her kadın bunun değerini biliyor mu?”

“Şu an senden başka birisiyle görüşmüyorum. Eğer başka birini görüyor olsaydım benimle sevişmeyeceğini söyle bana.”

“Bunu diyeceğimi düşündüğünü biliyorum ama hayatımda çok kötü seçimler yaptım,” dedi Maddie. “Artık insanlar hakkındaki hükümlerime güvenmiyorum. Direkt senin söylemen daha iyi çünkü sana güveniyorum.”

Adamın yüzünden birden öyle tuhaf bir ifade geçmişti ki, Maddie bunu nasıl adlandıracağını bilemiyordu. Uzun

bir an boyunca Jax onun çenesini okşayan başparmağına baktı. “Peki ya sana söylemediklerim?”

“Ne?”

“Beş yıldır hiç ilişkim olmadı,” dedi Jax. “Buraya geri taşındığımdan bu yana. Açılmak çok da bana göre bir şey değil Maddie.”

“Beş yıl sevişmemek için uzun bir zaman.”

Birden gözlerini ona çevirdi. “Hiç sevişmedim demedim.”

“Ah.” Ah.

“Ama senden önce uzun bir süre sevişmemiştim.”

“Kasabada bir sürü kadın var.”

“Evet ve birçoğu beraber olmayı benden daha fazla cidiye alıyor. Maddie benim hakkımda bilmen gereken bir şey var.”

Tanrım. “Evlisin. Sen bir suçlusun. Sen-”

“Bir avukatım. Şanslı Liman’a taşınmadan önce Seattle’da yaşıyordum. Avukatlık yapıyordum.”

* * *

Jax birkaç günü kasabanın diğer tarafındaki evinde banyo tadilatı yapmakla geçirdi. Maddie onun söyledikleri hakkında çok bir yorum yapmamıştı, ama yine de kendisini ondan uzak tutmuştu.

Jax’ın geçmişiyle ilgili yapacağı hiçbir şey yoktu, bu artık çoktan olup bitmiş bir durumdu. Ve bunu ona söyleyerek doğru bir şey yapmıştı. Özellikle de bildiği ama kendi hakkında olmayan sırları içinde tutarak sadece avukat olduğunu söylemesi iyi olmuştu.

Sadece Maddie'nin de aynı şekilde düşünmesini umuyordu. Ve kendisine de onun böyle düşüneceğini söyleyip duruyordu, zira birbirlerine karşı hissetmeye başladıkları şey, bu konularda hafifletici neden olabilecek kadar güçlüydü.

Karides festivali için evden ayrıldığı sırada Jeanne'in yaptığı süslemelere bakıp başını iki yana salladı. Jeanne kapıya astığı ökseotu dahil her şeyi tam olarak hazırlamıştı ve dönüştürme onun eve bir kadın getireceğinden eminmiş gibi davranmıştı. Ama büyük ihtimalle böyle bir şey olmayacaktı.

Arabayla iskeleye gitti. Birkaç saat içinde neredeyse kasabadaki herkes bu yıllık olay için orada toplanmıştı. O gece toplanan para polis ve itfaiye departmanlarına verilecekti ama insanlar buraya gelirken akıllarındaki esas düşünce elbette bu değildi.

Hayır, buradaki eğlenceler için geliyorlardı. En önemlisi de belediye başkanının özel olarak süslenmiş bir jetski ile liderliğini yaptı karides botu geçişi için... Ve toplanacak karides miktarına en yakın tahmini yapacak kişi de belediye başkanını öpme şansını elde edecekti.

Erkek, kadın ya da çocuk.

Jax'in şansına bu büyük ihtimalle Ford ya da Sawyer olurdu. Geçen sene kazanan postacı olmuş ve herkes de bu sahneyi zevkle izlemişti. Bu sene kasabadaki iki bin insanın büyük bir kısmının aynı anda doğru tahmin yapmasını ümit ediyordu Jax.

Daha sonra artık mideleri ağrıyana dek yemek yiyecek ve yerel pop-rock grubu Nitty Gritty'nin şarkıları eşliğinde dans edeceklerdi. Yeni doğan günün ışıklarına kadar insanlar dans edecekler gibi görünüyordu.

Sawyer Jax'ten sonra geldi. Üniformasını giymişti çünkü kalabalığı kontrol etmekle yükümlüydü. Ve bir de Jax'le dalga geçmek için elbette. Daha sonra Ford geldi. Yanında

Aşk Kulübesi'nden getirdiği bir bira, şarap ve eggnogg¹ dolabı vardı.

Jax onun için bekleyen jet skiye bakıyordu. Onu Lance ve kardeşi vermişlerdi –dondurma dükkânıyla ilgilenmedikleri zamanlarda jet ski ile dolaşmaya bayılırlardı. Elbette normal insanlar gibi yaz günlerinde yaparlardı bunu.

Oysa bu soğukta jet skiye binmek için çıldıran çok fazla kişi yoktu ama gelenek gelenektir.

Lance ona anahtarları uzatırken gülümsüyordu. Lance, hastalığı yüzünden ölüme çok yakın olsa da hayattan nasıl keyif alması gerektiğini biliyordu. Jet skisini yılbaşı süsleriyle aşırı bir şekilde süslemişti. Sawyer da ona yardım etmişti ve Jax'e elektrik çarpmasın diye her süsün pilli ve su geçirmez olduğundan iyice emin olmuşlardı.

Arkadaşlarının onun arkasını kolladıklarını bilmek güzeldi.

Suda, yine aşırı bir şekilde süslenmiş üç tane karides teknesi vardı ve geçitte ona eşlik etmek için bekliyorlardı. "Çok güzel görünüyor," dedi Lance ve sırtıttı.

Jax başını gökyüzüne kaldırdı. Çok fazla bulut vardı ama herhangi bir kar ya da yağmur belirtisi görünmüyordu. Bu iyiydi. Ama hava sekiz dereceydi; bu yüzden de 'iyi' göreceği bir kavramdı. Balıkçıların giydiği kalın, su geçirmez kostümü giymişti; böylece en azından hayati organlarını donmaktan kurtarabilirdi.

Bu kostümü giymek için soyunduğu sırada kalabalıktan ıslık sesleri yükseldi ve Jax gözlerini devirdi. Sonra kalabalıkta insanlara bakarken gözleri birden Maddie'ninkilerle buluştu.

Maddie başını iki yana salladı. Henüz avukatlık durumunu kabullenemediği anlaşılıyordu ve bu yüzden onu suç-

1 Bir tür içecek.

lamıyordu Jax; ama Maddie'nin bakışlarından, Jax'in bunu yaptığı için kesinlikle çılgın olduğunu düşündüğü de belli oluyordu.

Bu konuda ona hak vermeliydi. Ona gülümsedi. Maddie karşılık vermedi. Ah. Bunu düzeltmeliydi ama her şeyin bir sırası vardı. Suyu adım atıp, jet skiye bindi ve dönüp kıyıya son bir bakış attı.

Ford ve Sawyer sırtıyorlardı. Chloe de.

Kana susamış arkadaşlar.

Maddie ağzını eliyle kapamıştı; bu yüzden onun yüz ifadesinden emin değildi. Ona samimiyetle bakıyor olmasını umuyordu ve tabii bir de ısınmaya ihtiyacı olduğu zaman bunu onun yerine yapmasını.

Tam tahmin ettiği gibi, onun jet ski'yle karides geçidine liderlik ettiği ilk on dakika donmuş bir bulanıklık içinde geçmişti. Sonra kıyıya geri döndüğünde sıcaklıkla karşılaşmış ve battaniyelere sarılmıştı. Daha sonra Sandy eline mikrofona ve bir kâğıt parçası tutuşturdu. Kalabalık heyecanlı bir sessizliğe bürünmüştü.

"Sekiz yüz elli altı karides," dedi Jax yüksek sesle.

Kimse tam sayıyı bilememişti ama birisi sekiz yüz elli diyerek en yakın tahmini yapmıştı. Daha sonra Sandy ona üzerinde kazananın isminin yazdığı başka bir kâğıt verdi. İçinden sessizce okudu ve sonra Maddie'ye baktı; Maddie de ona bakıyordu. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordu ama biraz öfkeli olduğuna şüphe yoktu.

Daha sonra hem kendisiyle dalga geçen hem de özür dileyen bakışlarla Maddie'ye gülümsedi. "Maddie Moore," dedi ve kalabalık çılgınca tezahürat yapmaya başladı.

Maddie'nin ağzı açık kalmıştı.

Chloe ona yardım etmek için onu ileriye doğru itti.

"Ama ben hiç tahmin yapmadım," dedi Maddie Jax onu elinden tutup sahneye doğru çekerken.

Ford ve Sawyer kahkahalara boğulmuşlardı. Chloe de öyleydi ve bu yüzden Maddie gözlerini kısıp ona baktı. "Benim adıma kaç tahmin yaptın?"

"Elli."

"Ben de öyle," diye seslendi Ford.

Sawyer da sırtıyordu. "Ben de yüz tane yaptım. İyi bir sebep için değer."

Pekâlâ, diye düşündü Jax, *bazen kana susamış arkadaşlar da oldukça faydalı olabiliyorlar.*

"Ben kendim için yüz tane yapmıştım," diye seslendi Lucille, yüzündeki hayal kırıklığı belli oluyordu. "Lanet olsun. Belki gelecek sene..."

"Öp, öp, öp," diye bağırmaya başlamıştı kalabalık.

Jax'in titremesi kesilmişti ama hâlâ biraz daha ısınmaya ihtiyacı vardı. Hem kendi vücudu hem de Maddie soğuk ve uzak görünüyordu.

Evet, kesinlikle biraz ısınmaya ihtiyacı vardı. Öpüşmek de bunun için oldukça iyi bir yol gibi görünüyordu. Maddie'nin inatçı bakışlarından gözlerini hiç ayırmadan onu kendine doğru çekti, bugün ilk defa bu an için sabırsızlanıyordu.

"Donmuşsun," diye fısıldadı Maddie.

"Evet."

Bir iç çekti ve kollarını onun beline dolayıp yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Hâlâ sana kızgıyım."

"Biliyorum." Onun güzel gözlerine baktı ve kalbi bütün olasılıkları düşünerek hızla atmaya başladı, umut da bunlardan biriydi ve bu onun için çok yeni bir duyuydu. "Benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyi planlıyorum."

“Jax–”

“Özür dilerim, Maddie. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim ama bilmen gerekiyor ki artık avukat değilim. Bu benim geçmişimde kaldı.”

“Biliyorum.”

“Öpüşün!” diye bir çığlık yükseldi kalabalıktan.

Maddie onun kollarının arasında rahat durmuyordu, herkesin bunu seyrediyor olmasından memnun olmadığı açıktı. Jax onun çenesini tutmadan önce elini yavaşça boynuna doğru götürdü, bunun onu biraz da sakinleştireceğini umut ediyordu. “Bir sorun yok, değil mi Maddie?”

Maddie onu inanılmaz şaşırtan bir şekilde parmak uçlarında yükseldi ve buz gibi suratını avuçları arasına aldı. Jax dudaklarını onunkilere yaklaştırmak için eğildi. Dudakları buz gibi olduğu için Maddie onları nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Ve sonra Jax bir özür mırıldandı ve onu daha iyi öpebilmek için açısını değiştirdi.

Sonra Maddie onu tekrar şaşırttı.

Ağzını iyice açtı ve bu tatlı öpücük birden başka bir şeye dönüştü, daha duygusal ve yoğun bir şeye. Jax’ın içinde öyle bir sıcaklık patlaması olmuştu ki, vücudundaki buzlar hızla erimeye başlamıştı.

Etraflarındaki kalabalık ısıklık çalıyor ve çığlık atıyordu ve bunun üzerine Maddie geri çekildi ama Jax onu sıkıca tutmaya devam etti.

“Biraz vakte mi ihtiyacın var?” diye sordu Maddie. Jax’ın ereksiyon olmuş aletine sürtünürken sıcak gözlerinin ardında alaycı bir ifade vardı.

“Belki daha fazlasına–” Maddie dudağını onun kulağına yaklaştırdı Jax inledi. “Maddie, bu şekilde hiç de yardımcı olmuyorsun.”

Ama daha sonra Maddie kulağına ona oldukça yardımcı olacak bir şey fısıldadı.

“Düşünsene,” diye fısıldadı. “Benim yerime Lucille de olabilirdi.”

* * *

Ford sıraya girmiş müşterilere bira servisi yapıyordu. Artık ısınmış olan Jax de barın arka tarafına geçmiş bardakları alıyor ve yeni alkol şişeleri çıkarıyordu. İçki dolabını ve bu küçük barı buraya getirmek Ford için iyi olmuştu çünkü böylelikle Aşk Kulübesi’ni daha da popüler yapabiliirdi, hem barın diğer yarısına sahip olduğundan bu Jax için de iyi bir şeydi.

Aslında Jax’ın kasabada ortak olduğu birçok işletme vardı. Şanslı Liman’a geri döndüğünde parasıyla ilk yaptığı iş bu olmuştu. Hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği insanlara yardım etmek için işlerine yardımcı olacak olanaklar sağlamıştı.

Hepsi ona müteşekkirdi ama asıl şükranlık duyan kendisiydi. Onu çok hoş bir şekilde karşılamışlar ve ihtiyacı olan aidiyetlik duygusunu ona vermişlerdi.

“Uyan,” dedi Tara elini sallayarak. Sıradan ve kalabalıktan uzak olan barın diğer ucuna gelmişti ve bir beklentiyle ona bakıyordu. “Evet, merhaba. Bir içki istiyorum.”

“Sıra orada. Ben içki servisi yapmıyorum, sadece–”

Tara elini barın üstüne vurdu. “Dinle tatlım. Az önce Lucille popo kaldırmayla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi, tamam mı? Hemen bir içkiye ihtiyacım var. Hatta duble olsun.”

Jax gülümsedi. “Bira mı, şarap mı yoksa eggnog mu?”

“Elbette şarap.”

Jax ona büyük bir bardak şarap doldurup uzattı ve sanki şarabı fondip yaparmış gibi içmesini izledi. “Tara.”

“Evet?”

“Ona söylemelisin.”

Tara Jax’e baktı ve sonra oturup başını barın üzerine koydu. “Bunun için daha çok alkole ihtiyacım olacak. Hem de şaraptan daha güçlü bir şeye.”

Daha sonra Jax, Ford’un barın altına sakladığı viski şişesini ve shot bardağını çıkardı.

“Tanrı seni kutsasın,” dedi Tara, Jax bardağını doldururken.

“Bunu Maddie’den daha fazla saklayamazsın.”

“İzle beni.”

Jax başını iki yana salladı. “Phoebe beş sene önce bana bu gizli hesabı düzenlememi söylediği zaman ona bir şey için özellikle söz vermemi istedi. Ne olursa olsun senin korunman gerektiği konusunda beni uyarmıştı.”

“Benim değil.” Tara gözlerini yumdu. “Benim sırrımın. Benim sırrımın korunması gerektiği konusunda uyarmıştır.” Gözleri kocaman açıldı. “Bu da, bunu kimseye söyleyemeyeceğin anlamına geliyor.” Sesi rahatlamış gibiydi. “Söyleyemezsin. Söz verdin–”

“Ama sen yapmadın ki,” dedi Jax.

“Jax.”

Ölmüş bir kadına verdiği sözün bu kadar önemseydiği bir kadına ihanet etmesini gerektireceğini kim tahmin edebilirdi ki? “Ben sırlarımı söylemem, Tara. Asla.” Profesyonel güvenilirliğinden bahsetmeyecekti bile. “Ama Phoebe likit varlıklarının hepsini o hesaba koyarken–”

“O kadar fazla nakit parayı toparlaması zordu. Ve sonra sen de otele karşılık ona o borcu verdin.” Tara’nın gözleri gizemle dolmuştu. “Ben asla ikinizi de bu pozisyona sokmayı planlamamıştım–”

“Biliyorum,” dedi Jax sessizce. “Ama şimdi üzerimde ölü bir kadının bıraktığı iki sırrı taşıyorum. İki kardeşine de haksızlık olan sırlar.”

“Maddie’yi önemsiyorsun.”

“Evet öyle.”

“Hem de çok.” Öne doğru eğildi ve gözlerinin derinliklerine baktı. “O senin için sadece seviştiğin biri değil.”

Bunu hissetmişti ve bu bilgi uzun süredir ona doğru gizlice yaklaşıyordu. “Ona söylemenin bir yolunu bulmalısın,” dedi Jax tekrar yavaşça. “Yoksa ben senin için bir yol bulurum.”

Tara gözlerini dikip ona baktı ve bardağını ona doğru itti.

Jax bardağını tekrar doldurdu ve Tara bir dikişte bitirdi. “Kimseye söylemedim,” diye fısıldadı. “Hem de hiç kimseye.”

“O hiç kimse değil. O Maddie. Ondan neyi sakladığını ve bunu neden yaptığını bilmesi gerekiyor. Ve bunun peşi sıra yaratacağı etkiyi de bilmeli. Oteli, borcu, hesabı, her şeyi.”

Tara gözlerini yumdu ve derin, yavaş bir nefes verdi. “Öyle...utanıyorum ki.”

Bunu çok iyi anlayan Jax, onun elini tuttu. “Sen sadece bir çocuktun, Tara. Bunun bedelini zaten ödedin. Bunda utanılacak bir şey yok. Bunu bir sır olarak tutarak, olması gerekenden daha fazla güçlenmesine sebep oluyorsun.”

“Biliyorum.” Atkısını boynuna biraz daha sardı. Yeşil ve cıvı cıvı ve yamuk. “Şimdi de sana bir tane örüyor,” dedi Tara Jax’in bakışlarının nereye doğrulduğunu görünce.

“Çok renkli. Bir günah kadar çirkin, Tanrı onun kalbini kutasın. Bir kadeh daha ver, tatlım.”

Bir kadeh doldurdu ve Tara'nın onu da bir dikişte bitirip-şini izledi. “İyi misin?”

“Harikayım.”

“Yalancı.”

Tara bir nefes verdi. “Chloe ile kavga ettiğim zaman onu geren kişi olmama rağmen Maddie bütün sevgisiyle bana bu atkıyı ördü.”

“O zaman Chloe ile kavga etmeyi bırak.”

“Hepimizin bir arada olmasını istiyor.” Gözlerini yumdu ve boş bardağı ona doğru itti. “Hem de en büyük hatamı yaptığım bu kasabada.”

“Belki de artık buna bir hata olarak bakmayı bırakmalısın. Burada olduğun için seni mutlu edecek bir şeyler olmalı, yoksa şansın varken burayı terk edip giderdin.”

Atkısına baktı. “Yemek yapıyorum.”

“Ve bunda çok da iyisin. Şu peynirli burgerlerine bayılıyorum.”

“İyiyim,” dedi hem gururlu hem de biraz şaşkın bir ifadeyle. “Ve bir şekilde kafede çalışmayı ve ayın sonuna kadar burada kalmayı kabul ettim. Bu çılgınlık, eğer buradan başka her yerde olmak istediğimi hesaba katacak olursan. Ye Beni Kafede çalışıyorum, Tanrı aşkına.” Başını kaldırdı ve ona baktı. “Dur tekrar edeyim. Adı Ye Beni olan bir yerde çalışıyorum. Bu beni nasıl bir aptal yapar?”

“Seni iyi bir kız kardeş yapar,” dedi Jax. “Söyle ona Tara.”

Gözlerini bir süre yumdu ve sonra açtı. Tara'nın gözleri ışıldıyordu ve Jax de onun ağlamaya başlamasından korkuyordu. Ama bunu asla yapmayacağını biliyordu.

“Yapamam, Jax,” dedi. “Henüz değil. Hazır değilim.”

Jax derin bir iç geçirdi. Duymak istediği bu değildi. Maddie için içi acıyordu, ondan bunca şeyi sakladıklarını bilmek onu gerçekten de üzecekti. Tara'nın bardağını aldı ve ona bir bardak su doldurdu.

“Ona veremeyeceğimiz şeyleri istiyor, Jax. Bir aile olmamızı istiyor. Ben aile hakkında hiçbir şey bilmem ki.”

“Senin için ördüğü atkıyı takıyorsun,” dedi atkısını işaret ederek. “Bu bir kız kardeşin yapacağı bir şeye benziyor.”

“Hep öyle yalnızdın ki. Babası iyi bir adamdı ama bir set tasarımcısıydı. Çocukluğunun çoğunu film setlerinde, makyaj-saç karavanında ve prodüksiyon ofislerinde geçirdi. İşinin gereği olarak arkadaşları da her projede değişiyordu. Onu arayıp soran kimse olmadığını söyleyebilirim. En yakın arkadaşı patronuydu ve bu durumun içine girdiği zaman onu hemen bıraktı.” Tara elini onun elinin üstüne koyduğunda Jax viski şişesini sıkıca tuttuğunu fark etti. “Ona fiziksel olarak zarar veren o değildi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Birisi verdi ama,” dedi Jax ciddi bir ses tonuyla. “Birisi ona oldukça büyük bir zarar verdi.”

Tara başını salladı ve sudan bir yudum aldı. “Hepsi geçti artık. Giderek güçleniyor. Bu sabah Bay Jenkins tekrar tekne kiralamaya geldiğinde ona nasıl karşılık verdiğini görmeliydin.” Şefkatle gülümsedi. “Belgeleri masada imzalamasını sağladı, lütfen kelimesini kullanarak kibar bir şekilde davranmasını sağladı.”

Bunu görmek Jax'in hoşuna giderdi. “Buraya geldiği zaman bunun yarısı kadar bir inanca ve özgüvene bile sahip değildi.”

“Ve bu değişiyor. Hem de iyi bir şekilde, senin sayende.” Gözlerini dikip bardağına baktı. “Bu otelin ilerlemesini istiyor. Sadece gerçek bir sürtük onu bütün bunlardan vazgeçirebilir.”

“O zaman onun vazgeçmemesini sağla.”

BÖLÜM 17

“Diğerlerinin hatalarından ders çıkarın. Bütün bu hataları yapıp kendiniz öğrenecek kadar vaktiniz olmayabilir.”

PHOEBE TRAEGER

Birkaç gün sonra Maddie, elinde bir sürü havlu ve bezle otelin ufak çamaşırhanesine girdi. Biraz düşününce yıkacak bu çamaşırlara pis ayakkabılarını da ekleyebileceğini fark etmişti.

“Kurutucu terapisi almak için çok uyduruk bir bahane,” dedi Tara kıyafetlerini mükemmel bir şekilde katlarken.

“Kurutucu terapisi mi?”

“Tatlım, herkes ayakkabılar kurutucuda numarasını bilir. Ama bu döngüde kurutucunun yeri yoktur.” Sonra ona gülmüşü ve odadan çıktı.

Maddie başını iki yana salladıktan sonra makineye deterjan ekledi. Çamaşırlar yıkanırken, sayım amacıyla bilgisayara kaydetmek için çarşaf dolabındaki çarşaf ve havluları saymaya başladı. Bilgisayara ufak bir oteli işletmek için gereken tüm programları indirmişti ve bütün bunları organize edip mekanı yenilerken inanılmaz keyif aldığı farkına varmıştı. Tara ve Chloe onun bu yeteneklerinden çok etkilenmişlerdi ama bir yandan da organizasyonun Maddie'ye verdiği mutluluk onları şaşırtmaya devam ediyordu.

Bunda bir sorun yoktu. O da yemek ya da yoga veya spa

egzersizleri yapmaktan alınan keyfi anlayamıyordu. O spa uygulamalarını yaparken öylesine sıkılıyordu ki...

Saatine baktı. İki gündür Ford ona tekneçilik dersi veriyordu, marina ekipmanı ile ilgili her şeyi öğretiyor, tekne nasıl kullanılır ve tekneye nasıl bakılır gibi dersler veriyordu. Ama en sevdiği bölüm kışın ne demek olduğunu öğrendiği kısım olmuştu.

Al sana, Bay Jenkins.

Jax hâlâ kendi dükkânında yeni şeyler inşa etmekle meşguldü, bu yüzden gündüz vakti etrafta görünmüyordu. Genç adamın ona istediği alanı verdiğini fark etmişti. Ama o buraya, Şanslı Liman'a geçmişinde onu yıpratıcı şeyleri yeniden yaşamak için gelmemişti –bu Jax'in geçmişindeki yıpratıcı şeyleri ona yeniden yaşatmaması gerektiği anlamına da geliyordu.

Bu mantığının sesiydi.

Kalbinde o kadar da mantıklı hisler yoktu. Alex'in aldığı avukatlık eğitiminin onu tacizci bir alçak yapmadığını biliyordu ama o Maddie'ye birçok konuda yalan söylemişti.

Jax ise yalan söylememişti, ama bunu gizli tutmuştu. Eğer bundan rahatsızlık duymadığını söylerse kendisi bir yalancı olurdu.

Ama daha büyük bir sorun vardı: tekrar bir adama güvenmeye hazır mıydı? Derin bir nefes vererek gürültüyle çalışan makineyi kontrol etmek için çamaşırhane döndü. Tenis ayakkabıları. Tara'nın sözleri beyinde yankılandı –*kurutucunun bu döngüde yeri yoktur.*

Birden Tara'nın ne demek istediğini anlamıştı. Gerçi bunu söylüyor olamazdı –*yoksa?* Küçük pencereden dışarı baktı. Bahçede hiç araba yoktu. Yalnızdı.

Genelde olduğu gibi.

Gürültüyle titreyen makineye baktı ve dudağını ısırdı. Sonra üstüne oturdu. Bu teoriyi çürütmek için elbette.

Vay.

Makine hızla sallanmaya başlayınca sıkıca kenarlarından tuttu, Tara'nın söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmeliydi.

Bu aletin mükemmel bir ritmi vardı.

On sekiz dakika sonra zevkle titredi ve kendini duvara doğru bıraktı. Gözleri kapalı bir halde nefesini toparlamaya çalışıyordu. Jax'in parmakları –ya da diğer yerleri– kadar iyi sayılmazdı ama yine de onu–

Çamaşır makinesi birden durdu.

Etrafı bir sessizlik sarmıştı, gözlerini açtı. Jax sanki büyüyle çağırılmış gibi gelmiş ve makineyi durdurmuştu.

Ah Tanrım. Tahrik ve utanç duyguları, Maddie'nin içinde adeta bir savaşa girişmişlerdi ama bir şekilde ikisini de eşit tutmayı becermişti –birden fazla işi aynı anda yapma konusunda usta olduğu kesindi. “Ne zamandır buradasın?”

Jax onun alnına düşmüş bir buklet saçını alıp geriye itti ve boynunda atan nabzının üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu. “Yeni geldim. İyi misin?”

Tanrım, Jax o dudaklarıyla ona öyle şeyler yapabiliyordu ki. “E-evet.”

“Emin misin?”

“Hı hı.” Masum görünmeye çalışıyordu. Sanki hep böyle oturmuş gibi. Çamaşır makinesinin üstünde. Çalışırken. “Neden sordun?”

“Çünkü nefessiz kalmış ve biraz da terlemişsin.” Gözleri koyulaşıyor, sesi de giderek alçalıyordu. “Ve çamaşır makinesinin üstünde oturuyorsun.”

“Ah şuna bak, gerçekten de öyle. Aslında gerçekten de çok iyi bir sebebi var.”

“Öyle mi?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Evet.” Alt dudağını ısırdı. “Ama söylemek istemiyorum.”

Jax uzun bir süre yere baktı, gözleri beynini kızartacak kadar sıcaktı. Kalçalarını yumruk şeklindeki elleriyle tutan Maddie'nin yanına geldi ve dilini kulağının etrafında gezdirdi, sesi yumuşak ve kalındı. “Yalnız yolculuklardan birine mi çıktın?”

“Hayır.” Gözlerini yumdu ve adam yavaşça kulağını ısırınca hafifçe inledi. Ah Tanrım. “Belki de evet.”

Jax inledi ve Maddie titreyerek nefesini bıraktı. “Ve eğer seni saymazsak, uzun zamandır çıktığım en iyi yolculuk olduğunu söyleyebilirim.”

Jax ufak bir kahkaha attı ve genç kadının ağzı titreyerek açılincaya kadar başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, sonra onu öpmek için öne eğildi. “Yalnız yolculuklar oldukça doğaldır,” diye mırıldandı dudaklarına doğru. “Ama tek başına olmayan yolculuklar daha çok tercih edilir.”

“Ah,” diye inledi, genç adamın elleri vücudunda gezinirken titriyordu, parmakları ilk önce göğüslerinin etrafındaydı, sonra kalçasına ve bacaklarına indi.

“Hâlâ düşünüyor musun Maddie? Bizim hakkımızda? Hâlâ geri adım atmayı düşünüyor musun?”

Gözlerini Jax'e dikti, onu bir sonraki nefesinden bile daha çok istiyordu ama...ama. Jax kendini geriye çekti ve işte o zaman Maddie daha fazlasının olduğunu fark etti.

“Karar senin,” dedi ve Maddie daha nefesini toparlamadan çamaşır makinesinin düğmesine bastı. Makine tekrar sallanmaya başlayınca Maddie istemsiz bir şekilde inledi ve makineyi elinden geldiğince sıkı bir halde tuttu.

Jax ona sıcak bir gülümsemeyle baktıktan sonra onu yalnız bıraktı.

* * *

İki hafta. Maddie iki haftadır Şanslı Liman'daydı ve bu hayatının en güzel on dört günüydü. Şimdi Noel'e kadar yapması gerekenleri yapabilmek için iki haftası kalmıştı.

Bu süre içinde Tara ve Chloe'nin otele bir şans tanımaları için onları ikna etmesi gerekiyordu.

Bunu yapabileceğine inanıyordu.

Ama kredi memurunun bir kafa hareketiyle bu inancı ölmüştü.

Reddedilmişti.

Derin bir iç çekerek bankadan çıktı, arabasına bindi ve başını direksiyona koydu. Sağ gözünün altında ve başında inanılmaz bir ağrı hissediyordu, midesi düğümlenmişti ve kredi memurunun sözleri beyninin içinde yankılanırken arabanın içinde iyice daraldığını hissediyordu.

Üzgünüm Bayan Traeger, fakat kredi isteğiniz reddedildi. Bugünün ekonomisinde daha zor düzenlemeler ve özelliklerle uğraşıyoruz; siz ve kız kardeşleriniz de istediğimiz özellikleri karşılamıyorsunuz.

Karşılamıyorsunuz...

Eziksiz...

Tamam, son kelimeyi söylememişti ama Maddie kendini bir ezik gibi hissediyordu. Lanet olsun o krediye ihtiyaçları vardı, hem yenilemeler için hem de oteli tekrar çalışabilir bir hale getirmek için.

Kredi kartı borçlarını ödeme konusunda hiçbirinin

olumlu bir geçmişi olmadığını söylemeye gerek bile yoktu.

Birden titreyerek bir nefes verdi ama ağlamayı reddediyordu. Ağlayamazdı. Kız kardeşlerine bu sabah banka görüşmesi olduğunu söylememişti. Onlar bu hafta sonuna kadar belli olmayacağını sanıyorlardı.

Şimdi onlara bunu söylemediği için mutluydu. Bunun sebebi de onların buna üzülmeceklerini bilmesiydi.

Cep telefonunu çıkardı ve babasını aradı. Neden aradığını bilmiyordu ama sevdiği birisinin sesini duymaya ihtiyacı vardı.

"Merhaba tatlım," diye seslendi telefonda babası, arkadan siren ve çığlık sesleri geliyordu. "Nasılsın?"

"Baba?" Kalbi neredeyse duracaktı. "Neler oluyor, iyi misin?"

"Harikayım. New Orleans'ta bir setteyim, korku filmi çekiyoruz."

"Ah." Onun kendisini göremeyeceğini bildiği halde aptal gibi başını salladı. Sesini duymak öyle yardımcı olmuştu ki. "Seni özledim."

"O zaman buraya gel. Biliyorsun her zaman yardıma ihtiyac olur."

Bu düşünce garip bir şekilde cezbedici gelmişti. "Bunu yapabilirim." Nasılsa çok yakında evsiz kalacaktı.

Birkaç dakika konuştular ve Maddie ona hayatını nasıl bir karmaşaya çevirdiğini söylemeden telefonu kapattı.

Ve kalbini...

Tanrım, biraz cipse ihtiyacı vardı. Hem de kocaman bir paket cipse. Derin bir iç çekerek arabayı otele doğru sürdü ama kız kardeşleri orada değillerdi; Chloe'nin Vespa'sı da etrafta görünmüyordu. Bunun üzerine Maddie kafeye gitti ve Tara'yı iş başında buldu.

“Git buradan,” dedi Tara mutfak penceresinden. “İşim başımdan aşkın.”

Güzel, böylece şimdi bunu Tara’ya söyleyemezdi. “Beni ısıtıp yağlandıracak bir şeye ihtiyacım var.” İçimdeki bütün havayı boğan bu endişe dalgasını kırabilmek için. “Ve eğer bana kotlarıma nihayet girmeye başladığımı söyleyecek olursan sana bir atkı daha örmek zorunda kalırım.”

Tara hafifçe başını salladı. “*Sadece Hayat Berbat Golf Topları* ismini taktığım güvecim var. Yumurta, pastırma, peynir ve sağlıklı bir dokunuş için biraz da sebze.”

“Ama bu güveç.” Maddie birden irkildi. “İçeriğindeki her şeyin etkili olması lazım.”

“Çocuk gibi davranma.”

“Etkili Tara.”

“Evet içeriğindeki her şey etkili, ulu Tanrım, ama ekmeği tabağın taaaaa diğer ucuna koyacağım, olur mu? Hatta karnının ağrımısını durdurursan belki başka bir tabağa bile koyarım. Şimdi otur ve çeneni kapa, ben yemeğini getiririm.”

“Pekâlâ, ama ayrıca sıcak çikolataya ve krem şantiye de ihtiyacım var. Ekstra ekstra.” Çünkü krem şanti bütün sorunları çözerdi. Bu kalbindeki acı memnuniyetsizliğin çarpıntısını ve midesinde dönüp duran endişesini hafifletecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu.

Birkaç dakika sonra, mükemmel güvecin kokusunu içine çekiyor ve sıcak çikolatasına biraz daha kremşanti sıkıyordu, sonra birden omurgasından aşağı inen bir titreme hissetti.

Jax.

Kendisini çoktan kaybetmiş bir halde olduğu için gözlerini kaldırıp yüzüne bakmaya cesaret edemedi, sonra birden

adamin botları ve kot pantolonu görüş alanının içine girdi. “Nasıl?” diye sordu burnu sıcak çikolatasının içine gömülmüş bir halde. “Her seferinde nasıl oluyor da biliyorsun?”

“Yüksek dozda kremşanti aldığını mı? Bilmiyordum. Burada potansiyel bir müşteriyle görüşmem var.” Genç kadını dürttü ve yanındaki yere oturdu. Onun o uzun, onu inceleyen bakışlarını hissedebiliyordu. Ve sonra sert bacağına Maddie’nin bacağına dayarken sıcak avucuyla ensesini tuttu, bu Maddie’nin içinde, onun kucığına atlayıp açık ceketinin içine girme isteği uyandırmıştı.

Bunun yerine kremşantiyi direkt ağzına sıktı. Devasa kremayı yuttu, dudaklarını yaladı ve sonra Jax’e baktı.

Jax’in gözleri ise onun dudaklarına kilitlenmişti.

Onu kendisini izlerken izlemek ilginçti. Hayatı iğrenç bir haldeydi. Ve buna rağmen Jax hâlâ onu istiyordu. Daha önceden Jax’in onun için bir önemi olacağını düşünmemişti, hatta ona otel işlerinde yardımcı olabileceğini bile sanmıyordu ama oldukça faydası olmuştu. “Bir toplantının olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Bir dakika bekleyebilir. Konuş benimle Maddie.”

“Ne hakkında?” Neredeyse artık boşalmış olan kremşanti kutusunu salladı. “Uyuşturucumun nasıl bittiğinden mi yoksa başka bir konuda daha nasıl yenilgiye uğradığımdan mı bahsedeyim?”

Son kısmı söylemesinin tek sebebi çok fazla şeker almış olmasıydı. Kremşantinin üzerindeki etiketi okudu, ama hiçbir yerinde bu maddenin insanın özgüvenini yitirmesine sebep olacağına ya da insanı ağız ishali yapacağına dair bir şey yazmıyordu.

Kutuyu parmaklarının arasından aldı. “Hangi konuda yenilgiye uğradığını düşünüyorsun?”

Hayat. Yanan gözlerini yumdu ve yutkundu. Baş ağrısı başlangıcı yerini beyninin sağ tarafında oturan koca bir perküsyon grubuna bırakmıştı. “Biraz cipse ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Yağ ve tuza yatırılmış cipsler. Reddedilme duygusunu hafifletiyor.” Sıcak çikolatasını bitirdi ve tam ayağa kalkacakken Jax onu bileğinden tuttu.

“Reddedilmek mi?”

Reddedilmişti. Ezilmişti. Yok edilmişti... “Bir görüşmen var.”

“Evet,” dedi ama onu bırakmadı. Maddie kendini kurtarmaya çalıştı ama Jax onu kendisine doğru çekti ve dudağının kenarından öptü.

“Kremşanti kalmıştı,” diye açıkladı.

Maddie titrek bir nefes verdi. Onu istiyordu, hem de çok fena, ama bu bile hayatının artık öldüğü gerçeğinin acısını hafifletmeye yetmezdi. “Sanırım müşterin sana el sallıyor,” diye fısıldadı.

Jax döndü ve iki sıra yanında onun ilgisini çekmek için uğraşan adamı fark etti. Jax başını salladı ve vakit ister gibi parmağını kaldırdı, sonra tekrar Maddie’ye döndü. “Konuş benimle,” diye tekrarladı ciddi bir ses tonuyla.

“Banka kredi isteğimizi reddetti.” Bunu yüksek sesle söylemek bile onu hasta etmeye yetmişti ama bunun sebebi yediği bütün o yemekler de olabilirdi. Mutfağa doğru suçlu gözlerle baktı. “Ve henüz Tara ve Chloe’ye söylemedim, ama ısmarladığımız şu iç kapıları iptal etmemiz gerekecek. Ayrıca satmak için muhakkak çatıyı tamir etmeli ve pencereleri de taktırmalıyız ve ben de boyayı bitirmeliyim. Ve müşterin de bizi duymaya çalışırken sandalyesinden düşüp bir yerini kıracak. Artık gitmelisin.”

“Maddie.”

Ah Tanrım, empatiyle dolu o derinden gelen boğuk ses onu milyonlarca parçaya ayıracaktı. *Burada olmaz*, dedi kendi kendine sert bir biçimde. *Bir daha toplum içinde kendini kaybetmemelisin.* Hem bu sefer üzerine kahve dökceği kimse de yoktu.

“Gitmeliyim,” dedi birden. İçindeki bütün sahte gücü kullanmıştı. Kendini yeniden başlatması gerekiyordu, hepsi bu kadar. Kendisini Jax’dan kurtardı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Maddie otele gittiğinde Chloe’nin Vespa’sı hâlâ ortalıkta yoktu; bu yüzden Maddie direkt marinadaki ofise gitti. Eğer gemi batıyorsa, hiç değilse battığı zaman hesaplar birbirini tutmalıydı.

Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra marinanın kapısının açılıp kapandığını ve kilitlendiğini duydu, sonra da Jax’ın karamel rengi gözlerinin içine baktı. Kalbi bir an duracak gibi olmuştu. “Görüşmene ne oldu?” diye sordu.

“Birden iptal oldu.”

Onun yüzünden. Tanrım. Jax’ın işine engel oluyordu. “Jax–”

Masanın etrafından dolaşıp masaya yaslandı, uzun bacaklarını uzatmış, yüzü de Maddie’ye dönük duruyordu. “Bankaya ikinci bir kredi başvurusu yapabilirsin. Ya da başka bir banka dene. Veya şu an borç aldığınızı–”

“Şimdiki borç aldığımız yere gidersek başımızın belada olduğunu anlarlar.”

“Maddie bu piyasada herkesin başı belada sadece senin değil. Bunun sona ermesi gerekiyor.” Sesi çok ciddiydi. “Yardımcı olabilirim–”

“Hayır.” Güçlkle yutkundu ve başını iki yana salladı. “Teşekkürler. Bunu düşünmen bile inanılmaz derecede nazik ama–”

“Tanrım, bütün bunları kendi başına halletmeye çalışmayı bırakır mısın? Tek başına değilsin, artık değil, tabii bunu istemediğin sürece.”

Birden onu hiç bu kadar hüsrana düşmüş bir halde görmediğini fark etmişti Maddie. Gözlerini dikip Jax’e baktı.

Jax de tereddütsüz bir şekilde gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Maddie bana bütün kusurlarını sıraladığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Jax–”

“Hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi ciddi bir sesle, onu bu halde görünce midenin düğümlemesinden nefret ediyordu. *Jax beni incitmeyecek*, dedi kendi kendine. Onu asla incitmeyecekti.

“Sanırım dolaptaki canavarlardan korunmak için hâlâ gece ışığını yakıyorsundur. Ve hâlâ yemeklerinin birbirine dokunmasından hoşlanmıyorsundur.” Başını yana eğdi.

“The Sound of Music,” dedi ve gözlerini devirdi. “Ve alfabeği geçirerek saymak.”

“Bir tanesini unuttun.”

Birçoğunu unutmuştu. Bilinçli olarak. Ama bir dakika, eğer onun sadece bir tane daha hatasının olduğunu düşünüyorsa, bu fikrini yıkmamahydı.

“Bu gezegendeki en inatçı kadın olduğunu unuttun.” Ona doğru yaklaştı ve ellerini oturduğu sandalyenin kollarına koydu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Maddie onun bu hüsrânının kendisiyle değil de, bu durumla ilgili olduğunu anlamıştı ve genç adam aslında ona sıcaklık ve ilgiyle bakıyordu.

“Yardımcı olabilirim,” dedi Jax. “İkinci bir kredi için başvurarak ya da başka bir bankayı deneyerek.”

Onun bu teklifi Maddie’yi öyle sıkıştı ki güçlkle nefes alıyordu. “Şimdi bunu düşünmek istemiyorum.”

“Ne düşünmek istiyorsun?”

“Belki biraz cips yemeyi.”

Başını salladı ve onun havayı yumuşatmasına izin verdi. “Tabii bu cips midendeki kremşantiyle birleşebilir.”

“Doğru,” dedi. “Belki başka yamuk bir atkı örmeyi deneyebilirim.”

Maddie sandalyesine sıkı sıkı tutunmuştu; karşısındaki seksi, mükemmel adam başını iki yana salladı ve Maddie onun bu konuşmayı devam ettireceğini düşünerek üzüldü. Ama üzülmemeliydi. “Daha iyi bir fikrim var,” dedi sessizce, gözleri iyice ısınmıştı.

Onun gözlerine bakınca içinin titrediğini hissetti. Omuzlarıyla neredeyse odadaki bütün ışığı engelliyordu, yoluna çıkan her şeyle mücadele etmeye hazır geniş omuzları...

Bu omuzlar Maddie’yle de mücadele etmeye hazırlardı.

Jax bir süreliğine ona her şeyi unutturabilirdi, bütün yanlışları unutmasını sağlayabilir, tek doğrunun kendisi olduğuna inandırabilirdi.

O, *doğru olan o*, diye düşündü Maddie, Jax’in sert göğsüne bakarken. Göğsünün sıcak olacağını, bu göğsün ona güvenlik sağlayacağını ve bir yandan da onu arzulandıracağını düşündü.

Jax’in elleri Maddie’nin bacaklarından yukarı kaydı ve beline geldi, kazağının tam altına. Elleri büyüktü; nasır tutmuşlardı ve onun çıplak teninin üstündeyken Maddie’nin kendisini çok iyi hissetmesini sağlıyorlardı.

“Yine gerilmişsin.”

“Evet.” Alt dudağını ısırды ama yine de kelimeler ağzından döküldü. “Geçen sefer beni düzeltmiştin. Birşeyleri düzeltme konusunda çok iyisin.”

“Evet. Neye ihtiyacın varsa Maddie.”

İşte. İşte bu onu geçmişindeki diğer erkeklerden farklı kılan bir özellikti. Önceliği oydu. Birbirlerini iki buçuk haftadır tanıyorlardı belki ama Jax onun için her şeyi yapmaya hazırды, ve bunu bilmek Maddie’nin güçlü bir duygusunun dışı vurmasına neden olmak üzereydi. Çaresizce bunu yapmayı göze alamayan Maddie, bu duygusunu içeribir yerlere itti. Jax Maddie’nin ellerini yukarı kaldırıp, aynı anda kazasını da yukarı doğru çekerek çıkarırken Maddie birden her şeyi unuttu.

Üzerinde sadece beyaz sütyeniyle kalakalmıştı, ne de olsa bu sabah üzerini giyinirken gün içinde Jax tarafından baştan çıkarılmayı planlamıyordu.

Jax’in gözleri aşağı doğru bakıyordu, göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını avuçlarının arasına alırken gözleri giderek kararıyordu, sütyenin sadeliğinden hiç de rahatsızmış gibi görünmüyordu.

Sonra başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Çok güzelsin Maddie.” Ve sonra onu öptü.

Evet. Ah, evet. Bu kendisini iyi hissetmesi için gerçekten de uzun bir yol olacaktı ve Jax öpüşmeyi derinleştirdiğinde diliyle onunkine darbeler yapmaya başladı ve onun sıcak teline dokunmak için ellerini gömleğinin altından kaydırды. “Burada mı?” diye fısıldadı Maddie.

“Hayır.” Jax onu sandalyeden kaldırdı ve masanın üzerine oturttu. “Burada.” Gözleri iyice ısınmış bir halde bacaklarını ayırdı ve büyük ellerini iki bacağına koyup iyice yaklaştı. Ereksiyonunu yavaşça ona bastırдыığında Maddie neredeyse kendini kaybediyordu. Kotunun düğmesini açtı ve

tam fermuarına uzandığı sırada Jax ellerini yakaladı. Dudakları çenesine dolandı ve sonra kulağına doğru ilerlerken ellerini de kalçalarına doğru götürdü, böylece Maddie ona bir ağaçmış gibi tırmanamayacaktı. “Bu sefer yavaş,” diye mırıldandı ve ellerini serbest bıraktı. Parmaklarıyla göğüs uçlarıyla oynamaya başladı. “İstediğimiz kadar vaktimiz–”

Evet ama Maddie düşünmek istemiyordu. Biraz kayıtsızlığa ihtiyacı vardı. Şimdi. Belki bu şekilde unutmayı düşünmemişti ama bunu Jax başlatmıştı ve o da ona uyum sağlamıştı. Kesinlikle uyum sağlamıştı. Tekrar uzandı ve bu sefer kotunun fermuarını açtı ve...ah, evet elleri içerideydi, onun sıcak ve sert–

“Maddie.”

Jax elini çektiği zaman Maddie başını kaldırdı ve kendisini durdurmayı düşünmemesi için onu uyardı. Tam o sırada Jax’in elini havada gören Maddie tamamen istemsiz bir hareketle, kendini geri çekti.

Jax bir an için durdu. Korkunç bir an için Maddie de aynısını yaptı. Sonra gözlerini yumdu ve başını masaya çarptı, öyle utanmıştı ki. “Üzgünüm bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.”

Jax sakın ve sessiz bir şekilde onun üzerine doğru eğildi ve elini boynuna götürdü. Acıyan başını tuttu ve bir sorun olup olmadığını kontrol etti.

Maddie ona tek acıyan yerinin o kahrolası, değersiz kalbi olduğunu söylemeliydi. Korkmuş bir halde gözleri kapalı duruyordu. Ona güveniyordu, hem de şimdiye kadar beraber olduğu her erkekten daha fazla, bu yüzden ona tam olarak bunu neden yaptığını–

“Maddie, bana bak.”

Maddie kendi kendine gözlerini açması gerektiğini söyledi, Jax başını iki yana salladı. “Üzülme. Asla üzülme.”

Nasıl üzülmeyebilirdi ki? Çünkü daha bir dakika önce ellerini onun vücudunda gezdiriyordu ve şimdi...şimdi ondan uzaklaşıyor ellerini bacaklarından çekiyordu.

“Bunu yapmacamız,” dedi Jax sessizce. Öylesine nazikti ki... “Böyle değil, tekrar olmaz.”

“Jax –beni incitmeyeceğini biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Henüz değil. Ama alışıyorsun. İşte bu yüzden–”

“O zaman neden?”

Jax’in çenesindeki bir yer seğirdi, bunun bedelini nasıl ödediğini gösterir gibi. Maddie de kesinlikle bunun bedelini ödüyordu, vücudunda bir uğultu ve çarpıntı vardı.

“Çünkü senin kaçış noktan olmak istemiyorum. Ben daha fazlasını istiyorum. Evet,” dedi Jax, Maddie ona baktığı zaman. “Bunun ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, ama durum böyle.” Jax uzun bir an ona baktı, onun da bir şeyler söylemesini beklediği açıkça belliydi, belki Maddie de aynısını hissettiğini söyleyebilirdi ama adeta boğazında bir şeyler düğümlenmişti ve konuşamıyordu. Jax başını salladı ve kotunun fermuarını çekmeden evvel ona kazığını uzattı ve sonra kapıya doğru ilerleyip orada durdu.

Maddie nefesini tutmuştu. Onun yürüyüp gitmeyeceğinden emindi. Ona geri gelecekti ve gülerek bu konunun üstesinden geleceklerdi...

Bu her an olabilirdi...

“Kendine iyi bak, Maddie.”

Kapının birden kapanma sesiyle gözünü kırptı Maddie. Bu, her şeyi bitiren bir ses gibiydi sanki.

Görünüşe göre bu bir oyun değildi. Hem de hiç...

Ve onun bütün vücudu hâlâ böyle titrerken, Jax nasıl bu kadar sakın bir şekilde gidebilmişti? Hızla döndü ve ilk bu-

labildiği şeyi -bir dosya- eline aldı ve o gözden kaybolduktan sonra kapıya doğru fırlattı. Ama dosya daha kapıya varmadan yere düşmüştü bile. Kahretsin. Ve ona da lanet olsun.

“İyi,” dedi yüksek sesle. Ama iyi değildi ve bunu kanıtlayacak kadar titriyordu, midesindeki köpürmeden bahsetmeye gerek bile yoktu. Sonra kalktı ve masayı düzeltmeye başladı. Bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Büyük bir şey. Yeni bir şey.

Bakışları masanın arkasında anahtarların asılı durduğu kancalara kaydı. Özellikle de balıkçı teknesinin anahtarlarına. Sonra birden anahtarları aldı, ofisten çıktı ve hızla iskelele yöneldi. Değişik türde bir yalnız yolculuğa çıkmanın zamanı gelmişti.

Zihninde Ford’un sessiz ve sakın sözlerini hatırlayarak, marinadan tekneyle çıktı. Rüzgâr hafifti, dalgalar çok yoğun değildi. Ama gökyüzü bulutlu olduğu ve kendisi de aptal olmadığı için kıyıya yakın ilerliyordu. Sakin bir yolculuktu ve bunu kendisi için yapmak mükemmel hissetmesini sağlıyordu.

Üşüyünce marinaya geri döndü. Tekneyi güverteye yanaştırırken biraz zorlanmıştı. Ama başarmıştı, hem de tekne dişlerini zangırdatacak bir sesle güverteye yanlışlıkla çarpmasına rağmen. Bu kiralık teknelerin başına hep gelirdi.

Sonra tekneyi bağladı, anahtarları astı ve başını salladı. Başarmıştı. Gerçekten de başarmıştı. Ve eğer bunu yapabilseyse her şeyi yapabilirdi. Hatta belki de kendini mahvetmeden bir ilişki bile kurabilirdi.

BÖLÜM 18

"Önce gerçekleri öğrenin. Daha sonra onları çarpıtabilirsiniz."

PHOEBE TRAEGER

"Bugün annemin doğum günü."

Chloe böğürtlenli kreplerini yerken öylesine bunu söylediği zaman Tara ve Maddie yemek yemeyi bırakıp ona baktılar. "Bu doğru. Bugün elli beş yaşına basacaktı. Bugünü sabırsızlıkla bekliyordu çünkü birçok yerde yaşlı indirimi almaya başlayacaktı. Hep o kahrolası indirimlerden faydalanmak isterdi."

Tara Maddie'ye baktı. "Sen bunu biliyor muydun?"

Maddie başını iki yana salladı. Jax'in, yanından yürüyüp gittiği andan başka bir şey düşünemiyordu. "Ona ne zaman kaç yaşında olduğunu sorsam bana yaşsız olduğunu söylerdi. Jerry Garcia'nın doğum gününü kendisinininki gibi kutlardı."

Tara gülümsedi. "Bana da hep böyle söylerdi."

"Büyükanmem bana annemin doğum belgesini göstermişti," dedi Chloe. "Böyle öğrendim."

Maddie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Doğum belgesi hâlâ sende mi? Nerede doğmuş?"

"Burada." Chloe gülümsedi. "Yani Seattle'da, bu da oldukça yakın sayılır. Duyduğuma göre Şanslı Liman'da büyümüş."

Phoebe'nin burada okula gittiğini ve burada bir evi olduğunu düşünmek Maddie'nin düşüncelere dalmasına neden olmuştu. Annesi hakkında bu kadar az şey biliyor olması, içinde bir pişmanlık duymasına sebep oluyordu ve babasının aralarında duygusal ve fiziksel uzaklığı yok etmesi için onu cesaretlendirmemiş olması da öyle. Bunun yerine buraya ve Phoebe'nin ona bıraktıklarına yoğunlaşmaya çalıştı.

Kardeşlerine bankanın isteklerini reddettiğini söylemişti. Şaşırtıcı bir şekilde çok üzülmuşlerdi. Ya da en azından böyleymiş gibi davranacak kadar naziktiler. Kredi alacakları başka bir yer bulma konusunda anlaşmışlardı, gerçi Maddie Tara veya Chloe'nin bunun olmasını beklediklerinden emin değildi. Bu sırada ayı çıkarmaya ve yenilemelere devam etmeye karar vermişlerdi ve sonra da oteli satışa sunacaklardı. Maddie satılana kadar oteli açıp işletmeyi hayal ediyordu. Hem kim bilirdi ki, belki işler öylesine iyi giderdi ki birden satmaktan vazgeçebilirlerdi.

En kötü senaryo ise Los Angeles'a geri dönüp babasının bağlantılarını kullanarak bir iş bulması olurdu ama işin bu raddeye gelmemesini umuyordu. Bunu düşünmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu, henüz buna hazır değildi. Birden aklına Jax geldi –düşünmemeye çalıştığı başka bir şey– ve kalbi birden hızla atmaya başladı ama sonra bunu unutup meyve suyu bardağını havaya kaldırdı. "Sana, anne."

Tara ve Chloe ona sanki delirmiş gibi baktılar ama Maddie onların da bardaklarını işaret etti ve onlar da hemen Maddie'ye uyararak bardaklarını kaldırdılar. "Senin kişiliğinin şerefine içmek isterdim," dedi Maddie tavana bakarak. "Ama seni yeterince tanıımıyordum, bu yüzden de senin sayende kim olduğumuzun şerefine içmek istiyorum."

"Bu hoşuma gitti," dedi Tara. "Bu da bütün pişmanlıkları

ve hatta dargınlıkları unutmanın şerefine. Neler olabileceği ve bizim ne olacağımıza...”

“Doğum günün kutlu olsun anne,” dedi Chloe sessizce, ilk defa gözlerinde alaycı bir bakış yoktu.

“Doğum günün kutlu olsun,” diye tekrarladılar Maddie ve Tara.

“Ah ve tabii Jerry’nin de doğum günü kutlu olsun,” diye ekledi Chloe ve hep beraber bir kahkaha attılar. Bardaklarını tokuşturdukları bu an nadir yakaladıkları huzur ve dayanışma anlarından biriydi.

Chloe portakal suyu bardağını çekti ve masanın üzerine koydu. “Şey, Tara, Maddie sana bir şey söylemek istiyor –horluyorsun.”

“Pardon?” Tara’nın gözleri kısıldı. “Horlamıyorum.”

“Evet, horluyorsun. Hem de elektrikli testere gibi. Ya da kış uykusundaki bir ayı gibi. Söyle ona Maddie.”

Maddie ürkmüştü. “Şey, belki–”

“Az önce benim nefes alışımı bir ayağa benzetmiş olamazsın,” dedi Tara Chloe’ye.

“Veya elektrikli testere.”

Maddie derin bir iç çekti ve örgüsüne uzandı. Dayanışma sona ermişti.

* * *

Şafak vakti olunca Jax uyuma taklidi yapmayı bıraktı ve yataktan çıktı. Şanslı Liman’a dönmesinin sebebinin her zaman istediği tembel hayatı sürmek olması ironik bir durumdu çünkü aslında onun içinde tembellik yoktu.

Izzy ise Jax’in aksine rahat rahat uyuyordu. “Uyanma vakti.”

Izzy gözlerini sıkıca yumdu.

“Koşuya gidiyoruz.”

Jax onun başını iki yana salladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Derin bir iç çekti, kalktı ve tek başına koşuya çıktı. Geri döndüğünde Izzy onu verandada bekliyordu. “Kahvaltıyı hazırladın mı?” diye sordu ona.

Izzy ona kötü kötü baktı, sanki *dostum başparmağım olsa bunu kesinlikle yapardım* dermiş gibiydi.

Jax duş aldı ve üstünü giyindi, sonra ofisine gitti ve Jeanne ona bir bardak kahve verip yalnız bıraktı. Üç saat sonra tekrar yanına geldi.

“İç çamaşırı alışverişine gidiyorum.”

Jax yüzünü buruşturarak ona baktı. “Ve bunu neden bilmek isteyeyim?”

“Belki birisi için bir hediye almamı istersin.”

“Kim gibi?”

“Şu şirin kıvrıcık saçlı Traeger kızı gibi. Hani şu kavgalı olduğun.”

“Ne?” Başını iki yana salladı ve ona baktı. “Bunu nasıl biliyor olabilirsin?”

Jeanne gülümsedi. “Bilmiyordum ama öyle düşünceli ve hüzünlü görünüyorsun ki. Ne yaptın? Bana sakın şu aptal erkek hareketlerinden birini yaptığını söyleme. Siyah ve dantelli mi olsun yoksa düz beyaz mı?”

Tanrım. “Sen kendi işine baksana.”

“Ama bu hiç eğlenceli değil.” Yakınına geldi; ona dostça gülümsedi ve yanağından öptü. “Bunu Steve’in kavgalarını bitirmek için kullandığı yöntemle çözebilirsin.”

Derin bir çekti. “Bunu nasıl yapıyor?”

“Çok kolay. Sadece hatalı olduğunu kabul et. Onun hata-

lı olması her zaman işimize yarar.” Nazikçe koluna vurdu ve onu kendi başına bıraktı.

Ama Maddie’nin onu bir kaçıştan daha fazlası olarak görmesini istemek bir hata değildi. Kendini zayıf ve savunmasız hissediyor ve bundan nefret ediyordu.

Kendini hatalı hissetmiyordu.

Düşünmeyi bırak seni aptal. Ofisin içinde yürümeye başladı. Dondurucu bir sabahtı ve soğuk adeta içine işliyor ve ona kışın geldiğini hatırlatıyordu. Marangozhanesine gitmek yerine, Izzy’yi de alıp arabaya bindi ve oradan uzaklaştı.

Ve kendisini otele buldu.

Çok ıssız görünüyordu. İçeri girdi, içerisi dışarıdan daha soğuktu. Bugün ısıtıcıyı açmamışlardı. Zemin kata girdi, henüz bitmemiş fayanslar ayağının altında çıtırdıyordu, duvarların boyası hâlâ bitmemişti ve banyolar da gelecek malzemeyi bekliyorlardı. Birden içinde bir hüznün hissetti.

Böyle olmasına gerek yoktu.

Yukarıdan bir ses duyunca hızla merdivenlerden çıktı ama ikinci katta hiçbir şey yoktu. Tavan arasına çıktığında turnayı gözünden vurmuştu. Diğer odalardaki bütün eşyalar şimdilik buraya taşınmıştı. Her yerde muşambalar geri-lydi ve içinde ne olduğunu ancak Tanrı’nın bileceği koliler vardı. Büyük ihtimalle Maddie’nin büyükbabasının zamanından kalmış olmalıydı.

Buradaki sıcaklığın kutuplardan farkı yoktu, buzlu hava ve Maddie’nin onu görünce attığı soğuk bakışların da bunda çok etkisi olmuştu tabii. Maddie yere oturmuş, önündeki kutuya bakarken telefonuna notlar alıyordu.

“Hey,” dedi donma tehlikesini göze alıp ona doğru yaklaşıırken.

Maddie cevap vermedi.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu ayın faturalarını ödeyebilmek için neleri satabileceğimize bakıyorum.”

Ah, lanet olsun. “Maddie–”

“Burası konuşulmayan bölge.”

Jax gitmeyince Maddie derin bir iç çekti ve Jax onun ağzından çıkan havayı görünce içerisinin gerçekten de çok soğuk olduğuna kanaat getirdi. “Peki.” Başıyla uzakta tam olarak görülemeyen bir yığını işaret etti. “Şu muşambanın altına bakıp ceviz ağacından yapılma antika bir bank var mı diye bakar mısın? Bir tane olduğunu biliyorum. Biri aynısını eBay’de üç yüz elli dolara satıyor. Bu paranın yarısını bile kazansam mutlu olurum.”

Yığına doğru ilerledi Jax. “Burada çalışmamalısın. Çok soğuk.”

“Finansal endişelerin insanı oldukça sıcak tuttuğunu keşfettim.”

Onun para konusunda bu kadar huzursuz olmasından nefret ediyordu. “Kardeşlerin neredeler?”

“Seattle’daki antika dükkânlarına ellerimizdeki mobilyalarla ilgilenirler mi diye sormaya gittiler.”

“Eğer bütün mobilyayı satarsanız, burayı tekrar açtığınızda ne kullanacaksınız?”

Maddie Jax’e, onun zekâsından şüphe ettiğini ima eden bir bakışla baktı ve telefonuna geri döndü. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Gözleri parlıyordu, hem de çok fazla. Ve o sıcak, güzel dudakları şimdi oldukça gergindi.

İşte o zaman anlamıştı Jax. Maddie ona kızgın değildi.

Kızmamış, incinmişti. “Maddie.”

“Git buradan. Şu an herkesten nefret ediyorum ve herkesin içinde senin de olduğundan oldukça eminim.”

“Hayır, değilsin.”

“Evet, eminim. Gerçekten de eminim.”

“Benim hakkımdaki fikrini değiştirebilirim.”

“Buna hiç şüphem yok ama dene bakalım ve yarın bunun sonucunda nasıl yürüyeceksin bir görelim.”

Jax kendisine engel olamadı ve bir kahkaha attı, Maddie başını ona doğru çevirdi. “Bu komik değil. Seni istemiştım ama sen yürüyüp gittin.”

“Beni istemeni istemiştım, sadece—”

“Sen sadece bir kaçış değilsin, benim için değil. Ben sadece bu konuda senden daha yavaşım.”

Jax onun gözlerine baktı ve gerçeği gördü. Jeanne’in söylediklerini anımsadı ve başını iki yana salladı. “Üstüne gelmekle hata ettim.”

“Vay. Hata kelimesini söyleyebilen bir adam. Gömleğinin altında başka nasıl meziyetlerin var?”

“Bilmiyorum. Senin bakman lazım.”

Maddie tek kaşını kaldırdı. “Soyun.”

Jax artık hiçbir şeye çok fazla şaşırmıyordu ama bu onu şaşırtmıştı ve bir kahkaha atarak gömleğini çıkardı.

Maddie onun göğsüne, sonra da dövmelelerine baktı. Gözleri donuklaşmıştı ama umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti.

Poposunu da umursamamıştı.

“Seni daha önce gömleğin olmadan gördüm,” dedi sakince ve sonra Jax eğilip kulak kabartmasa duyamayacağı bir şekilde mırıldandı. “Seni pantolonun olmadan görmeyi tercih ederim.”

“Beni pantolonum olmadan da gördün.”

“Diken üstünde duran bir kadınla mı tartışacaksın?”

Jax neredeyse tekrar bir kahkaha atacaktı ama kendisini tuttu, özellikle de Maddie ona *kendi bokunda boğul* bakışını atmaya devam ederken. Ama en azından ona bakıyordu. Ve yanaklarındaki kırmızılığın sebebi artık incinmiş olması ya da utanç değildi. Görevinin yarısını tamamlamıştı.

Maddie bakışlarını ondan ayırmıyordu. Jax kotunun düğmelerini çözdü ve soğukla mücadele etmek için nefesini tutup baldırlarına kadar indirdi.

Maddie’nin gözleri onun orman yeşili iç çamaşırına kilitlenmişti. Yavaşça telefonunu bıraktı ve yine yavaşça ayağa kalktı. “Senden nefret etmeye çalışıyorum.”

“Ama edemiyorsun.”

“Edebilirim. Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“O zamana kadar fikrini değiştirebilirim,” dedi Jax.

“Ama ben inatçıyım, hatırlamıyor musun?”

“Evet ama ben de çok ikna ediciyimdir.”

Maddie alt dudağını ısırıp ve ona baktı. Sertleşmiş göğüs uçları ondan nefret etmediğini ortaya koyuyordu.

“Sen...” Sertleşmiş penisini işaret etti. “Şey.”

“Evet.” Jax de en az Maddie kadar şaşkındı. Ve oda öyle soğuktu ki...

“Soğukta büzüştüklerini sanırdım,” dedi gözlerini ona dikmiş bakarken.

Jax ağzını açtı ama sonra yine kapadı. Bu dünyada onu böylesine ne söyleyeceğini bilemez hale sokan tek kişi Maddie’ydi. Jax gömleksiz, pantolonu bacaklarında dururken Maddie de ayağa kalktı ve kendi sweatshirtünü çıkardı.

Göğüslerini tamamen kaplayan soluk mavi, saten bir sütyen giymişti. Jax insanın ağzını sulandıran bu görüntüye ba-

karken, Maddie kotunun fermuarını çözüp indirdi. “Kah-
retsin,” dedi ve başını kaldırıp ona baktı. “Pekâlâ, bugün
striptiz yapmayı planlamadığımı bilmelisin. İleriye planla-
ma işiyle geçireceğim bir gün olacağını düşünüyordum.”

Eğer bahsettiği külodunun sütyenine uyumlu bir şey ye-
rine dantelli mor bir tanga olmasıysa bu Jax’ın umurunda
bile değildi. Onun bu görüntüsü bir beyin anevrizması ge-
çirmesine sebep olacaktı.

Kotunu çıkarmaya çalıştı ama paçası ayakkabısının topu-
ğuna takıldı. “Hem biraz pratiğin de zararı olmaz.”

Jax bir kahkaha atınca Maddie söylenerek arkasını dön-
dü ve çizmelerinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Jax’ın eğlencesinin yerini ansızın, katıksız bir ihtiras duy-
gusu almıştı. Bu Maddie’nin küçük tangasının suçuydu; gü-
zel poposunu çevreleyen tangası odadaki ısının yükselme-
sine sebep olmuştu. “Maddie-” Jax’ın sesi boğuk ve derin-
den geliyordu.

Maddie hâlâ çizmelerinin bağcıklarıyla mücadele edi-
yordu. “Evet?”

Jax daha cevap vermeye fırsat bulamadan Maddie’nin
yerde duran cep telefonu çalmaya başladı. Maddie ileriye
doğru sürünerek ilerledi.

Evet. Jax anevrizmayı geçirecekti. Bunu hissedebiliyordu.

“Yapamam,” dedi Maddie telefonuna bakarak, elleri ve
dizleri üzerinde dururken. “Ben...” Omzunun üzerinde
Jax’e baktı ve bakışları tekrar Jax’ın önü iyice kabarmış olan
iç çamaşırına yöneldi. “Gitmeliyim.” Başparmağıyla telefo-
nu kapadı. Hâlâ gözlerini dikmiş ona bakarken bir an dur-
du. “Bu soğuk tavan arasında durmuş birbirimize vücudu-
muz gösteriyoruz.”

“Evet.”

“Artık büyümeliyiz.”

“Belki de. Ama bugün değil.”

Maddie Jax’ın ereksiyonuna bakarken derin bir iç çekti.
“Dün benim kaçış yerim olmayacağını söylemiştin.”

“Bu oldukça aptal bir adam tarafından çok iyi düşün-
mediği bir anda söylenmiş aptalca bir açıklamaydı.”

“Şimdi daha iyi düşünebiliyor musun?”

“Evet. Aramızdaki şey sadece seks değil. Bu yüzden eğer
kaçmak istiyorsan ve bunu vücudumu kullanarak yapacak-
san senin gönüllü kurbanın olabilirim.”

“Ne kadar yüce gönüllü birisin.”

Jax oyunu bitirdiğini ima eden bir şekilde parmağıyla
onu yanına çağırdı.

Maddie ayağa kalktı, ona doğru bir adım attı ve gürül-
tüyle yere yapıştı.

“Tanrım.” Jax ona doğru ilerledi, dizlerinin üzerine otur-
du ve onu yerden kaldırdı. “İyi misin?”

Maddie sırtıttı. “Lütfen bana sakar ve aptal kadın fetişin
olduğunu söyle.”

“Ah, bir fetişim var.” Göğüs uçları yarım santim daha ha-
reket etse sütyeninden fırlayacakmış gibi görünüyordu. El-
lerini kaburgalarına doğru kaydırды ve başparmaklarını gö-
ğüs uçlarının çevresinde gezdirmeye başladı. “Sen. Senin
hakkındaki her şey.”

Maddie derin bir nefes aldı.

“Çıkaracak birkaç kıyafetimiz daha var.” Jax eğilip önce
onun ayakkabı bağcıklarını sonra da kendininkileri çözdü.
Sonra ayakkabılarından ve en nihayetinde pantolonların-
dan kurtuldular.

“Belki iç çamaşırlarımızdan da kurtulmalıyız,” diye fısıl-
ladı Maddie ve parmağını onun iç çamaşırına doğru götür-

dü. Bu hareketiyle onu inlettiği sırada aşağıdan kapı ziline çaldığını duydular.

“Birisini vuracağım,” dedi Maddie.

“Sawyer insanların bunu yapmasından nefret ediyor. Öyle çok dosya işi gerektiriyor ki.”

Zil tekrar çalınca Maddie sürünerek pencereye doğru gitti.

Jax gözlerini onun poposuna dikti ve o da ileri doğru süründü, aklından onun o küçük külodunu dişleriyle çıkarmak geçiyordu. Sonra da onu kalçalarından tutacak ve kendisini sertçe onun içine gömecekti. Evet ve sonra—

“Lucille,” diye tısladı. “Lucille’i vuramam.”

“Birazdan gider.” Sonra eğilip dudaklarını kalçasına değdirdi ve dilinin tangasına dolanmasını sağladı.

“Ama o—” diye fısıldadı Maddie ve Jax külodunu dişlediği zaman elini pencereye vurdu. “Ah Tanrım.”

“Bana bir dakika ver ve sonra ‘Ah, Jax’ demeye başlayacaksın.” Bir elini kadının bacağından yukarı doğru kaydırdı ve dantele gelene kadar da elini durdurmadı. “Bacaklarını aç, Maddie,” dedi kalçasını öperken.

Maddie onun dediğini yaptı ve diğer eli de pencereye çarptı ve sonra birden dikleşti ama iyi bir şekilde değil. “Beni görüyor,” diye tısladı. “Ona el salladığımı sanıyor.” Dizlerinin üzerine çöktü ve ona baktı. “Burada olduğunu biliyor. Cipin burada. Ve ben üzerimde bir gömlek olmadan pencerede duruyorum.”

“Kadın yüz on yaşında. Seni düzgün bir şekilde görmesi imkânsız.” Boynunu öptü. “Gider birazdan.”

“Hayır, gitmeyecek.” Jax onun sütyenini açmaya çalışırken Maddie onu engelledi. “Son kez birlikte görüldüğümüzde, bütün kasaba öpüşmemizi konuşuyordu. Bu ise kasaba-

da konuşulmamalı. Bu,” dedi ve onu dirseğiyle itti, “sadece sana ve bana özel bir durum.”

Jax derin bir nefes verdi ve Maddie üzerini giyinirken oturdu. Maddie o güzel poposunu kotuna sağırmak için hafifçe zıplamıştı. Göğüsleri sallanıyordu ve göğüs uçlarının dışarı çıkmasına ramak kalmıştı ama onları görememişti. *Kahretsin.*

Daha sonra sweatshirtünü aldı ve o giyinirken Jax, bu hafta gördüğü en iyi manzaranın kapanışını izledi. “Lanet olsun.” Maddie üstünü başını düzeltmeye çalışırken birden onun hiçbir şey yapmadan durduğunu fark etti. “Giyinse ne!”

“Yatağa girdiğimizde de böyle otoriter olur musun? Çünkü beni çok fena tahrik ediyor.”

Maddie gömleğini ona fırlattı. “Acele et! Sen de benimle geliyorsun.”

“Tabii ya, ben şimdiye kadar senin geleceğini hayal etmiştim.”

Maddie sıkıntıyla inledi. “Dalga geçmeyi bırak.”

Lucille sekiz dakika boyunca konuşmuştu. Maddie konuşmanın ne hakkında olduğunu bile unutmuştu, sürekli başını sallamış ve onu dinliyormuş gibi yapmıştı —sekiz uzun dakika boyunca. Ve bütün bu dakikalar boyunca, kapının arkasında Lucille’in görüş açısında duran iri, uzun, sessiz adamın yaydığı sıcaklık ve cinsel enerjiyi hissetmişti.

Ama artık eski Maddie yoktu. Başkalarının ihtiyaçlarını kendisinininkilerden önce tutmayı bırakmalıydı. “Lucille,” dedi birden. “Üzgünüm. Çok üzgünüm ama gitmem lazım.”

Lucille şaşırmış gibi görünüyordu ama başını salladı. “Tamam tatlım. Ama fırsatın olunca muhakkak gel, böylece projeye ilgili konuşmamızı bitirebiliriz.”

“Elbette geleceğim. Söz veriyorum. Ve proje gerçekten de kulağa çok iyi geliyor. Mükemmel bir proje.”

Kapıyı kapattı ve gözlerini yumdu. Jax’ın arkadan geldiğini, testosteron ve feromon sızdığını fark etti. Şu an ilgilendiği tek proje buydu.

Jax’ın eli Maddie’nin saçını geriye çekti ve sonra dudaklarının boynuna değdiğini hissetti. Koluyla onu sardığı sırada Maddie de başını onun omzuna dayadı, diğer eli de göbeğinden göğsüne doğru gidiyordu.

“Seni eve götürüyorum,” dedi insanın içini gıcıklayan bir sesle ve elini ciddi bir şekilde tutmadan önce başparmağıyla göğüs ucunun etrafını okşadı. “Benim evime.”

“Kesinlikle evet,” demek için ağzını açtı ama Jax onu çoktan kapıdan dışarıya doğru itmiş, çantasını almak için bile vakit vermemişti, iri vücudu onu hızlı bir şekilde yönlendiriyordu.

“Jax–”

“Burası,” dedi Maddie’nin kelimelerini tekrar ederek, “konuşulmayan bölge.”

“Saat on iki yönünde Lucille var,” diye tısladı başını yana eğmiş arabasına doğru yavaşça ilerleyen Lucille’e bakarak.

“Kahretsin.” Jax hemen Maddie’yi içeri doğru çekti ve Lucille’in gitmesini beklediler.

“Bu kadın beni öldürecek,” diye homurdandı.

Lucille’in arabasını çalıştırması, arabasına yürümesinden daha uzun sürmüştü. Ve sonra Jax Maddie’yi dışarı doğru çekmiş, hızla merdivenlerden inmişlerdi. Izzy de eğlence- li bir şeyler olacakmış gibi kulaklarını dikmiş yanlarından gidiyordu. Maddie bir kahkaha attı, bu kahkahanın yarısı gergin olduğu içindi, yarısı da beklentileri yüzündendi ama yüzde yüzü kesinlikle arzusu sebebiyleydi.

Arabaya varınca Jax onu kapıya dayadı ve öpmek için eğildi. Hükmeden ve derin bir öpücük... Sanki onu, bunu en az kendisi kadar istediğine ikna etmek ister gibiydi.

Maddie kollarını onun boynuna doladı ve kendisini ona daha da yaklaştırdı. “Hızlı sür,” dedi ve kulağını ıslak bir şekilde öptü.

Jax omuz silkti ve resmen onu arabanın içine itti. Sessizlik içinde kasabada ilerlediler, Maddie’nin duyduğu tek ses kendi kalp atışlarıydı. Öylesine heyecanlıydı ki, Jax bacağına dokunduğunda neredeyse kafasını arabanın tavanına çarpacaktı. “Bunu tahmin etmiştim,” dedi Maddie. “Bilirsin işte.”

“Güzel.” Parmaklarını birbirine geçirdi ve başka bir şey söylemedi Jax.

Bu işe yaramıştı. Şu an tek istediği bir erkek tarafından verilen orgazmdı.

Jax tarafından verilen bir orgazm.

Hız sınırının daha üzerine ilerleyerek okyanusun hemen üstünde, kayalıkların hemen dibindeki bir bölgeye doğru saptı Jax. Evi sokağın en sonunda, uçuruma en yakın olan yerdeydi.

Arabadan çıkınca Maddie manzaraya baktı ve şaşırmış bir halde donakaldı. Tek görebildiği derin mavi okyanus ve güneş ışıklarıydı. “Nefes kesici,” diye fısıldadı ileriye doğru bir adım atarken.

“Sonra. Daha sonra,” dedi ve onu adeta evin içine sürükledi Jax. Büyük, geniş odaların, yüksek ahşap tavanların ve mükemmel ahşap döşemelerin içinden hızla geçip onun odasına varmışlardı. “Şimdi seni yatağa fırlatıp seninle eğlenceli dakikalar yaşayacağım,” dedi Jax Maddie’nin dudaklarına doğru.

“Ah,” diye fısıldadı Maddie beklenti içinde titrerken, çoktan ıslanmıştı.

“Evet ya da hayır de, Maddie.”

“Evet, Tanrım, evet.”

Daha Maddie cümlesini tamamlayamadan Jax sözünü tutmuş ve onu yatağa fırlatmıştı. Sonra hemen üstüne çıktı ve tavan arasında ateşledikleri yangını başlattı. Dudakları onunkilerin üzerindeydi ve elini gömleğinin içine sokmuştu, parmakları ise göğüs uçlarıyla oynuyordu. Maddie bir iç çekti ve gömleğini, sonra da onunkini çıkarmak için hafifçe geriye doğru çekildi.

Maddie gözlerini ondan alamıyordu.

Jax eğildi, Maddie'nin göğsünü öptü ve sonra sütyenin-den çıkardı; artık aradaki engel kalkmıştı. “Tenini seviyorum,” diye fısıldadı göğüs ucuna doğru. Ve göğsünü sertçe emmeye başlamadan önce sıcak dilini üzerinde gezdirdi, Maddie nefes nefese kalmıştı. “Öyle yumuşaksın ki.”

“Chloe'nin losyonları,” dedi Maddie gereksiz bir şekilde ve bunu duyan Jax bir kahkaha attı.

“Senin kendi kokun olduğuna eminim.”

Sesi daha seksi olamazdı, Maddie sadece sesini duyarak bile orgazm olabilirdi. Sonra Maddie gerilimi daha da artırarak parmaklarını onun kalçalarını kavrayan kotunun çevresinde gezdirmeye başladı “Ah Tanrım,” diye fısıldadı Maddie.

“Biliyorum.”

Maddie nefesi kesilmiş bir halde kahkaha attı. “Hayır, anlamıyorsun–” Jax başını kaldırıncaya kadar göğsüne bastırarak itti onu Maddie. “Elin külotumun içinde.”

“Hı hı.” Yüzündeki ifade ihtiras ve mutluluk karışımı bir şeydi. “Biraz daha ilerlemeyi düşünüyordum.”

Baş döndürücü bir şekilde gülümsedi.

Jax'ın gözleri koyu ve çok sıcaktı. “Bu seni tahrik ediyor mu?”

“Evet.” Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gülümsedi. “Ama sen beni daha fazla tahrik ediyorsun.”

“Güzel, sen de beni tahrik ediyorsun.” Elini aldı ve ne kadar tahrik ettiğini göstermek için sertleşmiş organının üstüne koydu. “Artık konuşma bitti. Ağızlarımız için başka planlarım var.” Bunu kanıtlamak için onun kotunu çıkardı ve sonra kendisinininkini de çıkarmak için ayağa kalktı.

Onun silüetini bile görmek Maddie'nin nefesini kesmişti. Harikaydı. Bunu söylemeye gerek bile yoktu. Eğilip genç kadını öptü Jax ve daha sonra da başparmaklarını külotuna geçirip yavaşça çıkarırken gözlerini ayırmadan ona baktı. “Çok güzelsin Maddie.”

Maddie adeta erirken Jax de onun bacaklarının arasında ki yerini aldı ve uzun uzun önündeki manzaraya baktığı sırada Maddie kıvranıyordu. “Jax.”

“Eğer benim baktığım yerden kendini görebilseydin...” Geniş omuzları Maddie'nin bacaklarını daha da çok açıyordu, sonra eğildi ve bacağının iç kısmını öptü; bu sırada Maddie'nin aklında tek bir şey vardı. *Lütfen bunda da diğer her şeyde olduğun gibi iyi ol.*

Sonra Jax nazikçe başparmağını ona dokundurdu ve Maddie'nin aklındaki tüm düşünceler gitti. Bir inlemeyele dilini onun ıslak, zonklayan teninin üzerinde gezdirmeye başladı. Maddie dudağını ısırdı ve çarşafı sıkıca tuttu, onun altında kıvranıp durmasını engelleyemiyordu.

Son dakika haberi –Jax bu konuda da diğer her şeyde olduğu gibi çok iyiydi.

“Tadını seviyorum,” diye mırıldandı Jax. Kalçaları ona çarptığında ellerini poposuna doğru götürdü ve görevini

tam anlamıyla yerine getirebilmek için onu sıkıca kavradı. Maddie böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmıyordu ama hızla orgazm sınırına yaklaşıyor bütün bedeni titriyordu ve-

Ve Jax birden durdu.

“Ne oldu?” dedi Maddie nefesi kesilmiş bir halde.

Jax ışıldayan gözlerini kaldırıp ona baktı. “Son iki seferde de tam bu noktaya geldiğimizde yarıda kesilmişti. Sadece biraz bekliyorum.”

Maddie ona inanmayan gözlerle baktı, doğrulup oturduğunda neredeyse nefesi kesilecekti. “Yine yarıda kesilmesini mi bekliyorsun? Çünkü eğer bunu beklediğini söylersen sanırım çığlık atmak zorunda kalacağım.”

Ona inanılmaz seksi bir gülümsemeyle baktı. “Daha iyi bir fikrim var. Ben sana çığlık attıracağım.” Kendine güvenerek yaptığı bu açıklama sonrasında ona doğru eğildi, Maddie’nin oturuyor halde olmasını kendi avantajına çevirmişti. “İlk önce bütün tatlı noktalarını bulmak zorundayım.” Maddie’nin sırtını yatağa bastırarak dilini göğüs ucunda gezdirdi. “Hoşuna giden...” Dilini göbek deliğine getirdi, sonra kalçasını çimdikledi ve verdiği tepkilerden ipuçları toplamaya başladı.

“Peki buna ne dersin?” diye mırıldandı ve bacağına vücuduyla buluştuğu noktayı, kasığının kenarını yalamaya başladı. Maddie altında çaresizce kıvranırken Jax hiç acele etmeden onun tadına bakıyor ve onun kendisini yönlendireceği tarafa doğru gitmeyi bekliyordu. “Maddie?”

“E-evet, bu hoşuma gidiyor.”

“Güzel.” Jax aynı noktayı öpmeye devam etti ve sonra dudaklarını o yerlerde gezdirmeye başladı. “Burası mı?” Maddie cevap vermeyince Jax başını kaldırdı.

“Evet!”

Jax yaptıklarını tekrarladı ve sonra tek parmağını daha sonra da iki parmağını Maddie’nin içine yavaşça sokup çıkarmaya başladı.

Maddie nefes nefese kalmış bir halde onun ismini fısıldadı.

“Güzel mi?”

Sadece, “Aman Tanrım,” diyebildi Maddie.

“Güzel,” dedi Jax ve dişlerini nazıkçe onun merkezine doğru yöneltti.

Sonra vücudunu yukarı doğru kaldırdı, eğer Jax vücuduyla onu engellemiyor olsaydı yataktan havalanacaktı. “Jax, Jax, lütfen...”

“Elbette,” dedi ve dudaklarının altındaki tenini emdi.

“Durma.”

Durmadı; hem de Maddie’nin elleri Jax’ın saçlarını dar-madağın etmesine, çığlık atarak boşalmasına, altında hiç durmadan titremesine rağmen. Artık Maddie iyice gevşediğinde giderek yukarılara çıkarak onun titreyen vücudunu öpmeye devam etti.

Maddie onu daha sıkıca tuttu ve sertleşmiş aletini kalçasında hissederek onu öptü. “İçimde olmana ihtiyacım var.”

Jax onun üzerinden uzandı ve komodinin çekmecesinden bir prezervatif aldı ve Maddie onu aletinin üzerinden geçirmesine yardım ederken inledi. Sonra ellerini ellerine geçirdi. Zaten bacaklarını çoktan iki yana ayırmış olan Maddie’nin içine girdi. Maddie kesik kesik nefes alıyor, onun içini böylesine doldurmasından inanılmaz bir zevk duyuyordu, sonra Jax birden durdu. “Hayır, durma,” diye fısıldadı Maddie; kendi yumuşak ve derinden gelen sesi ona bir an çok yabancı gelmişti.

Alnını onun alnının üzerine koydu, gözlerini yumdu ve kendine gelebilmek için biraz dinlendi. Maddie bacaklarını onun beline doladı ve hafifçe doğrulup içinin onun için ne kadar yumuşadığını gösterdi.

“Tanrım, şuna bak,” dedi Jax boğuk bir sesle. Sıkıca kenetlenmiş parmaklarını sıkarak dudaklarını onunkilere değdirdi. “Gülümsemeni seviyorum.”

Maddie gülümsediğinin bile farkında değildi. Ama onunla birlikteyken kendini seksi, arzulanan ve güzel biri gibi hissediyordu. Kendi dünyasının tam tepesindeydi. Sonra Jax onunla birlikte hareket etmeye başladı, nefesini ke-secek ve kalbini esir edecek bir şekilde sevişiyordu onun-la. Maddie ellerini onunkilerden kurtardı ve parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi, gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. Kendi bakışlarının şaşkınlık ve merakla dolu olduğunun da farkındaydı.

Bu. İşte bu, doğru bir şey yaptığını hissettiği zaman içinde var olan duyguyu.

Jax kollarını sıkıca onun etrafına dolamıştı. Bu hareketi onları birbirlerine daha da yakınlaştırmış, onun Maddie’nin daha da derinlerine inmesini sağlamıştı ve Maddie bunun üzerine bir çığlık atıp zevk içinde titredi. Gözleri giderek kapanıyordu ama Jax’ın bir eli hâlâ onun saçlarının arasındaydı, tekrar gözlerini açıncaya kadar saçlarını okşamaya devam etti. Maddie onun her şeyi görmesine izin vermişti; Jax, o altında titrerken onun da her şeyi görmesini istiyordu.

Jax neredeyse kendisini onun gözlerinin içinde kaybedecekmiş gibi görünüyordu. Tanrı biliyordu ya, Maddie kendisini onun gözlerinde çoktan kaybetmiş ve orgazma ulaştığı zaman kendisini ona bırakmıştı.

Ama onun kollarındayken yere iniş çok güvenli olmuştu. İçinde onunla birlikteyken hep güvende olacağına dair bir his vardı.

BÖLÜM 19

“Kuşlar erken kalkan solucanları yediğine göre, geç saate kadar uyuyun.”

PHOEBE TRAEGER

Maddie iyi görebilmek için gözlerini kırptırdığında karşısında Jax’ın kaslı göğsünü gördü, bu sırada güneş ışınları Jax’ın yatak odasına giderek daha aşağıdan gelmeye başlamışlardı. Başını geriye attığında, deposu artık tamamen boşalmış bir adama göre sıcaklık altın gibi parlayan bir adamla karşılaştı.

“Uyuyakalmışım,” dedi şaşkınlıkla.

“Sadece kısa bir süreliğine.” Jax onun saçıyla oynuyor, buklesini parmağına sarıyordu. “İyi misin?”

Maddie onun bunu neden sorduğunu biliyordu. İçine girdiği zaman onun yüz ifadesini görmüştü, bu sırada genç kadının yürüngesi adeta yerinden çıkmıştı.

Korku.

Jax onun canını yakacağından değil, sebebi kesinlikle bu değildi bu korkunun. Hayır, bu fiziksel bir korku değildi. İçinde uyandırdığı duygular onu korkutmuştu. Eğer kendisini bırakırsa onun için hissedeceklerinden korkuyordu.

Jax onun yanındaydı, onu iyice kendisine doğru çekmiş bir halde yatıyordu. Bir elini başının altına koymuştu, diğer eli de üstlerine çektiği battaniyenin altında Maddie’ye dokunuyordu.

“İyiden de öte bir durumdayım,” dedi Maddie.

“Peki ya o bakış neydi?”

Ona sorgusuz sualsiz güvenmişti ve her şeyi ortaya koymuştu. Bakışlarını onun gözlerinden çekti ve boynuna kaydırıldı. “Çok güzeldi. Öyle, öyle güzeldi ki...”

“Ve bu seni şaşırtıyor mu?”

“Hayır. Beni korkutuyor.” İkisinin bakışları karşılaştı. “Bana bu kadar yakınlaştırdın, beni böylesine sakinleştirdin ama bana hiç soru sormadın. Geçmişimle ilgili. İlişkilerimle...”

“Bana hazır olduğun zaman söylersin diye düşünmüştüm.”

Ve en sonunda hazırıldı. “Bir adamla beraber olmuştum. Benim için hiç iyi birisi değildi.”

Birden Jax’in gözlerinde bir alevlenme oldu. Sert bir şey. Ama konuştuğu zaman sesi sakın ve nazik çıkmıştı. “Bunu anlamıştım.”

“Seninle tanışana kadar kendimi bütün erkeklerin alçak olduğuna inandırmıştım.” Alt dudağını ısırıldı ve Jax elini alındaki yara izinin üzerinden gezdirirken gözlerini yumdu.

“Maddie, bana bak.”

Maddie gözlerini açtığı anda Jax’in sıcak ve onu bekleyen gözleriyle karşılaştı. “Hepimiz alçak olabiliriz. Bunu kanıtlamak için eski erkek arkadaşınla bana sadece beş dakika vermen yeterli ve bunu gerçekten de çok istiyorum ama sana asla zarar vermem. Asla.”

“Sadece beş dakika mı?” diye sordu havayı yumuşatmaya çalışarak.

Ama o dalga geçmiyordu. “Bir ilişkide şiddetin yeri yoktur.”

Sesindeki sertliği duydu ve bundan cesaret alarak devam

etti. “Alex sessiz biriydi. Kontrollüydü. Ve öfkelenildiği zaman daha da sessiz, daha da kontrollü biri olurdu. Sonra bütün bu özelliklerini kaybetti.” Derin, titrek bir nefes aldı ve bir an o korkunç günleri düşündü. “Bana ilk vurduğu zaman öyle korkmuş görünüyordu ki, onu nasıl affettiğimi kendime bile açıklayamamıştım. Çok üzgündü ve bunu bir daha yapmayacağına söz vermişti. Sonra yine oldu. Öyle...” Güçlülükle yutkundu Maddie, bunun bütün korkularının kaynağı olduğunu biliyordu, o ana kadar insanların bu kadar değişebileceğini ve bunun bu kadar korkunç olabileceğini hiç düşünmemişti. “Tekrarlayınca ben de ondan ayrıldım. Ama hâlâ bunun bir kereden fazla olmuş olması gerçeğinden nefret ediyorum.” Gözlerini yumdu ve bu gizli utancını kabulendi. “Onun ne mal olduğunu görememiş olmam çok aşağılık bir şey. Onun gibi bir adamla birlikte olmuş olmak—”

“Artık kurtuldun,” dedi Jax sessizce ve ciddi bir şekilde. “Zor bir durumun üstesinden gelmeyi başardın. Şu an için önemli olan da bu. Utanacak hiçbir şeyin yok.” Bakışları karşılaştıkça kadar bekledi ve sonra yumuşak bir sesle tekrar etti. “Hiçbir şey.”

Maddie başını salladı ve Jax onu yumuşakça öptü. “Tanıdığım en cesur kadınlardan birisin.”

İşte bu Maddie’yi güldürmüştü.

“Öylesin.”

Jax’in gözlerinin derinliklerine baktığında Maddie’nin eğlencesi yerini ciddiyete bırakmıştı. Bu söylediğinde ciddiydi, güçlüymüş gibi davranmasına gerek yoktu. Bu zaten gerçektir. “Bu evi sen mi inşa ettin?”

“Evet. Konuyu değiştirmek istiyorsan, kabul.”

Maddie gülümsedi. “Zeki bir adamsın. Ve bence bu ev çok güzel.”

“Çok bir yerini görmedin daha.”

“Bunun sebebi beni dosdoğru yatak odana getirmen olabilir mi acaba?” Büyük yatak odasına baktı, koyu meşe ağacından yapılma mobilyalarla doluydu, hepsi erkeksi ve davetkârdı. Çarşafı toprak tonlarındaydı ve çok şık görünüyordu. Köşedeki sandalyenin üzerine birkaç havlu atılmıştı ve altında da ayakkabılar duruyordu. Unutulmuş bir kot da yerde öylesine uzanıyordu.

Izzy de bunların üzerine yatmış kestiriyordu.

Oda temizdi ama çok düzenli olduğu söylenemezdi. Onun mükemmel bir süper kahraman olmadığını bilmek güzeldi. “Mobilyalarını çok sevdim.”

“Onları da ben yaptım.”

“Yani birçok yeteneğin var.”

Jax sinsi bir halde gülümseyince Maddie bir kahkaha attı.

“Ve bir sürü de sır,” diye ekledi Maddie.

Jax’in gülümsemesi birden kayboldu. “Evet.”

Jax parmağını onun dudağına doğru götürürken Maddie kalbinin hızla attığını fark etti. “Benimle paylaşacak mısın?” diye sordu.

Jax onun üzerine çıktı ve ellerini aşağıya doğru kaydırды. “Evet. Birinci sır. Henüz seninle işim bitmedi.”

“Haklısın,” dedi Maddie onun sertliğini hissederek. “İçimizden birinin işi kesinlikle bitmemiş.”

Jax yüzünde bir gülümsemeyle onun bacaklarını kendi kalçasına doğru çekti ve ona dokunmak için bacaklarını ayırdı. “Sadece birimizin mi?” diye mırıldandı ve başparmağıyla ona dokunmaya başladı.

Birden ıslanmıştı Maddie.

“Pekâlâ, demek ki benim de seninle işim bitmemiş.”

“İstedığın kadar yavaştan alabiliriz.”

Ellerini onun karın kaslarına koydu ve yüzüne baktı Maddie. Jax’in karşısında bu kadar çıplak olması kendisini bile şaşırtıyordu. Jax’in elleri vücudunun her yerinde dolanıyordu, aynı anda hem sert hem güçlü hem de nazikti. Sonra bir prezervatif çıkardı ve Maddie onu takmasına yardımcı oldu.

Maddie Jax’in üzerine sıkıca oturmuştu ve ritmik bir şekilde hareket ederken bir yandan da elleriyle Jax’i tutuyordu. Birden Jax’ten aç bir inleme geldi ama Maddie’nin kollarını tutmaya devam etti. “Bu sefer yavaş,” dedi Jax, ona tembelce vuruşlar yaparak adeta çıldırtıyordu. “Çok yavaş, Maddie.”

Ve bu konuda ciddiydi. Eziyet dolu uzun dakikalar boyunca, yavaşça içine girip çıkmaya devam etti, onunla oyunlar oynadı ve neredeyse aklını kaybetmesine sebep oldu, ta ki Maddie serbest bırakılmayı isteyen bir köle gibi onun adını haykırana kadar. En sonunda Jax hızlandı; ahenkli ve hızlı hareketlerle içinde gelip gitmeye başladı, Maddie ise çığlıklar atıyor ve sanki Jax onun can simidiymiş gibi sıkıca ona tutunuyordu.

O kadar basit ve mükemmeldi ki her şey...

* * *

En sonunda biraz yemek için mutfığa gittiler. Jax peynir kızarttı ve çorba hazırladı ve sonra nasıl olduysa kendilerini çıplak bir şekilde oturma odasındaki büyük deri koltuğun üzerinde buldular. Maddie nefes nefese kalmış bir halde uzanıyordu. Bu hızla giderlerse Noel’e kadar birbirlerini öldüreceklerini düşünüyordu. Terle sıırıslık olmuştı ve hareket ettiği zaman cildi yumuşak deri üzerinde garip bir ses çıkarmış, bu da onu dehşete düşürmüştü. Sonra tekrar bu sesi çıkarmaya çalıştı çünkü Jax’in bu sesin ondan çıktığını-

Sonra o sert ve acımasız koku gelince birden ikisi de burunlarını kapadılar.

“Tanrım,” dedi Jax yerinden doğrularak.

“Ben değildim, ben değildim.” Maddie şiddete başını iki yana sallıyordu. “Tenim deriye sürtündü ve–” Sonra sustu çünkü Jax iki büklüm olmuş bir halde nefesini tutuyordu. Tanrım o ölüyordu, o–

Sonra onun aslında kahkahadan öldüğünü fark etti. “Ben değildim,” diye tekrarladı kendini aşağılanmış hissederek.

Jax kontrolünü sağlamayı başardı ve ayaklarının dibinde yatan köpeğe döndü. “Izzy bunun hakkında konuşmuştuk, misafirlerin önünde yapmamalısın. Dışarıya çıkmam gerekiyor.”

Köpek Maddie’nin ayaklarının üstüne zıpladı ve neşeyle havlamaya başladı sonra da–

Sesli bir şekilde gaz çıkardı.

Jax sırtıarak gitti ve dışarı çıkması için kapıyı açtı.

“Ben olmadığımı biliyordun,” diye suçladı onu Maddie kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde.

Jax hâlâ sırtıyordu ve sonra oturup onu kucağına aldı. Yüzünü saçlarına bastırdı ve kulağının arkasını öptü.

Tatlı noktasını, bunu biliyordu. “İzin ver de kendimi affettireyim,” dedi boğuk erkeksi sesiyle.

Maddie yavaşça çenesini kaldırdı. “Kendini affettirecek kadar iyi bir şey yapabileceğini düşünemiyorum.”

“Ben düşünebiliyorum.” Bu meydan okumayla gözleri parlamıştı. “Ve iyi olacak Maddie. Hem de çok iyi.”

Pes etmeyeceğim, dedi kendi kendine, vücudunu dimdik tutmaya çalışarak. Pes etme–

Maddie’nin kulağını nazik bir şekilde dişlerinin arasına

olarak hafifçe ısırıldı Jax. Bu bacaklarının arasının da titremesine sebep olmuştu. Etki ve tepki...

Hemen pes etmişti Maddie.

BÖLÜM 20

*"Eğer ince buz üzerinde yürüyeceksen,
dans da edebilirsin."*

PHOEBE TRAEGER

Maddie kalbini göğüs kafesinden fırlamasın diye sıkıca tutuyordu sanki. Söyleyecek bir şeyler düşünüyordu ama aklına gelen tek kelime "Vay" idi. Bu yüzden bunu sessizce mırıldanmakla yetindi çünkü dürüst olmak gerekirse bunu tekrar edip durmak sıkıcı olabilirdi.

Yanında uzanan Jax ona katıldığını belirten erkeksi bir ses çıkardı ve eline uzandı. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve avucunu ağzına götürüp dudaklarına sürttü. "Hava kararmış," dedi. "Bu ne zaman oldu?"

Maddie'nin bu konuda hiçbir fikri yoktu.

"Susadın mı? Aç mısın?"

Cevap olarak genç kadının midesi duvarlarda yankılanacak bir şiddette guruldadı ve Jax kahkaha atınca gözlerini yumdu. Jax onun üzerine doğru yuvarlandı ve kollarını onun başının iki yanına koydu, vücudunun ağırlığıyla onu aşağı doğru itiyordu. "Planım ikimizden biri merhamet diye yalvarana dek seni çıplak tutmaktı. Neyse buna tekrar döneriz."

Sonra duş aldılar, üstlerini giyindiler ve arabaya doğru ilerlediler; bu sırada kapıya bir Mercedes gelmişti. Jax geril-

mişti. Maddie onun yüzüne bakıp da genç adamın kendine olan güveninin birden yok olduğunu görünce şaşırmıştı. "Ne oluyor?"

Daha Jax cevap veremeden şık, takım elbiseli bir adam arabadan indi. Bakışları direkt Maddie'ye yönelmişti.

Kabarık çılgın saçlarını düzeltme isteğine karşı koyduğu sırada Jax elini tuttu ve başparmağını hafifçe parmaklarının üzerinde gezdirdi. Bu rahatlatan hareketinin dışında tek bir kası bile oynamamıştı.

"Şimdi neden telefonlarıma geri dönmediğini anlıyorum," dedi adam Jax'e.

Jax cevap vermedi. Maddie onun nefes aldığından bile şüpheliydi. Bu adam da en az Jax kadar uzun boylu ve yapılıydı, elli altmış yaşları arasında görünüyordu. "Cevap vermediğin e-postalarımda yazdığım gibi," dedi Jax'e. "Elizabeth hakkında konuşmalıyız."

"Sana söylediğim gibi randevu almadan buraya gelme." Bunu söyleyen Jax'in gözleri Maddie'nin daha önce hiç görmediği kadar sert ve soğuktu.

"Tanrım," dedi adam. "Bir kadından bile daha kötüsün. Tamam. Ben...lütfen..." Sonra dalga geçtiğini belli etmek için durdu. "Bir randevu alabilir miyim?"

Jax'in dudağı gergin bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı, ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "Meşgulüm."

Adam homurdandı ve bakışlarını Maddie'ye çevirdi ve Maddie de bir ahırda doğmadığı için ona elini uzattı. "Maddie Moore."

"Jackson Cullen. Bir müşteri misiniz yoksa arkadaş mı?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Jax ve elini Maddie'nin sırtına koyarak onu arabaya doğru itti. "Gidelim," dedi. "Şimdi."

Sadece kısa bir süre önce Maddie onun harika vücudu-

nu öpüyor ve ısıırıyordu, ondan hayatında duymadığı kadar seksi sesler duyuyordu ve bir sürü “şimdi” de duymuştu ama elbette daha farklı anlamlarda.

Jax’ın, kontrolünü kaybetmesine sebep olan bir gücü olduğunu bilmekten hoşlanıyordu Maddie. Onun sıcak vücudunu, kokusunu, tenini, diline gelen tadını, ellerinin gücünü ve bu güce güvenmeyi seviyordu. Onun ince ruhu, nazik ve sonsuz bir sabrı olmasını ve hâlâ testosteronla dolu olmasını seviyordu. Arkadaşlarıyla, köpeğiyle ve kasabadaki herkesle olan ilişkisini seviyordu. O insanı baştan çıkaran gülümsemesini seviyordu. Ona bakışlarını... Onunla dalga geçmesini, onunla birlikte attığı kahkahalarını...

Ve onu sevmekten çaresizce korkuyordu.

Jax onun için arabanın yolcu kapısını açtı ve tam içeriye gireceği sırada, “Seni asla sevmeyecek, biliyorsun değil mi?” dedi Jackson Maddie’ye.

Maddie dönüp ona bakınca başını salladı. “Soğuk birisidir. Onu bu kadar başarılı yapan da buydu. Eski patronlarına sor. Elizabeth’le sor. Nişanlısı.” Başını yana eğdi ve Maddie’nin yüzünü inceledi. “Sana ondan bahsetti mi?”

“Baba!” dedi Jax gerilmiş bir ses tonuyla. “Geri çekil.”

Jackson oğluna uzun uzun baktı. “Ah, işte konuşmaya başladı,” dedi hâlâ Maddie ile konuşarak. “Sen ondan istediğin her şeyi alabileceğine inanana kadar seninle olmaya devam edecektir ama aslında bu bir oyundur. Hepsi bir oyun.” Jackson’ın gülümsemesi karanlık ve haşindi. “İyi bir kıza benziyorsun Maddie ama onun liginin dışındasın. Yerinde olsam şansım varken hemen bu işin içinden çıkardım.”

“Maddie, arabaya bin,” dedi Jax başında onu koruyan bir halde dururken. Sonra babasına döndü. “Arazimden çık ve bir daha gelme.”

Havada şiddet kokusu vardı, Maddie camın arkasından

ona bakarken nabızı hızla atıyordu. Jax ona baktı. Pişmanlık olarak değerlendirilebilecek bir duyguyla bakmıştı ve sonra sürücü koltuğuna geçti.

“Hayatını mahvediyorsun,” dedi babası Jax’ın kolunu tutup.

Jax birden döndü ve Jackson oğlunun yüzünde ne gördüyse birden elini çekti.

“Artık beni oraya buraya itekleyemeyeceksin baba,” dedi Jax. “Bana sahip olamayacaksın.”

“Hayatını tekrar düzene sokmak için hâlâ geç değil.”

Jax tekrar gözlerini camın ardında duran Maddie’ye dikti. “Hayatım zaten yolunda.” Bunu söyledikten sonra sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı.

Jax yola çıkarken sessizdi.

Maddie de sessizdi ama Jax arabayı kullanırken ona dikkatlice bakıyordu. Babasının öfkesini mi almıştı? Mümkündü. Şimdiye kadar öğrendiği bir şey varsa o da insanların ortaya çıkarmaya karar verene kadar bazı özelliklerini çok iyi sakladıklarıydı.

Jax en sonunda konuştu. “İyi misin?”

“Ben de sana aynısını sormayı planlıyordum. Sen... çıldırmışsın.”

Jax gizemli bakışlarını ona çevirdi ve sonra tekrar yola baktı. “Ve bu seni endişelendiriyor.”

Bunu duyunca koltuğunda kıpırdandı Maddie; Jax ise iç geçirdi. “Bunları aştığımızı sanıyordum Maddie.”

O da böyle olduğunu sanıyordu ama aklına birden Alex’in görüntüleri gelmişti, öylesine sakın ve kontrollü görüldüğü anlarda birden çıldırmasını hatırladı. Beyninin ona bunu yapması Maddie’yi öfkelenlendirmişti, beyni ona ihanet ediyor ve delirdiğini hissetmesine sebep oluyordu. Ama aslında so-

run korkusuydu. Bunu istediği kadar görmezden gelebilir di ama bu duygu onu asla terk etmeyecekti. Hayır, hep orada duracak ve sinsice onu en savunmasız anında yakalamayı bekleyecekti.

Jax derin bir nefes verdi ve bir daha konuşmadı. Otobana çıkıp da, okyanus sağ taraflarında, dağlar sol taraflarında kaldığında sessizlik de giderek büyüyordu.

Ve büyüyordu.

Ve giderek daha çirkin bir hal almaya başlıyordu.

“Ona inandın,” dedi en sonunda Jax kısık bir sesle.

“Hayır, ben-”

“İnandın.”

“Üzgünüm. Ben...” Ne olmuştu? *Bu inişli çıkışlı duygular onu bunaltmış mıydı?* Evet. *Çünkü babanın beni korkutmasına izin verdim.* Evet. Hepsi komik, çocukça ve saçmaydı ve o da bunu biliyordu. “Üzgünüm,” dedi tekrar zayıf bir ses tonuyla Maddie.

“Olma,” dedi Jax ciddi bir sesle. “İçinden gelerek yapmıyorsun bunu. O zaman özür dileme.”

Haklıydı. İçinden özür dilemek gelmiyordu. Ona, öfkenden nasıl kurtulacağını sormayı da planlamıyordu çünkü açıkça görülüyordu ki öfkeliydi. Vücudunda hâlâ kendini belli eden gerilimi hissedebiliyordu –nasıl olduysa bu konuda uzman olmuştu. “Ne olursa olsun beni asla incitmeyeceğini biliyorum. En azından mantiken.”

Jax ona soran gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Maddie derin bir nefes verdi. “Babanın yaptığın işle derdi ne?”

O kadar uzun süredir sessizdi ki, Maddie onun cevap verdiğini düşünmedi. Sonra Jax birden konuşmaya başladı. “İnsanın elleriyle yaptığı bir işi aşağı görüyor.” Kasabanın

sonundaki asfalt yola geldiğinde motoru durdurdu. Lucille verandada durmuş onlara el sallıyordu.

Maddie de ona el salladı.

Sonra çamur yola doğru sürdü Jax ve otele vardılar. Jax arabayı park etti ama ikisi de inmek için bir harekette bulunmadılar.

“O ne iş yapıyor?” diye sordu Maddie.

“Avukat. Eskiden aynı işi yapıyorduk.”

Jax’i pahalı bir takım elbisenin içinde, yüzünde sinirli bir ifadeyle hayal etmeye çalıştı ama bunu yapamadı. “Hayır. Onun gibi birisi olduğuna inanmıyorum.”

“İnan. Ve işlerim de çok iyiydi.”

Yüzüne baktı ve bütün öğlen beraber olduğu yumuşak başlı, seksi, oyuncu âşığı görmeye çalıştı ama bunlardan eser yoktu. Bu da sinirlerinin gevşemesine hiç yardımcı olmuyordu. “Neden bıraktın?”

“Bir sürü sebebi var ama en çok dönüştüğüm adamdan nefret ettiğim için bıraktım.”

“Peki ya Elizabeth?”

Omuz silkti. “O da bu hayat tarzının bir parçasıydı.”

“Ondan hiç bahsetmedin.”

“Hayatımın o günlerini hatırlamamaya çalışıyorum.”

Bir dakika boyunca ondan daha fazlasını bekleyerek baktı Maddie. Ama Jax ona beklediğini vermeyince Maddie de öfkelenmeye başladığını hissetti. “Herkesin görüldüğü gibi bir dost olmadığını en zorlu yollardan öğrendim, senin de mutlaka iyi bir sebebin olmalı işinden vazgeçmek için.”

“Ben onun gibi değilim Maddie. Hem de hiç. Bizi sakın karşılaştırma.”

Kendisini adeta ona tokat atmış gibi hissetmişti. Bir *Fare* değilim, diye hatırlattı kendine. Kendinden ödün verme.

“Yani hayatının bu kısımlarını benden bilinçli olarak saklamadın? Ve hâlâ da benden bir şeyler saklamaya devam etmiyorsun, öyle mi?”

Jax’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Onun kazanmasına izin vereceksin.” Kısa ve net konuşmuştu. Öfkeliydi. “Aramızda oluşmasını istediği boşluğun gerçekleşmesine izin vereceksin.”

“Bu kazanılıp kaybedilecek bir dava değil Jax. Benim hayatım.” Jax camdan dışarı doğru bakarken Maddie de gözlerini dikip ona baktı. “Geçmişin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Jax uzun bir süre sessiz kalınca Maddie derin bir nefes verdi. “Jax orada mısın?”

“Her zaman bir şeyler vardır.”

“Bu bir cevap değil ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

Ama sessizliğine bakılırsa alabileceği tek cevap buydu. Dürüst olmak gerekirse, şu an burada bu durumda olduklarına inanamıyordu Maddie. Onun görüldüğü kadar açık olmadığını tahmin etmesi gerekirdi, ama Maddie bütün bunları görmezden gelmişti.

Kendi geçmişinden konuşmanın onu ne kadar zorladığını hatırlayınca Jax’e hak vermişti, ona ve tamamen açık olmamasına anlayış göstermeliydi. Ama bu anlayışı şimdi içinde bulamıyordu. “Yapacak işlerim var.”

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Maddie–”

“Çok işim var.” Maddie arabadan indi ve kapıyı kapattı. Bu çok zarif bir iniş olmamış, gömleğinin eteğini kurtarmak için kapıyı tekrar açmak zorunda kalmıştı.

Ona hiç bakmadan otele doğru yürüdü ve otel kapısını da şiddetle çarptı, sonra da kafasını ahşap kapıya yasladı. Ama daha sonra dayanamayıp gizlice pencereden baktığında Jax’in gittiğini gördü.

BÖLÜM 21

“Erkekler gül gibidir. Dikenlerine dikkat etmelisiniz.”

PHOEBE TRAEGER

Üç kardeş Ye Beni Kafede oturmuş geç bir akşam yemeği yiyorlardı. Tara işini yeni bitirmişti ve bu saatte kafede müşteriden çok Noel süsü vardı.

Chloe gecenin tavuk spesiyalini yiyordu. Tara da çayını dikkatle karıştırıyor ve ordusunu yöneten bir komutanın dikkatiyle çayına bal ekliyordu.

Maddie örgü örüyordu ama bunu bir komutan edasıyla yaptığı söylenemezdi. Kafasında bir sürü düşünce vardı: Jax’in babası, Jax’in eski nişanlısı, Jax, kavgaları... Şu an tam olarak ne durumda olduklarını bilmiyordu, zaten bir durumda olup olmak istediğinden de emin değildi ama aradan birkaç saat geçtikten sonra bir şeyi kabul edebiliyordu.

Aşırı tepki vermişti.

Korku insanı böyle yapıyordu işte, insanı tamamen...aptallaştırıyordu. Bundan nefret ediyordu Maddie. Evine gidip onunla konuşmayı düşünüyordu. Ya da daha iyisi konuşmamayı. Konuşmayı kendisi yerine parmaklarının yapmasına izin verebilirdi.

Chloe ona bir bakış attı ve gözlerini devirdi. “Sen ve şu orgazmik ışıltının artık bitmesi gerekiyor.”

“Chloe’yi umursama,” dedi Tara. “Sadece kıskanıyor, Tanrı onun kalbini kutsasın.”

“Ben senin ölü bedenini kutsayacağım,” dedi Chloe. “Hem sen kıskanmadığını mı söylüyorsun? Fare kesinlikle bir şeyler alıyor, biz ise koca bir vızıltı.”

“Tatlım, hatırlayamadığın bir şeyi özleyemezsin.”

Maddie derin bir iç çekti. “Gerçekten de kıskanılacak bir şey yok.”

“Hı hı.” Chloe başını yana eğdi. “Cennette sorun mu var? Ne oldu? Bana sakın bir prezervatifi bile doldurmadığını söyleme. Kotunu nasıl doldurduğunu görmüştüm.”

Tara neredeyse çayıyla boğulacaktı.

“Ah, sanki sen hiç fark etmemişsin gibi.” Chloe tekrar Maddie’ye döndü. “Neden canının sıkıldığına gelmeden önce şu sulu detayları duyabilir miyiz? Yatakta terbiyesiz konuşmalar yapıyor mu? Dilini iyi kullanıyor, değil mi? Lütfen bana iyi kullandığını söyle.”

Öyle iyi ki, diye düşündü Maddie ve yaşadığı şeylerin hatırasına dahi cevap veren vücudu kıpırdandı.

“Bu haksızlık.” Chloe suratını asarak sırtını sandalyesine yasladı. “Dilimle çok iyiyim ama bir astım krizi geçirmeden bunu gerçekleştiremiyorum.”

“Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama,” dedi Tara. “İyi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Daha önce kabakla deneme yaptım. Ne var?” dedi kardeşleri gülmeye başlayınca. “Siz sordunuz.”

Tara adeta beynini yaktığını hissettiği görüntüyü zihninden kaldırmak için şakaklarını ovdu. “Peki ne oldu?” diye sordu Maddie’ye, konuyu değiştirmek için sabırsız bir halde. “Jax’le aranızda ne geçti?”

“Benim hatam,” dedi çaresizce. “Geçmişimin şu anımı yönetmesine ve büyük ihtimalle yarınımı mahvetmesine izin verdim.”

“Ne?” diye sordu Chloe.

“Babasıyla tanıştım, ki bu arada hiç iyi birisi değil. Ve Jax’in sinirlendiği zaman çok sessizleştiğini fark ettim. Aynı fırtınadan önceki sessizlik gibi.”

“Ah tatlım.” Tara Maddie’nin elini tutmak için örgüsünü itti. “Bu onun birden patlamayacağı anlamına gelmez.”

“Bunu biliyorum.” *Bir bakıma.*

“Ve hepimizin bir geçmişi var,” dedi Chloe, şaşırtıcı bir şekilde sesinde alaycılıktan eser yoktu. “Ve eski sevgilileri.”

“Bunu da biliyorum. Ne kadar açık ve rahat görünse de onda daha fazla bir şeyler var, bana gösterdiğinden çok daha fazlası. Kuralları elimde olmayan oyunlar oynamaktan sıkıldım. Gidip kendisiyle oynayabilir.” Durdu. “Tamam bu çok yanlış anlaşılabilir bir cümle oldu.”

“Ama bunu düşünmek bile çok hoş,” dedi Chloe.

“Artık bırak,” dedi Tara. “Onunla yeterince eğlendin ve şimdilik ihtiyacın olan da bu.”

“Ama–”

“Güven bana,” dedi Tara. “Zamanı geldiğinde bırakmak en güvenli yoldur.” Kalktı ve elinde bir dilim elmalı pay ve bir top vanilyalı dondurmayla geri geldi. “Bu benim *Kafamı Toparlayamıyorum* ismini verdiğim payım. Milyonlarca kalori değerinde ama her şeyi tedavi eder. Kötü bir hesabı ya da kırılmış bir kalbi.”

Hepsi büyük birer parça alıp üzerine biraz dondurma eklediler.

“Hı hı,” dedi Chloe Maddie’ye. “Yemeklerin gerçekten de insana dokunuyor.”

“Kapa çenen.” Sıcak tereyağlı pay ağzının içinde eridi ve inlemesine sebep oldu. Bu Jax’le birlikte çıplak olmak kadar iyi değildi ama yine de buna yakındı.

“Noel’e çok az kaldı,” dedi Chloe ağzında yemek varken. Maddie çatalını bıraktı, midesi kenetlenmişti.

“Tatlım.” Tara başını iki yana salladı, şaşırtıcı bir şekilde üzgün görünüyordu. “Her şey en sonunda para konusuna geliyor. Kartlarımızın hepsinin limiti doldu. Hiç yedeğimiz kalmadı. Ana ihtiyaçları tamamlayıp oteli piyasaya sürebiliriz. En iyisi bu.”

“Hem ikiniz de buradan gitmek istiyorsunuz,” dedi Maddie yumuşak bir sesle.

“Ve o da var,” dedi Tara dürüstçe.

Chloe Maddie’nin elini tuttu. “Hadi ama. Kulübeye geri dönelim, Charlie Brown Noel ağacı ışıklarımızı açalım ve kötü Noel şarkıları söyleyelim. Çizgileri yok etmeye yarayan yeni bir krem karışımım var.”

“Benim kırılgım yok.”

Chloe hafifçe onun eline vurdu. “Ve lütfen bana gözlerinizi kontrol ettirmem gerektiğini hatırlatın.”

* * *

Ertesi sabah Maddie gözlerini açtı ve dayanamayıp bir kahkaha attı. Bir kez daha örgü örerken uyuyakalmış ve her yeri yünlerle çevrilmişti. Ve bir kez daha kardeşleriyle, yavru kediler gibi ağacın altına dizilmişlerdi. Horlayan Tara’nın üzerinden sürünerek geçti ve kendisini son örgü projesinden kurtardı. Dün gece bitirmişti ve çok güzeldi ama kabul etmesi gerekirdi ki şimdiye kadar yaptığı en yamuk atkıydı. “Tamam bir gün düzgün örmeyi başaracağım.”

Chloe doğrulunca Maddie ona bir bakış attı. Ve sonra da Tara’ya baktı. “Saçın neden yeşil?”

“Ne?” Chloe saçına dokundu. “Ne?”

“Ve yüzün de beyaz.”

“Aman Tanrım, seninki de öyle. Ve seninki de!” dedi Chloe Tara’yı işaret ederek.

Kör bir adamın oynadığı kötü bir blöf oyunu gibiydi. Hepsi birden küçük banyoya koştular ve aynaya bakmak için birbirleriyle savaştılar.

Hepsinin saçında yeşil boya vardı ve yüzlerindeki maske de alçı gibi sertleşmiş, ciltlerinin üstünde çatlıyordu.

“Ah Tanrım,” diye inledi Tara ve sonra öfkeyle Chloe’ye baktı. “Bu senin suçun.”

Chloe ellerini birbirine çarptı. “Neden hep küçük olan suçlanır?”

“Çünkü suçlanması gereken kişi sensin. Kremin sabaha kadar kendi kendine eriyeceğini söylemiştin.”

Onları yosun ve avokadodan yaptığı yeni bir saç kremi denemeye ikna etmişti. “Erimesi gerekiyordu. Panik yapmayın.”

“Neden Dr. Seuss’un kitaplarındaki bir karakter gibi görünüyorum?” diye bağırdı Tara.

Maddie lavaboya eğilip yüzünü yıkadı ve sonra da dişlerini fırçaladı. Chloe ve Tara da aynısını yaptılar ve kapı zili çalana kadar aynada kendilerine baktılar.

Maddie kapıya gitti.

Jax verandada durmuş elinde dört fincan sıcak kahvenin olduğu bir tepsi tutuyordu. Onu görünce Maddie’nin içinde bir şeyler altüst olmuştu ama bu sıcak duygunun ardından hemen soğuk bir gerçeklik hissi geldi. Aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Her zamanki seksi işçi üniformasını giymişti Jax –kot, bot ve sıcacık görünen kapüşonlu bir sweatshirt. Ama bu kez yüzündeki o rahat gülümsemesi yoktu. Maddie kapıyı

açtı. Jax ona bir kahve uzattı. “Babam ve eski nişanlımla ilgili,” dedi, direkt konuya girmek onun karakterinde vardı. “Sana onlardan bahsetmedim çünkü ikisi de artık günlük hayatıma dahil değiller. Vaktimi onları düşünmeden geçirmeye çalışıyorum. Aramızda bir irtibat yok; paylaştığımız anılarımız yok. İki ilişki de kötü bir şekilde bitti, bu yüzden inan bana duymak isteyebileceğin hiçbir şey yok.”

Haklı görünüyordu. Maddie ve babasının çok düzgün bir ilişkisi vardı ama Alex’le birlikte geçirdiği zamanı kimse duymak istemeyeceğinden emindi. “Üzgünüm, aşırı tepki gösterdim.” Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi Maddie’nin. “Hâlâ güven konusu üzerinde çalışıyorum. Ama senin hakkında çok fazla bir şey bilmediğimi de inkâr etmemelisin.”

Sıcak karamel rengi gözleri onunkilerle buluştu. “Bunun üzerine çalışabiliriz.”

Ona verdiği her şeyin dışında –vakti, yenilenmiş bir güven, arkadaşlığı ve daha fazlası– bu belki de en anlamlısıydı. “Bu güzel olur,” dedi. “Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz.”

“Belki de neden saçının yeşil olduğuyla ilgili konuşarak başlayabiliriz.”

“Elbette bu Chloe’nin şeytani icatlarından biri. Ama bak, atkıma uyuyor.”

“Ortada çok fazla yeşil var,” diye ona takıldı Jax.

Atkıyı boynundan çıkardı ve onun boynuna doladı Maddie, atkının uçlarını elinden bırakmamıştı. Oyuncu bir şekilde parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere sürttü. “Biraz yamuk ama ben onu eşsiz olarak tanımlamayı tercih ediyorum. Ve sıcak da tutuyor.”

“Bana seni hatırlatıyor,” dedi yumuşak bir sesle ve elleri kalçalarına doğru indi. “Eşsiz ve sıcak.”

Maddie onu tekrar öptü. “Kahve için teşekkürler, özellikle de bana karşı bu kadar sabırlı davrandığın için.”

Maddie uzaklaşmaya çalışınca onu daha da sıkı tuttu. “O zaman bir ateşkes yaptık, değil mi?”

“Sanırım. Biz...” Ne? Neydiler? Onun kendisinden ne istediği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etmişti.

Jax uzun bir süre ona baktı. “Böyle devam etmemizi istiyorum Maddie. Ama daha fazla konuşmalı ve birbirimizi daha az yanlış anlamalıyız. Sen ne düşünüyorsun?”

Maddie gözlerini dikip ona baktı, duyguları bir sarkaç gibi dönüp duruyordu. Bunun sebebi Jax’in hiç panik olmadan onu istediğini söylemesi değil, ona ne istediğini sormuş olmasıydı. “Sana katılıyorum. Ama ben biraz daha dün baban gelmeden önce evde yaptıklarımızdan eklemeyi tercih ederim.”

Jax bugün ilk defa gerçek bir gülümsemeyle yumuşak bir kahkaha attıktan sonra onu kendine doğru çekti ve şakağını dudaklarına bastırdı. Elini saçlarında gezdirdi ve yeşile dönmüş bukleleriyle oynadı, dudağında hâlâ o gülümseme vardı ve bu gülümseme adeta onun kemiklerini eritiyordu.

Sonra iki kız kardeşi de yeşil saçlarıyla gelip onun iki yanında durdular. Jax onlara kahve uzattı ve onlar da teşekkür ederek aldılar.

“Seni klonlamak lazım,” dedi Chloe ve kahvesinden bir yudum aldı. “Dişi nüfusunun geri kalanıyla paylaşmak için. Bugün ne yapıyoruz?”

Maddie Jax’e ne yapmak istediğini biliyordu.

Ama görünüşe göre Jax’in bazı şeyleri önceden tahmin etmesini sağlayan süper kahraman güçlerine bir şeyler olmuştu. “Boya,” dedi Jax Chloe’ye. “Bütün gün boya yapacağız.”

Kahretsin.

Boya yaptılar.

Ve boyaya devam ettiler.

Aslında Tara ve Maddie boya yapıyordu. Chloe ise cilt bakım ürünleri üzerine çalışıyordu.

Jax dışarıda, ahşap binadan uzakta çalışıyordu. Tara ve Maddie günbatımında işi bitirdikleri zaman Maddie kollarının çok pişmiş erişte hissini verdiğini düşünmeye başlamıştı.

Chloe, her zaman olduğu gibi umursamaz bir halde Vespa'sına binmiş ve günbatımına doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Beladan uzak dur,” diye seslendi Tara arkasından. Başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti. “Beladan uzak durmayacak.” Maddie'ye döndü. “Akşam yemeği hazırlamak için kafeye gidiyorum. Acıktığın zaman gel, seni beslerim.”

“Geleceğim.” Maddie oteldeki oturma odasının ortasında durmuş ve sanki buraya ilk defa bakıyormuş gibi inceliyordu. Zemin iyi duruyordu; horoz ve inekli duvar kâğıdı olmadan odalar çok daha ferah ve geniş görünüyordu. Bunlara rağmen bu mekânda hâlâ eski bir hava vardı ve bunda sorun yoktu, sanki bu eski hava otele bir eldiven gibi uyuyordu. Bir karakteri vardı. Ve cazibesi. Rahat edip bir süre kalabileceği bir yere benziyordu.

Ama böyle bir durumun olmayacak olması çok kötüydü. Hayatı boyunca ev kavramı Maddie için hep geçici olmuştu. Paltosunu asacağı, başını dinlendirebileceği bir yeri olmuştu ama kesinlikle uzun süre vakit geçirdiği bir yeri olmamıştı. En sonunda gerçek bir ev bulmuştu, onu kucaklayan, ona huzur veren ve onu rahatlatan bir ev.

Ama hayatındaki diğer her şey gibi, bu da yürümemişti.

Bu düşünceyi saklamaya çalışmıştı ama inkâr treni artık istasyondan ayrılıyordu.

Ve en sonunda, hem de çok yakında, Maddie de ayrılmak zorunda kalacaktı.

BÖLÜM 22

“Balığa çıktığımızda balığı önce tutup sonra serbest bırakın; birisiyle çıkarken de aynısını yapın.”

PHOEBE TRAEGER

Jax sonraki birkaç günü banyo gereçlerini yerleştirerek ve zeminin cilalanmasını tamamlayarak geçirmişti. Boya da bitmişti. Tara artık boya fırçasını ustalıklı kullanıyor ve işini titizlikle yapıyordu. Maddie adeta hayatındaki diğer şeyleri yaparkenki tavrını koruyarak boya yapıyordu. Çekingenlikle başlamıştı ama işi kalbinin tamamını vererek bitirmişti.

Bu hali Jax’i gülümsetiyordu.

Ve içini acıtıyordu. Ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu –Maddie giderse ya da Maddie ona tamamen güvenmeyi başarabilirse– ama Jax, ne olmasını istediğini biliyordu.

Maddie’nin kalmasını istiyordu.

Jax Noel arefesinde karanlık çökerken, otelin dışında soğuk havada durmuş aletlerini temizlediği sırada Tara’nın, Maddie’nin arabasına binip gittiğini, ardından da Chloe’nin otelden ayrıldığını görmüştü.

Döndü ve sislerin arasında görünen marina binasında yanan ışığa baktı. Alet kemerini bıraktı ve oraya gittiğinde Maddie’yi masada otururken buldu. Lambanın yumuşak ışığı altında oturmuştu, marinanın geri kalanı ise gölgeler altında kalmıştı. Sırtı ona dönük bir halde oturuyor-

du, bacakları duvara uzanmıştı, bilgisayarı kucağında hızlı bir şeyler yazıyordu.

Kendine engel olamayarak ona doğru bir adım ilerledi. Maddie düş almış, iş kıyafetlerini çıkarmış ve üstüne bütün hatlarını belli eden ve onu baştan aşağı kaplayan parlak kırmızı bir eşofman giymişti. Kapüşonunun kenarları beyazdı ve iki yanından göğüslerini birer ok gibi işaret eden iki beyaz püskül uzanıyordu. Bir bacağının üzerinde beyaz harflerle “Bayan Claus” yazıyordu.

Saçı dağınık bir yığın halinde başının üzerinde toplanmış ve örgü şişleriyle tutturulmuştu. Kaşlarını çatmıştı Maddie, darmadağın bir halde, biraz öfkeli ama çok güzel görünüyordu. “Hey,” dedi Jax.

Maddie kımıldamadı ve Jax onun kulaklık taktığını fark etti. Kulaklığının ucu cebindeki iPod’una doğru gidiyordu. Gülümseyerek cebinden telefonunu çıkardı ve ona mesaj attı.

(JCİnşaat): Meşgul müsün?

(ÖrgüyüSeviyorum): Dinlenmeye çalışıyorum.

(JCİnşaat): Bu konuda sana yardımcı olabilirim.

(ÖrgüyüSeviyorum): Evet, olabilirsin. Mesela bana kendinle ilgili bir şeyler anlatarak. En sevdiğin çocukluk anın, en utanç verici hatıran, seni ne harekete geçirir gibi.

(JCİnşaat): Dönme dolapta dondurma yemek, ilk kamyonumu Lucille’in posta kutusuna bıraktığım gün ve şu an burada yaşamak. Şimdi sıra sende.

(ÖrgüyüSeviyorum): Babamla kamp ateşi olan bir film setinde şekerlemeli sandviç yaptığımız gün, ilk tanıştığımız anın her saniyesi ve her şeyi düzeltmek için her zaman yarına sahip olduğumu bilmek.

(JCİnşaat): Her şey derken?

(ÖrgüyüSeviyorum): Hayat. Bunun için takip edebileceğim bir tarifi var mı?

(JCİnşaat): Kendini bu kadar cesur hissediyor musun?

Bunu okuyunca Maddie bir kahkaha attı ve Jax omuzlarına bir yük bindiğini hissetti.

Maddie kulaklıklarını çıkardı ve koltuğuna iyice gömüldü. “Bir bilsen,” diye mırıldandı.

“Neyi?” diye sordu Jax ona biraz daha yaklaşarak. “Neyi bilseydim?”

Maddie bir iç çekti ve başını ona doğru çevirdi, bunu yaparken dengesini kaybetmiş ve birden yere düşmüştü.

“Tanrım.” Masanın etrafından dolandı ve onun yanına doğru eğildi. “İyi misin?”

“Bunu yapmayı bırakmalıyım.” Hâlâ sandalyesindeydi ama sırtı yere yapışmış bir halde duruyor ve bilgisayarını sıkıca ellerinin arasında tutuyordu ve ona bakıp da yamuk yeşil atkıyı boynunda görene kadar yüzünde oldukça öfkeli bir ifade vardı. “Ah. Takmışsın atkıyı.”

“Evet.” Ford ve Sawyer bu konuda sürekli onunla dalga geçiyorlardı. Maddie’nin ellerinin arasından bilgisayarını aldı ve masanın üzerine koydu, sonra uzandı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. “Bekle. Biraz uzan şurada. Acıyan bir yerin var mı?”

“Aptal gururum dışında mı? Popom.”

Jax hâlâ dizlerinin üzerinde dururken onu sandalyeden kaldırdı ve kendisine doğru çekti, Noel Anne kostümüne yakından bakma fırsatı bulmuştu. “Şirin,” dedi ellerini onun poposuna doğru götürürken. “Daha iyi misin?”

“Bu eşofman Chloe’nin. Bugün çamaşır günü ve bütün kıyafetlerim yıkıyor.”

“Beni çamaşır makinesiyle korkutma Maddie.”

Maddie alt dudağını dişlerinin arasına alınca Jax bir kahkaha attı. “Biliyor musun daha önce hiçbir makineyi kıskandığım olmamıştı.”

Maddie utanarak gülümsedi. “Sus.”

“Seni onun üstünde düşünmenin hayali bana neler yapıyor bilemezsin.” Şimdiden sertleşmişti. Ve elleriyle poposunu avuçladığından bu yana fark ettiği bir şey vardı.

Maddie iç çamaşırını giymemişti.

İnleyerek ellerini göğüslerine doğru götürdü. Sütyen de giymemişti.

Ah Tanrım, hapı yutmuştu. “Maddie iç çamaşırların nerede?”

Maddie fısıltıyla sanki bir eyalet sırrını açıklamış gibi konuştu. “Çamaşır makinesinde.”

“Bunun seni yaramazlar listesine koyduğunun farkındasın, değil mi?” Sonra parmağını onun göbek deliğinin altındaki eşofman ipine doğru kaydırды ve yavaşça çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?”

Seni çözüyorum... “Bir yaralanma var mı diye bakıyorum.”

“Jax-”

“Şu an için Doktor Jax desen daha iyi olur.”

Gözleri yaramaz bir gülümsemeyle ısıldıyordu ama sonra Maddie ellerini onunkilerin üzerine koyarak bu süreci durdurdu. “Seninleyken kendimi farklı hissediyorum. İyi yönde farklı. Sadece bilmeni istedim.” Sonra ellerini çekti. “Devam edebilirsiniz Doktor.”

Jax onu öptü ve sonra gözlerine bakabilmek için geri çekildi. “Ben de farklı hissediyorum.”

“Sen de mi?” dedi, bedeni onun için yumuşarken. Başka ne hissediyorsun?”

Sıcak. Aç. Maddie, Jax’ın gözlerindeki bakışla inanılmaz bir şekilde baştan çıkmıştı, gözleri ona âşık olduğunu söylüyordu. “Seni istediğimi. Her şeyinle. Bana sarılmanı.” Ve sonra Maddie’nin sweatshirtünün fermuarına uzandı.

O fermuarı aşağı doğru kaydırırken Maddie nefesini tuttu ve teninin çenesinden başlayıp göbek deliğine kadar ortaya çıkmasına izin verdi ve elbette göğüs kıvrımlarının da...

“Üşüyeceğim,” diye fısıldadı.

“Ben seni ısıtırım.” Öne eğildi ve dudaklarını onun göğüslerinin arasına gömdü. Dudaklarını nazikçe göğüslerinden, çoktan onun için sertleşmiş olan göğüs uçlarına doğru götürüyordu.

“Buramı incittiğimi sanmıyorum,” dedi Maddie ama Jax yine de parmaklarını saçlarına geçirdi ve kıvıldamasını engelledi.

“Asla emin olamazsın.” Yavaşça göğüs ucunu ağzına aldı ve emmeye başladı.

Maddie’nin başı geriye doğru düştü ve Jax’ın içine işleyen tahrik olmuş bir ses çıkardı. “Ama popomda bir acı hissediyorum.”

“Haklısın. Ciddi bir bakıma ihtiyacın var.” Ellerini onun bollaşan eşofmanının içine doğru kaydırıp ve parmaklarını onun tatlı, çıplak poposuna doğru götürdü. Bir an duraksadı. “Burası mı?”

Maddie nefes nefese kalmıştı. “Hayır!”

Jax gülümseyerek parmaklarını daha aşağı indirdi. Islanmıştı. Tanrım, öylesine ıslaktı ki.

Maddie kollarını onun boynuna doladı ve Jax parmaklarıyla ona dokundukça kesik kesik nefes alıp vermeye başladı.

di. “Peki ya burası?” diye sordu Jax ve parmağını onun bacaklarını aralayarak rahat çalışmasını sağladığı alanda yavaşça gezdirmeye başladı. “Buradan mı yaralandın?”

“Ha-hayır.” Ona sıkıca sarıldı ve kulağının dibinde kesik nefesler almaya devam etti. “Jax-Jax, lütfen.”

Onun böylesine tatlı bir şekilde yalvarmasına bayılıyordu ama aslında buna gerek yoktu. Çünkü zaten amacı onu tatmin etmektir. Hem onu hem de kendisini tatmin edecekti.

Maddie vücudunu ona yasladı, ellerini göğsünde, karnın kaslarında gezdiriyor, kıyafetlerinin içine sokmaya çalışıyordu. Jax de aynı şekilde hissediyordu. Ona yeterince yaklaşmadığını hissediyordu. Maddie sıcak ve kıvrımlıydı; Jax’ın ismini fısıldıyordu ve bu Jax’i inanılmaz derecede harekete geçiriyordu. Uzandı ve Noel Anne kıyafetinden kolayca çıkabilmesi için ayakkabı bağlarını çözdü, dışarıdan gelen mavi ve kırmızı ışıklar ofis camına yansıyor.

BÖLÜM 23

"Kız kardeşler size nasıl olduğunuzu soran gerçek arkadaşlardır ve sonra da cevabınızı duymak için beklerler."

PHOEBE TRAEGER

Maddie doğruldu ve fermuarını çekmeden önce Jax'e baktı. Tam pencereye doğru ilerlediği sırada Sawyer da şerif arabasının arka kapısını açmıştı.

Chloe burnundan soluyarak kulübeye doğru ilerliyordu.

"Ah Tanrım," dedi Maddie, Jax'in de hemen arkasında durduğunu hissetmişti.

"Sawyer sinirlenmiş," dedi Jax.

"Bunu nasıl anladın? Yüzünde resmen hiçbir ifade yok."

"İşte bu şekilde anladım, sinirliyen bunu asla dışarıya yansıtmaz."

Maddie'nin midesi düğümlendi. "Sence bu sefer ne yaptı?"

"Bu sefer mi?"

Maddie aceleyle dışarı çıktı. "Chloe?" diye seslendi.

Sawyer ve Chloe aynı anda ona doğru döndüler.

"Benim hatam değildi," dedi Chloe.

Sawyer burnundan soluyordu.

Chloe ellerini birbirine çarptı, döndü ve yürümeye devam etti.

"Seni buraya kadar getirdim ama bir şey değil," diye seslendi Sawyer arkasından.

Chloe ona orta parmağını gösterdi ve kulübenin kapısını çarparak kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Maddie Sawyer'a.

"Lance'i ay ışığında ona yamaç paraşütünü vermesi için ikna etmiş. İkisi birlikte Horn Crest'e tırmanmışlar ve kendilerini uçurumdan bırakmışlar, eğer Beaut Point'e inmeyi başaramasalardı şimdi ölü olacaktı."

Horn Crest bölgedeki en yüksek tepeydi. Beaut Point de Şanslı Liman'a bakan bir platoydu ve bir futbol sahası büyüklüğündeydi, Pasifik Okyanusu'nun kayalıklarının biraz üstündeydi. Chloe'nin yaptıklarını kafasında canlandıran Maddie midesine bir sancı girdiğini hissetti. "O iyi mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Dokuz canı olan bir kedi gibi. Gerçi kaç canı kalmıştır bilmiyorum." Sawyer nefretle başını iki yana salladı. "Lance de onun etkisi altında kalmış. Aylana kadar onu gözetim altında tutacağım. Chloe içki içmemiş bu yüzden teknik açıdan onu kontrol altında tutamam. Ayrıca aptal olmak yasadışı olmadığı için bir yasayı çiğnemiş sayılmazlar ama başkasının mülküne izinsiz girmişlerdi, bu yüzden ona ceza yazmam gerekir." Derin bir nefes verdi. "Ama bu noktada bu sadece kâğıt israfı olacaktır."

Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve sonra Maddie'ye döndü. "Bu gece şanslıydı, hem de çok. Onunla konuşup biraz mantıklı olmasını sağlamanı istiyorum, gerçi bunun mümkün olabileceğinden emin değilim."

* * *

Birkaç dakika sonra Jax ve Sawyer'a iyi geceler dileyen Maddie, kulübenin ufak yatak odasına doğru ilerlemiş ve

orada Chloe'yi yüzüstü halde soğukta yatağın üzerinde yarken bulmuştu.

Asi olan Chloe'yi...

Maddie hep gizlice asi olan olmaya özenmişti. Gerçi her şey Fare'den daha iyi olabilirdi. Gerçi artık bunun bir önemi yoktu. Bir fare böyle bir yeri tekrar canlandırmak için uğraşmazdı. Bir fare kalbini ele geçirme gibi bir yeteneği olan bir adamla öyle mükemmel bir seks yaşamazdı. Bir fare kardeşlerini tanımak için bu kadar mücadele vermezdi ve kendisini de tabii ki.

Belki de otelde olanlar kaçınılmazdı ve belki de bütün bunları koruyamayacaktı. Belki Jax'le yaşadıkları da zaman içinde sadece anlık bir görüntüydü ve onu da asla saklayamayacaktı.

Ama kız kardeşleriyle olan ilişkisini saklayabilirdi. Ve eskiden olduğu gibi bir insan olmayabilirdi.

İsteddiği herkes olabilirdi. Bunu biliyordu, gülümsediğini hissetti ve telefonunu çıkardı. "Hâlâ yakında mısınız?" diye sordu Jax'e, telefonu açtığında.

Jax, arabanın camından ışıkları yanmayan, durmuş dönme dolaba doğru bakan Maddie'yi izliyordu. "Kapalı," dedi Maddie hayal kırıklığıyla.

"Noel arefesi." Arabanın motorunu kapatmamıştı ve ısıtıcı da olanca gücüyle çalışıyordu. Radyo panelinden gelen ışık dışında arabanın içi tamamen karanlıktı ama onun gözlerindeki hayatı ya da yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu Jax.

Eğer Jax sorsaydı Maddie, bu gülümsemenin onun da katkısıyla olduğunu söylerdi. Her gün biraz daha hayata dö-

nüyordu ama gerçek şu ki, bunun bütünüyle Jax'le bir alakası yoktu. Maddie kendi dünyasının kontrolünü eline almıştı ve bunu izlemek gerçekten de çok baştan çıkarıcıydı.

"Sanırım bu akşam başka bir macera bulmak zorunda kalacağım," dedi ve Jax'e döndü. Saçları yumuşak bukleler halinde alnına düşmüştü. Saçının nasıl koktuğunu, çıplak tenine değdiği zaman kendisine hissettirdiklerini biliyordu. Nasıl bir tadı olduğunu ve inleyerek adını söylemesi için ne yapması gerektiğini biliyordu. Kalbini açma konusunda yavaş olduğunu ama bir kez açtığında inanılmaz sadık birisi olduğunu biliyordu. Canının özellikle hangi yemekleri çektiğini, alkole karşı çok dayanıklı olmadığını ama bu konuda bir eğilimi olduğunu biliyordu. Tara'nın demir duruşundan rahatsız oluyormuş gibi davranmasına rağmen aslında bunu takdir ettiğini, ayrıca Chloe'nin özgür ruhuna da hayranlık duyduğunu biliyordu. Los Angeles'taki hayatından sonra Şanslı Liman'ın onun için bir cennet olacağını biliyordu. Onun daha fazlasını istediğini biliyordu...

Ve Maddie'nin aradığını bulmuş olduğunu umut ediyordu.

Maddie de onun hakkında bir şeyler biliyordu, Jax'in uzun zamandır bir kadına açmadığından daha fazlasını hem de. Jax kendisine engel olamayarak parmağını onun şakağına götürdü ve oradan saçını alıp kulağının arkasına koydu. "Söyle bana," dedi. "Bana ne istediğini söyle."

"Ama prezervatifimiz yok."

Jax dayanamayarak bir kahkaha attı.

Maddie gülümsedi. "Üzgünüm. Sanırım buradaki temiz hava yüzünden. Ve dalgalar. Ve belki de sebep sensin."

"Hayır," dedi ona sessizce. "Hepsinin sebebi sensin. Hadi." Arabanın motorunu kapadı, arka koltuktan iki kalın palto aldı ve birini ona uzattı. Maddie paltoyu giyindikten sonra beraber iskeleye doğru yürüdüler.

Ye Beni Kafe'nin yanından geçerlerken, Maddie'nin midesi guruldadı. "Şu an Tara'nın şu *Alçak Kekler*'i çok güzel gelebilir."

"Alçak mı?" diye sordu Jax.

"Öyle alçak ki kokladığın zaman birden sen de alçak birine dönüşüyorsun."

Jax bir kahkaha attı ve ona dokunma zevkini tatmak için Maddie'yi kendisine doğru çekti. "İçeri girmek ister misin? Sana *Alçak Kek* alırım."

"Hayır, Tara orada. Şimdi sinirimizi bozar."

Daha kafenin yanından beş adım uzaklaşmamışlardı ki bir ses duyular.

"Maddie Moore, seni görüyorum."

Maddie arkasını döndü. "Ne—"

Jax binanın köşesinde duran hoparlörü gösterdi, bir sürü insanın yüzlerini cama yapıştırmış bir şekilde onları izlediği kafenin penceresindeki büyük resmin tam altındaydı.

"Yakışıklı adamdan uzak dur," dedi sahipsiz ses.

Tara.

Maddie homurdandı ama Jax'in elini bırakmak yerine daha da sıkıca tutarak onu şaşırttı. "Ne yaptığını sanıyor?"

"Müşterilerini eğlendirdiğini." Jax'in bakışlarındaki pencerede duran izleyicilere takılmıştı, bazıları daha iyi görebilmek için yerlerini değiştiriyor, bazıları da el sallıyordu.

"Madeline Annie Traeger, vicdanın konuşuyor," dedi hoparlördeki ses. "Seni izliyoruz. Ve -Hey, onlar benim Guc-ci çizmelerim mi?"

Maddie sanki kutsal bir müdahale olmasını bekliyormuş gibi başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bazı insanların normal aileleri var," dedi. "Ayda bir falan bir araya gelip akşam

yemeği yerler. Benim ailem mi? Biz krep hamuruyla kavga eder, birbirimizin ayakkabılarını çalar, saçımızı yeşile boyar, toplum içinde birbirimize hoparlörler aracılığı ile bağırırız."

"Kıınılda tatlım. İskelede aylak aylak dolaşmak yasak."

"Herkes iskelede dolaşıyor!" diye bağırdı Maddie hoparlöre doğru.

"Hele de hiçbir sebep yokken ökseotunun altında diki-lip durmayın."

Maddie ve Jax ikisi birden kafenin çatı saçağından üzerlerine doğru sarkan ökseotuna baktılar. "Şimdi bunun altında durmak istediğimi söylesem bana ne der?" diye sordu Jax'e.

"İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü mü?" Jax ona yaklaştı, başını eğdi ve—

"Dur!" diye haykırdı Maddie'nin vicdanı hoparlörden.

Maddie derin bir iç çekti. "Jax?"

"Evet?"

"Çikolatalı bir milkshake'e ihtiyacım var."

Havanın çok soğuk olduğu ve nefesinin dışarı çıkar çıkmaz havada buza döndüğü gerçeğini belirtme gereği duymadı. Beraber dondurmacıya doğru ilerlediler.

Bu akşam Lance yoktu, büyük ihtimalle hâlâ şerifin binasındaki tek hücrede yatıyordu. Onun yerine Lance'in ikiz kardeşi Tucker vardı.

"Sawyer ona göz kulak oluyor," dedi Jax, Tucker hiçbir şey sormamış olmasına rağmen. "Noel'i kutlamak için vaktinde çıkar. Durumu iyi."

"O aptalın teki. Size kirayı gelecek hafta verebileceğiz. Bu ay biraz geride kaldık."

"Sorun yok," dedi Jax. "Herkes için çok yavaş geçen bir aydı."

Tucker başını sallayarak ona teşekkür etti, soğuk çikolayı uzattı; Jax ve Maddie yollarına devam ettiler.

“Sen onların mülk sahibi misin?” diye sordu Maddie.

“Evet.”

Maddie bir an düşündü. “Bütün iskele sana mı ait?”

“Hayır ama üzerindeki bazı işletmelerin sahibiyim.”

Maddie iskelenin sonuna doğru yürüdü. Demirlere dayandı ve dalgalanan denize baktı, kendini düşünmeye zorluyordu.

Bazı cevaplara ihtiyacı vardı, bu cevapları hak ediyordu ama doğrusu nereden başlayacağını bilmiyordu. Geçmişte hayatını laf cambazlığı yaparak geçirmiş bir adamla ağız dalaşına girmek oldukça acınası bir durum olurdu. Jax yanına geldi. “Kasabada sahip olduğum başka işletmeler de var.”

“Bunlardan bana hiç bahsetmemiş olmanız çok ilginç sayın belediye başkanım.”

Jax yüzünü buruşturdu. “Benim hakkımda birçok şey biliyorsun.”

“Hımm,” dedi hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle.

Jax derin bir nefes aldı. “Bir kere bana kusurlarından bahsetmiştin.”

“Sana bütün kusurlarımı anlattım.”

Jax gülümsedi ve bukelerinden biriyle oynadı. “Benimkileri duymak ister misin?”

“Seninkileri biliyorum. Sen kendin hakkında bir şeyler paylaşmayı sevmiyorsun. Ve köpek osuruklarının komik olduğunu düşünüyorsun.”

“Herkes köpek osuruklarını komik bulur.”

“Sevişirken beni konuşturuyorsun.”

Jax gülümsedi. “Bu hoşuna gidiyor.”

Maddie kızardı. “Konu bu değil.”

Maddie başka bir şey bulamayınca Jax tek kaşını kaldırdı. “Bu kadar mı? Çünkü çok daha fazla kusurum var, Maddie. Hem de bir sürü. Aynı beş yaşına kadar mısır gevreği yemiş olmam gibi.”

“Mısır gevreğini severim.”

“On yaşımıdayken Mooner Cliff’ten denize atladım. Uçağımı düşünmüştüm ama iki bacağımı da kırdım.”

“Yani tam bir erkek çocuğuydun. Büyük marifet.”

“On dokuz yaşımıdayken hukuk fakültesinin kütüphanesinde birisiyle yattım ve az kalsın edepsiz teşhir suçundan beni tutuklayacaklardı. Baro sınavına ilk girdiğimde kaldım çünkü sınava akşamdan kalma bir halde girmiştım.” Bir an durdu ve sonra büyük sırrını anlatmaya karar verdi. “Sonra iki taraf arasında kalmış masum bir kadının olduğu bir davayı üstlendim. Onu uyarmaya çalıştım hatta avukatlık yeminimi bozdu ama onu bu kötü durumdan kurtarmak için elimdeki bilgiyi kullanmak yerine, o kendi hayatını sonlandırmayı tercih etti.”

Maddie keskin bir nefes alınca Jax durdu. Ondan çıkan bu sesin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu korku muydu yoksa tikslenme mi? Ama bu kadar ileri gittiğine göre bitirmeliydi de. “Bundan sonra hukuk alanında çalışmayı bıraktım. Yoksa ruhumu emecekti.” Durdu. “Hâlâ ruhumu geri almış sayılmam.”

Maddie gözlerini dikip ona baktı ve Jax de gözlerini ondan kaçırmadı. Maddie’nin birazdan çekip gideceğini düşünüyordu. Hatta üç, iki, bir –

Maddie hareket etmişti ama ondan uzaklaşmamıştı. Bunun yerine ona daha da yaklaştı, elini göğsüne koydu ve hafifçe kalbine doğru vurdu. “Bir ruhun var,” diye fısıldadı, sesi öyle duygulu çıkmıştı ki titriyordu. “Ve kocaman bir

kalbin. Bundan asla şüphe etme. Sende bir süper kahraman kalbi var,” dedi şiddetle.

Jax başını iki yana salladı. “Ben süper kahraman değilim, Maddie hem de hiç. Ben sadece kusurları olan bir adamım. Hem de bir sürü kusuru. Restorasyonla ilgileniyorum ve mobilya yapıyorum çünkü çok seviyorum, ama ikisi de çok kazançlı işler değil.”

“Ama kocaman güzel bir evin var. Sen nasıl...” Durdu. “Baban,” dedi.

“Hayır, hayır,” dedi Jax ciddi bir sesle. “Babamdan değil. Yatırım konusunda oldukça iyiyimdir.”

Maddie onun yüzünü inceledi. “Bu seni rahatsız ediyor,” dedi.

Jax başını iki yana salladı, bunu nasıl sözlere dökceğini bilmiyordu. Yıllarca şirkette kazandığının bir kısmından kurtulmaya çalışmış ama bunun yerine kar etmişti.

“Biliyor musun, burada, yanımda duruyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama ben çok uzakta olduğunu hissediyorum. Kendini öylesine geri çekiyorsun ki. Bunu bilerek mi yapıyorsun?”

“Evet. Bunu o kadar uzun süre bilinçli olarak yaptım ki öbür türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum. Beni tanıyor-sun, Maddie. Ne yaptığımı, nerelere gitmekten hoşlandığımı-”

“Birçok insan hakkında bu bilgileri biliyorum Jax. Lucille’in bu özelliklerini biliyorum, Lance’in de. Anderson’unkileri bile biliyorum.” Göğsünü tutup onu hafifçe itti. “Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Senin-” Burun buruna gelmişlerdi, Maddie giderek öfkelenildiğini hissediyordu.

Ondan korkmuyordu. Maddie resmen ona diklenmişti

ve Jax ise bununla gurur duyuyordu. “Daha fazlasını biliyorsun,” dedi sessizce. “Arkadaşlarımı tanıyorsun ve babamla iğrenç bir ilişkim olduğunu biliyorsun. Tembel köpeğim benimle her yere gelebilirsin diye o külüstür cipi kullandığımı biliyorsun. Kıyafetlerimi yerden toplamadığımı ve sahilde koşuya çıkmaktan hoşlandığımı biliyorsun.”

Maddie yumuşak bir ses çıkardı ve Jax ona doğru yaklaşıp boynuna uzandı. “Sana dokunmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun.”

Maddie’nin gözleri yavaşça kapandı. “Ve senin hakkında ki her şeyi seviyorum,” diye kabul etti. “Özellikle de son...” Maddie hafifçe inledi ve bakışları karşılaştı. “Ama hâlâ saklıyorsun –hissedebiliyorum. Ne saklıyorsun Jax?”

Jax derin bir nefes alarak onun elini tuttu. “Sana söyledim verdiğim bir sözü bozmuş olurum. Bunu yapamam.”

“Avukat olduğun zamanlarda sana olanlar yüzünden mi?”

“Bana bir şey olmamıştı,” diye düzeltti onu, sesi olanların hatırasıyla biraz sert çıkmıştı.

Maddie elini onun göbeğinden göğsüne doğru kaydırdı ve kalbinin olduğu yerde durdu. “Ona yardım etmeye çalışıyordun Jax. Onun bunu yapacağını bilmiyordun. Bilemedin.”

“Onun tükenmesine sebep oldum.” Gözlerini bir an için yumdu ve tekrar açtı. “Ve şimdi yine aynı noktadayım.”

“Anlamıyorum.”

“Anlamadığımı biliyorum.” Jax onun yüzüne baktı, Maddie ona öyle yoğun bakıyordu ki derin bir nefes verdi. “Otelin borç senetleri... Senetlerin kimde olduğunu biliyorum.”

Kaşlarını kırıştırdı. “Bunu biliyor olamazsın.”

“Biliyorum. Kesin olarak biliyorum. Bu konuyu sana hissettirmeye çalıştım ama-”

“Aman Tanrım.” Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı, geriye doğru çekildi. “Sensin. Senetler sana ait.”

Jax ona uzandı, ama Maddie ellerine vurarak onu uzaklaştırdı. “Hayır, hayır,” diye tekrarlardı Maddie; göğsü hızla inip kalkıyordu. “Sen misin?”

“Evet.”

Maddie gözlerini ona dikti. “Neden bana söylemedin? Bunun hakkında bunca zamandır konuşuyoruz ve–”

“Ve her seferinde seni uyarmaya çalıştım.”

“Beni uyarmaya çalıştın. Beni uyarmaya çalıştın.” İnana-mayan gözlerle ona bakıyordu. “Ben bir koyun değilim Jax. Bu konuda kafayı yedim, çıldırdım, mahvoldum ve sen... sen aslında bunun cevabını biliyordun.”

“Seni korumaya çalıştım. Bu yüzden senetleri ödemek için krediye başvurmanı söyledim. İnatçılığın yüzünden benden hiçbir şey kabul etmezdin. Ayrıca oteli kurtarmak gibi bir mücadele söz konusu olursa bunun için uğraşacağını düşündüm.”

Maddie başını iki yana salladı. “Bu yüzden bunu benden sakladın mı?”

Jax suratını buruşturdu ve eliyle yüzünü ovdu. “Evet ama bunu içinde düşündüğüm zaman kulağa çok daha iyi geliyordu.”

Maddie gözlerini devirdi ve ona arkasını döndü. “Ve Phoebe’nin vasiyetinde bundan bahsediliyordu. Hepsini biliyorsun değil mi?”

Maddie’nin onu öldürüp işi burada bitirmesini diliyordu Jax. “Evet.”

“Sen misin? Hesabındaki parayı sana mı bıraktı?”

“Hayır.”

“Peki kime–”

“Sana söyleyemem.”

“Yani söylemeyeceğini kastediyorsun.”

“Evet, o da var.”

Bu cevap sanki Jax ona tokat atmış gibi sarsmıştı Maddie’yi ve adeta kalbini ikiye bölmüştü.

“Senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı diye üstüne basa basa sorduğumu çok iyi hatırlıyorum,” dedi Maddie sessizce.

“Bu benim hakkımda bir şey değil ki. Orası bana ait değil. Hâlâ da benim değil –”

“Sen benim arkadaşısın. Sen benim–” Maddie adeta kendini kaybetmiş, anlatamayacağı duygularla dolu gözlerle ona bakıyordu. “Peki,” dedi en sonunda sessizce, acı bir sessizlikten sonra. “Ne olduğumuzdan şimdiye kadar asla emin olamamıştım ama hep, düşündüğümde daha fazlası olduğunu ümit etmiştim.”

“Öyleydi. Öyle. Tanrım, Maddie. Sana söyleyemezdim. Bir söz vermiştim–”

“Evet. Bunu anlıyorum. Ve şimdiye kadar bana hiç söz vermediğine göre, öfkelenmeye de hakkım yok.” Titreyen ellerini gözlerine götürdü. “Yorulдум. Otele dönmek istiyorum.”

“Bu konuşmayı bitirene kadar olmaz.”

“Bitirmek mi?” Neşesiz bir kahkaha attı ve arabaya doğru yürümeye başladı, adımları ölçülü ve eşitti. “Bitirdiğimi zi sanıyordum.”

* * *

Maddie parmak uçlarında kulübeye girdi. Evdeki tek ışık Charlie Brown Noel ağacından geliyordu. Elini acıyan kal-

bine bastırarak dosdoğru mutfığa gitti ve Tara'nın şarabı sakladığı dolabı açtı.

Boştu. "Lanet olsun."

"Bunu mu arıyordun?"

Tara'nın sesini duyunca döndü ve kız kardeşinin karanlığın ortasında, elinde yarım şişe şarapla ve seksi beyaz geceliğiyle tezgâhın üstüne oturduğunu gördü.

"Onun geri kalanına ihtiyacım olacak," dedi Maddie.

"Hayır. Sürekli orgazm yaşayan birinin böyle acıklı ihtiyaçları olamaz."

"Evet, ama bu orgazmların geçmişte kaldığından oldukça eminim."

"Ne? Neden?"

"Çünkü benden bir şeyler sakladı. Bizden." Maddie de ilerledi ve tezgâhın üzerine, Tara'nın yanına oturdu. "Büyük ihtimalle bütün bunları anlayamayacak kadar sarhoşsun, ama o kişi Jax. Senet sahibi o."

Tara donakalmıştı. "Bunu sana...o mu söyledi?"

"Evet çünkü birden gerçek bir bilgi kaynağı oldu. Hesabın kimde olduğunu biliyor ama söylemeyeceğine dair aneme söz vermiş. Alçak herif."

Tara uzun bir süre ona baktı. "Büyük ihtimalle kendine göre iyi sebepleri vardır. Belki de çok iyi sebepleri."

Maddie derin bir iç çekti ve başını arkadaki dolaba yasladı. "Sen neden yalnız içiyorsun?"

"Ben her şeyi yalnız yaparım."

"Tara..." Bu akşam artık kalp kırıklıklarının sonu gelmeyecek miydi? "Bu şekilde olması gerekmiyor."

"Ah tatlım." Tara şişeyi ağzına dayadı. "Her zaman böyle tatlı ve nazik misindir?"

"Şu an ikisi de değilim."

Tara gözlerini yumdu. "Sana bakıyorum ve içimde öyle bir suçluluk duygusu hissediyorum ki, suçluluk duygusuyla öylesine doluyum ki sanırım patlayacağım."

"Suçlu mu? Neden?"

"Benim için kredi kartını sonuna kadar kullandın. Burada kalmak istedin ve tek başına yapmak zorunda olsan da otelin her şeyiyle ilgilendin. Ve benim tek istediğim buradan gitmekti. Verecek o kadar çok şeyin var ki Maddie. Tam bir vericisin sen ve ben..." Yüzünü buruşturdu ve düşündü. "Ben salağım. Hayatım boyunca böyle oldum. Her şeyi mahvediyorum."

"Anlaşıldı, daha fazla şarap içmemelisin." Maddie şişeyi elinden aldı. "Ve hepimiz kredi kartlarımızı sonuna kadar kullandık. Peki, Chloe dışında, kredi kartı kullanacak durumda olmadığı ortaya çıktı ama sen ve ben..."

"Farklı sebepler yüzünden," dedi Tara ve parmağını onun dudaklarına götürdü. "Şişt," dedi. "Konuşma."

"Tamam ama senin de yatağa gitmen gerekiyor," dedi Maddie.

"Gördün mü?" dedi. Tara parmağını ona doğru uzattı, neredeyse gözünü çıkaracaktı. "Beni seviyorsun."

"Bütün ukala, sürtük hallerini seviyorum," diye ona kaktıldı Maddie. "Hadi." Tara'yı koridora sonra da yatak odasına götürmeyi başarmıştı, Chloe hâlâ içeride uyuyordu. Tara da onun yanına uzandı ve daha başı yastığa dokunmadan uykuya daldı.

Maddie ayakkabılarını çıkarıp pijamalarını giydi; kız kardeşlerinin yanına yattı ve yorganın altında buz gibi ayaklarını onların ayaklarının üzerine koyunca onların mutsuz bir şekilde mırıldandıklarını duydu.

“Maddie?” Bu Tara’ydı. Çin’deki insanların bile duyabileceği gürültülü bir fısıltıyla konuşuyordu. “Üzgünüm.”

“Bütün şarabı içtiğin için mi?”

“Hayır, Jax’ın seni incitmesine izin verdiğim için.”

“Ne?”

Tara cevap vermedi.

“Tara, ne demek istiyorsun?”

Tek duyduğu yumuşak bir horultuydu Maddie’nin.

* * *

Aradan bir süre geçtikten sonra Maddie nefes almak için mücadele vererek uyandı. Nefes nefese kalmış bir haldeydi, ciğerlerine duman dolmuştu. “Aman Tanrım,” diye bir çığlık attı, korku midesini düğümlemişti. Duman görüşünü engellemeye başladığı sırada sarsarak kardeşlerini uyandırmaya çalıştı. “Kalkın, yangın var!”

“Ne–” Tara yuvarlandı ve yataktan düştü.

Chloe ise elleri boğazında çoktan mahvolmuş akciğerlerine çaresizlikle temiz hava çekmeye çalışıyordu.

Maddie yataktan kalktı ve boğulmak üzere olan Chloe’yi aldı. *Tanrım, ah, Tanrım.* “Kimin telefonu yanında?”

“Benimki mutfakta,” dedi Tara duman yüzünden çoktan mahvolmuş sesiyle.

Maddie’ninki de oradaydı.

Korkuyla felç olmuş bir halde kapıya yöneldiler ama sonra sendeleyerek durdular. Kapının etrafındaki alevler odanın içine doğru ilerliyordu.

Kimse mutfaka gidemiyordu.

Tara pencereye koştu ve açmaya çalıştı. “Sıkışmış.”

Chloe dizlerinin üzerine düştü, bembeyaz görünüyordu ve dudakları da morarmıştı. Maddie yerden bir tişört aldı ve yatağın yanında duran suyla ıslattı, sonra da Chloe’nin ağzını tişörtle kapadı. “Sprey. Spreyin nerede?”

Chloe başını iki yana salladı. Avucunun içinde duruyordu ama hiçbir faydası olmamıştı. Nefes almak için mücadele ediyor, şimdiye kadar Maddie’nin gördüğü en kötü krizlerden birini geçiriyordu.

“Maddie, şunu açmama yardım et!” diye çığlık attı pencereyle cebelleşen Tara.

Maddie o pencerenin bu iğrenç huyunu önceden de biliyordu. Pervazlar ve pencere çerçevesi defalarca üst üste boyanmıştı ve açılmayalı da en az bir on sene olmuş olmalıydı. Bunu hiç sorun etmemişlerdi çünkü açsalar dahi oradan içeriye çok fazla soğuk girebilirdi.

“Nefes,” dedi Chloe dudak hareketleriyle, artık ses çıkarıyordu ve gözlerinde büyük bir panik vardı.

Paniği Maddie’ye de geçmişti. Pencere açılmıyordu ve bununla daha fazla savaştıkları vakitleri yoktu. Chloe bayılmak üzereydi. Kahretsin Maddie de bayılacağını hissediyordu. Son bir dakikada duman iyice artmıştı, sıcak etraflarını sarmıştı ve alevler de arkalarından onlara doğru yaklaşıyordu.

Maddie köşedeki ufak sandalyenin üzerinde duran kıyafetleri itti ve sandalyeyle cama sertçe vurdu. Kenarlarda son kalan keskin cam kırıklarından kurtulmak için sandalyenin ayaklarını kullandı. Sonra yatağın üzerinden battaniyeyi çekip aldı ve pencerenin kenarlarına sardı. Böylece çıkarken bir yerlerini kesmeyeceklerdi.

İlk önce Chloe’yi dışarı çıkardılar ve Chloe temiz havayı içine çekmeye çalışarak yere düştü. Sonra Tara çıktı ama hemen arkasından durduğundan emin olmak için bir yandan

da Maddie'nin elini tutuyordu.

Maddie sertçe yere çırpı ve sanki karaya fırlamış bir balık gibi nefes almaya başladı. Sırtı tamamen çamur olmuştu, sanki zaman ağır ağır ilerliyor gibiydi. Uzaktaki bulutların arasındaki yıldızların elmas gibi parıldadığını görebiliyordu.

Sonra duman da dışarı çıktı ve manzarayı kapatmaya başladı.

Etrafında sesler yankılanıyordu, esen rüzgâr, alevlerin çıkardığı çıtırtılar ve Tanrı'ya şükür uzaktan gelen siren sesleri.

"Güzel," dedi kendi kendine ve gözlerini yumdu.

BÖLÜM 24

"Eğer gelecek için birikim yapıp durursan asla olduğun yerden bir adım ilerleyemezsin."

PHOEBE TRAEGER

Sabahın ikisinde cep telefonu çaldığı zaman Jax, yatağına uzanmış uyumaya çalışıyordu. Arayanın, fikrini değiştirdiğini söyleyen Maddie olduğunu umarak telefonu eline aldı.

Ama arayan Sawyer'dı, Jax hayal kırıklığıyla telefonu açtı. "Beni gecenin bir yarısında aramayı keseli uzun zaman olmuştu. Ford'u tekrar nezarethaneden çıkarmamız mı gerekiyor? Yoksa sadece Noel Baba gelecek diye heyecanlı mısın?"

"Otele gitmen gerekiyor. Birisi 911'i arayıp yangın çıktığını söylemiş."

Jax yuvarlanarak yatağından çıktı, yerden kotunu ve do-laptan gömleğini aldı. Botlarını ayaklarına geçirdi, aceleyle anahtarlarını aldı ve Sawyer daha bir sonraki cümlesini söylemeden dışarı çıkmıştı bile.

"Kurtarma ekipleri yola çıktı bile. Maddie seninle mi?"

"Hayır." Tanrım. Kalbi adeta boğazında atar bir halde arabasını çalıştırdıktan kısa bir süre sonra hızla otobanda ilerliyordu. "Onu otele bırakalı bir buçuk saat oluyor."

"Beş dakika içinde orada olurum," dedi Sawyer.

"Hemen arkadayım."

Kasabaya ulaşması acı dolu yedi dakikasını almıştı, hastaneye doğru hızla ilerleyen ambulansın yanından geçtiğinde kalbinin adeta durduğunu hissetti.

Çamurlu yolu takip etti ve yolun sonunda pencerelerden gökyüzüne doğru yükselen alevleri görünce kalbinin bir daha durduğunu hissetti.

Etraf duman ve itfaiye ekiplerinin aletleriyle doluydu, bir şey görmek imkânsızdı. Arabayı kenara çekti ve hızla indi. Nabızı hızla atıyordu, efsanevi sakinliğinden eser yoktu.

Kulübe gitmişti. Tamamen gitmişti. Otelin ikinci katında alevler vardı. Gerçek bir kâbus gibiydi. Polis ve itfaiye ekiplerin yanından geçerken acil durum ışıkları yüzüne yansıyor, kulübeden geriye sadece iskeleti kalmıştı.

Maddie yoktu.

Omzuna bir el dokundu. Sawyer. Yoğun, insanı boğan dumanın arasında yüzü oldukça gergin görünüyordu. Otel ve marina arasındaki alçak taş duvarı işaret etti.

Maddie yüzü dumandan kapkara olmuş bir halde battaniyelere sarınmış oturuyordu.

Sawyer onu aradığından bu yana ilk defa düzgün bir nefes almıştı Jax. Bir görevli onunla konuşuyordu. Başı havada hâlâ alev alev yanan oteli izliyordu, yüzündeki yıkımı görmemek imkânsızdı.

Jax onun karşısına gelince çömeldi ve ellerini bacaklarına koydu. Yaprak gibi titriyordu. Belki de titreyen kendisiydi. “Maddie, Tanrım, iyi misin?”

Maddie cam gibi donuklaşmış gözleriyle ona baktı. “Git-ti. Kulübe gitti. Ve otel-”

“Biliyorum tatlım.” Yangın kalıntılarına bakmak bile kendisini kötü hissetmesine yetiyordu. Maddie’yi dikkatlice kendine doğru çekti ve onu kendisine doğru bastırır-

ken Maddie’nin çıkardığı keder dolu sesi dinledi. Genç kadının kollarını onun boynuna o kadar sıkı dolamıştı ki Jax neredeyse nefes alamıyordu. Ama zaten nefes almaya ihtiyacı yoktu, ona ihtiyacı vardı. “Ambulansı ve sonra da kulübeden geriye kalanları gördüm ve aklıma-” Gözlerini yumdu ve başını onun boynuna gömerek ona sıkıca sarıldı. “Nasıl dışarı çıktınız?”

“Pencereden. Alevler kapıyı sarmıştı ve pencere sıkışmıştı. Camı sandalyeyle kırdım.”

Büyük ihtimalle Jax onu çok sıkı tutuyordu, ama yine de bırakmak istemiyordu. Duman ve is kokuyordu Maddie ve baştan aşağı kir içindeydi ama daha önce gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. “Chloe ve Tara?”

“Chloe bir astım krizi geçirdi. Ambulanstaki oydu. Tara da onunla birlikte gitti.”

Jax az da olsa rahatlamış bir şekilde kayanın üstüne oturdu ve onun elini kucağında tutmaya devam etti, sonra ona şöyle bir bakabilmek için battaniyesini açtı. Üzerinde sadece bir tişört ve külot vardı. Bacak ve kolları çamur ve isle kaplanmıştı. Dizleri yaralanmıştı, kanıyordu. Nazik bir şekilde ellerini ellerinin arasına aldı ve çevirip avuç içlerine baktı. Avucunun içinde birkaç kesik vardı.

Sıkışmış pencerenin düşüncesi bile kanını dondurmaya yetmişti. Birkaç dakika daha gecikselerdi her şey için çok geç olabilirdi. Onu tekrar battaniyeye sardı ve görevliye baktı. Jax, Ty Roberts ile aynı okula gitmişti ve bir ara Rec liginde beraber futbol oynamışlardı.

“Ambulansa binmeyi reddediyor,” dedi Ty.

“Sadece birkaç kesik,” diye mırıldandı Maddie. “Başka bir şey yok.” Başını çevirdi ve oteli izlemeye devam etti. İtfaiyeciler artık kontrole almış gibi görünüyorlardı. Alevler neredeyse yok olmuştu.

Ty anlamlı gözlerle önce Jax'e sonra da ambulansa baktı. Maddie'yi içeri almak istiyordu.

"Maddie." Jax onun kendine bakmasını sağladı. "İzin ver de seni hastaneye götüreyim. Kardeşlerine bakar ve senin de üstünü başını temizleriz."

"Bitene kadar olmaz."

Oturdular ve alevleri izlediler. Alevler tamamen bittiği zaman Sawyer itfaiye şefiyle konuştu ve yanlarına geldi. "Kulübe yanmaya başlayınca rüzgâr alevlerin otelin çatısına sıçramasına sebep olmuş. İkinci kat bu yüzden alev almış. Orayı söndürmeyi başardılar." Maddie'nin yanma geldi ve gözlerini görene kadar başını eğdi. "Yarına kadar içeri giremezsiniz. Artık gidebilirsiniz. İkinci ambulansa binmeni ve gidip kontrol edilmeni istiyorum."

"Hayır, iyiyim, ben–"

"Gidiyorsun," dedi Jax, inatçılığını kırmaya kararlı bir şekilde. "Seni ben götürüyorum."

Araba durunca Maddie de gözlerini açtı. Henüz şafak sökmemişti ama gecenin siyahlığı giderek kayboluyordu.

Bir dakika boyunca hiç kıpırdamadan oturdu, duman yüzünden öksürerek panik içinde nasıl uyandığını hatırladı, alevler yatak odasının kapısını yalıyorlardı ve Chloe'nin nefes almak için nasıl savaştığını görmek...

Tanrım. Chloe iyiydi; ya da iyi olacaktı. Duman yuttuğu için o geceyi hastanede geçirmesi gerektiğini söylemişlerdi. Tara onunla kalıyordu Maddie de kalabilirdi ama Jax araya girmişti. "O benimle geliyor."

Hemşire Maddie'nin yaralarını temizleyip onunla ilgilenirken onu mutlu eden şeyler söylemişti –dikişe gerek yok, neyse ki– ve sonra ona giymesi için bir hastane önlüğü verdi.

Öylesine uyuşmuştu ki Jax'le tartışacak hali bile yoktu.

Hayır, bu doğru değildi. Yorgundu, kemiklerine kadar tükenmişti ama hâlâ tartışmayı deneyebilirdi. Sonuç olarak onunla eve gitmek için hiçbir sebebi yoktu.

Tabii hastane sandalyesinde tek başına oturmak istemediğini hesaba katmazsak.

Birisinin onu tutmasını istiyordu.

Kendisini güvende hissetmek istiyordu.

Hastaneden ayrıldıklarında arabanın ısıtıcısı en üst seviyede yanıyordu ama Maddie hâlâ titriyordu. Dişleri zangırdarak ağzından fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordu. Jax arabayı sol eliyle kullanıyor, sağ elini onun bacağının üstüne koymuş, buz kesmiş parmaklarını ısıtmaya çalışıyordu.

Yolcu kapısı açıldı ve Maddie aşağı inmek üzere bir hareket yaptı.

"Ben sadece," diye mırıldandı Jax ve hızla arabadan inip onun yanına geldi; eğildi, emniyet kemerini çıkardı ve onu kollarının arasına almadan önce bir an için öylece durdu.

"Yürüeyebilirim," dedi bunun için hiçbir atakta bulunmasına rağmen.

"Hâlâ bir süper kahraman olduğuma inandığını düşünmeye çalış."

Maddie derin bir iç çekerek kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü boynuna bastırdı. Jax'ın kokusu içine dolmuş ve yanan boğazının gerilmesine sebep olmuştu.

Onu çoktan özlemişti. Titrek bir nefes vererek gözlerini yumdu ve onun ön kapıyı açıp sessiz bir şekilde Izzy'yi uyardığını duydu. Birkaç dakika sonra onun ayaklarını yere indirmişti.

Hâlâ çıplak ayak olduğu için yere bastığını anlamıştı. Ama Jax'ın yerden ısıtması olduğu için zemin inanılmaz derecede sıcaktı.

Jax bir kolunu onun etrafında tutarak bir an için ondan uzak bir yere doğru eğildi ve sonra Maddie düş sesini duydu. “Titriyorsun,” dedi Jax.

“Bence titreyen sensin.”

“Belki de.”

Maddie gözlerini açtı ve onun koyu endişeli gözleriyle karşılaştı.

“Yangının büyük bir hızla ilerlediğini biliyor muydun?” diye sordu. “Hepinizin dışarı çıkabilmesi öyle büyük bir mucize ki.” Elleriyle gözlerini kapadı, “Tanrım Maddie, yangın etrafınızı sardığında hâlâ uyanmamış olsaydın...”

Sesi Maddie’nin kalbini yumuşatmıştı. “Ama uyandım,” diye fısıldadı ona uzanarak. “İyiym Jax. Bana bak. Görünüşe göre yok edilmezim.”

“Direncisin,” dedi ve başını kaldırdı, derin bakışlarla onu izliyordu. “Güçlü, verici ve direncisin.”

Onun için anlamı olan şeyleri düşündü ve bunların bir elinin parmaklarını geçmediğini fark etti. *Kardeşleri. Otel.*

Jax.

Ve hepsi tehlike altındaydı. “Sana hâlâ kızgıyım,” diye fısıldadı Maddie.

“Biliyorum.”

Elini kesiklerinden ve yaralarından daha çok acıyan kalbine koydu ve sonra da onunkine götürdü. “Bu gece yalnız olmak istemiyorum. Bugün. Her neyse.” Konuşmaya bile hali yoktu. Rahatlık istiyordu, yaşadığını hissetmek istiyordu ve onun ikisini de kendisine sağlayacağını biliyordu.

“Duşa girip ısınman gerekiyor.”

“Seninle.”

Jax alnını onunkine dayadı ve yavaş bir şekilde nefesi-

ni verdi. Hastane önlüğünü üzerinden çıkarırken elleri nazikti, kesikleri ve yaraları incitmemeye çalışıyordu. Ve elini bacaklarına doğru kaydırduğunda Supergirl külotu giydiğini gördü. “Sana hiç söyledim mi bilmiyorum ama,” diye mırıldandı dizlerinin üzerine çöküp onun yaralanmış kalçalarını öperken, “kendi süper güçlerin olduğuna eminim.”

Maddie başını eğdi ve ona gülümsedi ama gözlerinde bu gülümsemenin olmadığına emindi. “Neymiş bu güçler?”

“Duvarlarımı aşma gücün...”

“Jax.” Genç adam parmaklarını külotunun iki yanına geçirmiş onu aşağı doğru indirirken gözlerini yumdu. Onu kaldırıp suyun altına soktuğunda ise adeta nefesi kesildi. Jax de hemen onun arkasından girdi ve tek kelime etmeden saçlarını sonra da vücudunu yıkadı, hızlıca ve etkili bir şekilde.

Maddie onun arkasında olduğunu hissedebiliyordu, sertleşmiş ve tahrik olmuştu ama dokunuşu kibar ve rahatlatıcıydı. Kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Tükenmiş bir halde olmasaydı ona dayanmaktan fazlasını yapabilirdi.

Sonra tek farkına vardığı, suyun kapandığı ve Jax’ın onu büyük, sıcak bir havluya sarması oldu. Kesiklerini tekrar bandajladı ve tişörtlerinden birini ona giydirdi; sonra da onu yatağına yatırdı.

Maddie onun kapıya doğru ilerlediğini duydu. “Jax-”

“Uyu.”

“Tamam.” Bir süre onun evin içinde dolanmasını dinledi. Telefonu çaldı ve telefondaki kişiye onun kendisiyle birlikte olduğunu söyledi.

Onunla birlikteydi.

Bu doğru, diye farkına vardı birden. Onun kalbine ve ruhuna sahipti.

Hayır. Bu doğru değildi. Ondan sakladığı şeyler vardı. Ve hâlâ saklıyordu...

Yoksa saklayan kendisi miydi?

Tanrım, kafası öylesi karıştı ki... ve çok yorgundu...

“Uyu,” dedi tekrar odaya geri geldiğinde ve elini Maddie’nin kolunda gezdirdi Jax.

Maddie onun parmaklarını tuttu. “Burada kal,” dedi parmaklarını sıkıca tutarken.

“Her zaman.” Yatak onun ağırlığıyla hafifçe aşağı doğru çöktü ve Maddie dikkatlice onun sıcak vücuduna sokuldu. Bu sanki dünyanın en normal durumuymuş gibi bacakları birbirlerine dolanmıştı, sanki yıllardır beraber uyuyorlarmış gibi. Dokunuşu onu rahatlatan bir krem gibiydi, içinin acımasına ve daha fazlasını isteyen bir şekilde ürpermesine sebep oluyordu. “Sadece bu gecelik,” diye fısıldadı ve kulağının ardında atan kalbini dinleyerek ona iyice sokuldu.

Sadece bu gecelik.

Elbette bu da bir yalandı. Onu seviyordu, aynı kardeşlerini, oteli sevdiği gibi. Ve hepsini kaybediyordu, teker teker. Göz kapaklarına iğne gibi batan gözyaşlarını saklamak için yüzünü onun boynuna gömdü.

Jax’in elleri yavaşça onun bedeninde geziniyordu, şefkatli ama kendinden emindi. Maddie onun kendisine rahatlık sağladığını biliyordu ama daha fazlasını bekliyordu ve beklentiyle vücudunu iyice ona doğru bastırdı. Yüzleri birbirine dönüktü ve Maddie bacağına onunkinin üzerine koydu. Kalçalarını ayırdı ve onun içine doğru kaymasına izin verdi.

Jax sert bir şekilde inledi ve ona sıkıca sarıldı. “Maddie, yaralandın–”

Maddie kendini iyice ona doğru itti ve Jax bir inlemeyle içine öylesine derinden girdi ki Maddie bir an yıldızları gördüğünü sandı. Kalbi hızla atıyordu ve Jax’in ismini fısıldadığını hem hissetmiş hem de işitmişti.

Daha sonra Maddie parmaklarını onun sırtında gezdirmeye ve onu daha da teşvik etmeye başladı. Jax’in başını kaldırdı ve genç adam onun içine girip çıkarken gözlerini adeta hapis altına aldı. Uzun ve yavaş vuruşlar aklını başından alacak kadar güzeldi. Zevk sınırlarına ulaşınca gözleri titreyerek yavaşça kapanmaya başladı ve adeta zevkten uyuştüğunu hissetti.

“Hayır. Bana bak. Beni hisset. Bizi hisset.”

Maddie gözlerini açtı ve ona baktı. Hayatının ve kalbinin onun kulaklarında yankılandığını duydu, sanki bir çiçek dürbünündeki renkler gibi çeşitli ve canlı renkte duygular hissediyordu, daha önce hissetmediği duygulardı bunlar.

Tekrar nefesini düzelttiğinde, Jax’in onu beklediğini gördü, hâlâ sert bir şekilde içinde duruyordu. Kollarını boynunun iki tarafına koymuş yüzünü de avuçlarının arasına almıştı. “Seni seviyorum,” dedi, dürüst ve kendinden emindi. Onun içine girip geldiği sırada yaptığı bir itiraf değil de daha çok bir yemin gibiydi.

Uyku onu yakalamadan önce son hatırladığı sahne buydu.

Uyurken iki kere kâbus görerek uyandı, kâbuslarında kapalı kaldığını ve kurtulamadığını görüyordu. Sonra da tekrar uykuya dalabilmek için dönüp duruyordu.

Jax eğer yapabilseydi onun yerine, onu rahatsız eden bu şeytanlarla savaşmak isterdi; Maddie kendisi bu haldeyken onun yanında saatler geçirdiğini biliyordu. Tamamen uyanığında saat neredeyse öğlen on ikiye geliyordu ve gözlerini açtığında Jax’in ona baktığını gördü.

“Gitti,” dedi, sesi hâlâ biraz boğuk çıkıyordu. Gözlerinin şiştiğini ve kıpkırmızı olduğunu biliyordu ve saçlarının hiç olmadığı kadar asi olduğunu. “Bugün Noel ve her şey gitti.”

Bir eliyle başını destekleyen Jax diğer eliyle onu kendisine doğru çekti. “Evet.”

Maddie gözlerini yumdu, güçlkle yutkundu ve yüzünü onun göğsüne gömdü, bir kolunu da onun boynuna dolamıştı. Gözyaşları ikisini de ıslatıyordu ve Jax içinde hafif bir pişmanlık belirtisi olan bir ses çıkardı. "Tekrar inşa edeceksin," dedi.

Maddie başını iki yana salladı.

"Arazinin yangın sigortası var."

Maddie'yi tetikleyen bu sözler değildi. Sadece şimdiye kadar ilgilendiği her konuda Jax'in ondan daha fazla bilgi sahibi olmasıydı, onun hayatı hakkında bile. Jax'in hatası değildi, kendi hatası da değildi, bunu anlamıştı. Kimsenin hatası değildi ama durumu da kolaylaştırmıyordu.

İşin kötüsü, eğer tekrar inşa ederlerse yine de burayı satarlardı çünkü kardeşlerinin istediği buydu. Çoğunluğun dediği olurdu.

Bu onu mahvediyordu.

Aynı buradan uzaklaşmanın Jax'ten de uzaklaşmak anlamına geleceği gibi. Yataktan çıktı ve üzerine bir şeyler giymeye başladı. Jax'in kıyafetlerini.

"Dur da tahmin edeyim," dedi Jax. "Bana kızgın olduğunı hatırladın."

Kızgın mı? Daha çok inanılmaz bir şekilde kafası karışık demeliydi. Maddie kapıya doğru yöneldi. Üstünde Jax'in kargo pantolonu ve gömleği vardı.

"Maddie." Elini avucunun içine aldı.

"Hastaneye gitmek için bir taksi çağıracağım."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ben seni götürürüm."

Maddie arabadan ininceye kadar tek kelime etmemişti. Sonra Jax onun elini ellerinin arasına almış, dudağına götürmüş ve bandajlı avucunu öpmüştü. "Eskiden benden korkuyordun ve bunu anlıyordum. Ama şimdi bana karşı

hissettiklerinden korkar gibisin. Senin için hissettiklerimden. Ve bunu anlamıyorum. Hem de hiç, Maddie."

Maddie'nin gözlerini çevirdi ve bunu inkâr eder gibi başını iki yana salladı. Bunun üzerine Jax, onu yakınına doğru çekti. Onu incitmemek için dikkatli davransa da hiç kibar değildi. "Her şeyini kaybettiğini düşünüyorsun," dedi ellerini onun kollarında gezdirirken. "Ama bu doğru değil. Senin bunu durduracak gücün var Maddie. Pes etmeme gücün var. Yılma. Yılma ve istediğini al."

BÖLÜM 25

"Unutma, ukala olmak ahmak olmaktan her zaman daha iyidir."

PHOEBE TRAEGER

Maddie marinanın iskelesine oturmuş, güneş sessiz gökyüzünde sakin bir şekilde ilerlerken karşısından geçip giden bulutları izliyordu. Arkasında, hayalinin yanmış kabuğu duruyordu. Önünde ise bu sabah haşin ve dalgalı görünen Pasifik Okyanusu vardı, aynı midesindeki hisler gibi dalgalanıp duruyordu.

Başını dizlerine koydu ve gözlerini sıkıca yumdu. Hastaneden yeni çıkmıştı. Güya kız kardeşlerine kahvaltılık bir şeyler alıp sonra da onları hastaneden alacaktı. Ama kendi kendine kalması gerekiyordu, o yüzden ilk önce buraya gelmişti. Kendisini bomboş, bitmiş ve yenilgiye uğramış gibi hissediyordu.

Ve üzgün.

Hem de çok üzgün. Bunun sebebi kulübeyi ya da eşyalarını kaybetmiş olması değildi. Daha kötü durumlar sonrasında da hayatta kalmayı başarmıştı.

Jax onu seviyordu. Onu. Onun yılmamasını istiyordu. İstediklerini elde etmesini istiyordu.

Ama bu o kadar kolay değildi, en azından onun için.

Olabilir, dedi içinden küçük bir ses. Öfkeli bir şekilde gö-

zünden bir damla düştü ve sonra yaklaşan ayak seslerini duyunca bir an durdu. Birisi başında duruyordu ama ona gizlice yaklaşmamıştı.

Jax.

Jax'ın sırtına bıraktığı montunun ağırlığını hissetti, sıcak deri ve onun kokusuyla çevrelenmişti.

Öldürücü birleşim.

Jax onun yanına çöktü, gözlerinde Maddie'nin bir tanesini bile anlayamadığı bir sürü duygu vardı. O tanıdık güzel gülümsemesinden eser yoktu. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı, dudaklarından da yorgunluk ve endişenin izleri okunuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Maddie.

"Söylenmesi gereken bazı şeyler var."

"Jax--"

"Benim tarafımdan değil." Omzunun üzerinden birisine baktı ve başını salladı.

Maddie bir çift ayak sesi daha duydu. Tara. Jax'ın yanından geçti ve geçerken birbirlerine baktılar. Jax'ın bakışları sıcak ve cesaretlendiriciydi ama Tara'ninkiler gergin ve ihtiyatlıydı ve Maddie'nin içini bir korku kapladı. "Neler oluyor?"

Tara Maddie'nin yanına oturdu. Üzerinde hastane önlüğü vardı; hastane dezenfektanı ve duman karışımı garip bir kokusu vardı, ama yine de o yangın gecesindeki halinden daha kötü görünmüyordu. "Burada sandalyeye ihtiyacımız var tatlım. Bu hiç de vakur bir durum değil."

Maddie gergin bir gülümsemeyle kendisine bakan Jax'e baktı; ama adamın yüzündeki bu gülümsemesine, gözlerinde rastlamak imkânsızdı. Sonra döndü ve uzaklaştı. Maddie tam ağzını açtığı sırada Tara onun eline uzandı. "Beni

buraya o getirdi. Zamanı geldiğini söyledi. Bana haftalardır bunu söylüyor ama sanırım artık anlaşmazlıklardan sıkıldı.” Derin bir iç çekti Tara. “Ben de öyle.”

“Ah, Tanrım.” Maddie adeta nefes almaktan korkarak ona bakıyordu. “Bu bana onunla yattığını söylediğin bölüm değil, değil mi?”

“Ah, Tanrı ördekleri kutsasın. Hayır, onunla yatmıyorum –tabii bunun sebebi onun iyi bir adam olmaması değil. Gerçekten de çok seksi bir adam, ama tatlım, o senin. İlk günden beri senindi.”

Maddie başını iki yana sallamaya başladı ama Tara uzanıp elini sıktı. “Ona kırgın olduğunu biliyorum. Senden seninle paylaşmasını beklediğin bazı bilgileri saklamıştı ve haklısın. Bir adama âşık olduğun zaman bu adamın sana, mülküne ait senetlerin sahibi olduğunu söylemesi gerektiği konusunda yüzde yüz haklısın, ama–”

“Bir dakika.” Maddie şimdi o tatlı hastane görevlisinin ona biraz oksijen vermesini isteyebilirdi. “Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi.”

Tara gözlerini devirdi. “...Amaaaaaa,” dedi. “Sana bunu söyleyecek kişi o değildi. Bir söz vermişti.”

“Ama–”

“Biliyorum. Bir ilişkide bir şeyler paylaşılır ama ortaya çıktı ki onun korumak istediği biri varmış.” Durdu ve tekrar konuşmaya başladığında bu sefer sesi daha kısık ve tereddütlü çıkıyordu. “Tanıdığın birisini koruyordu.”

“Kimi?”

“Phoebe. Ve...” Tara başını iki yana salladı ve sanki dünyanın bütün yükünü sırtında taşıyormuş gibi birden çöktü. Yüzünü elleriyle kapadı. “Ben. Sana yalan söyledim Maddie. En başından beri yüzüne yalan söyledim ve sonra Jax’e gi-

dip bunu sana ve Chloe’ye söylememesi için ona yalvardım.” Ağzından çıkan her kelime adeta utançla kaplanmıştı.

Maddie ağzı açık kalmış bir halde ona bakıyordu. “Ama... neden?”

“Çünkü gerçeğin ortaya çıkmasına ve tekrar burada olmaya katlanamazdım. Tanrım, tekrar buraya dönmek o kadar içimi acıttı ki ve hâlâ da acıtıyor.”

“Neyin ortaya çıkmasına katlanamazdın? Ve tekrar derken neden bahsediyorsun? Bana buraya daha önce hiç gelmediğini söylemiştin.”

“Hayır. Sen öyle olduğunu düşündün.” Tara sanki acısını hafifletecekmiş gibi göğsünü ovalamaya başladı ve boğazını temizledi. “En başından başlamalıyım.”

“Peki.” Maddie başını salladı, kalbi hızla atıyordu. “Bu iyi bir fikir.”

Tara gözlerini suya dikti. Hava deniz tuzu ve yanmış ahşaptan kaynaklanan barut kokusunun birbirine karışmasıyla iyice ağırlaşmıştı ama Maddie göğsüne oturan buz topu yüzünden hiçbir şey hissetmiyordu.

“Eirkaç sene önce,” dedi Tara, “Phoebe’ye yakın ve onun için çok özel olan birinin paraya ihtiyacı vardı. Phoebe’nin hiç parası yoktu ama yardım etmek istiyordu. Bu yüzden de otel irazisini ipotek ettirdi.” Sesi giderek uzaktan gelmeye başlamıştı; sanki kendisini bu işin içinden sıyırmak istermiş gibiydi.

“Jax’e ipotek etti,” dedi Maddie. “Jax ona borç verdi.”

“Evet. Burada büyümüş ve ona karşı hep nazik olmuştu ve ksa bir süre önce kasabaya dönmüştü. Annem de onun finansal olarak herkese yardımcı olduğunu biliyordu. Bu paraya ihtiyacı vardı.”

“Neden?”

Tara derin bir iç çekti. "On yedi yaşımıdayken bir yazımı burada, Şanslı Liman'da geçirdim. Büyükbabam ve büyükbabam dünya seyahatine çıkmışlardı ve babam da sürekli çalışıyordu. O zamanlar Chloe gibiydim. Asi, şımarık ve hiçbir şeyden pişman olmayan biri." Başını iki yana salladı. "Kimse bana ne yapacağımı söyleyemezdi ama ayrıca kimse de beni dinlemezdi. Buraya hiçbir tören yapılmadan sepetlenmişim. Ve buraya geldiğimde öyle lanet birisiydim ki yaşıtım olan kızlar benimle takılmak istemiyorlardı. Benimle konuşan sadece tek bir kişi vardı ve o..." Gözlerini yumdu. "O yaz hamile kaldım."

"Ah Tara," diye fısıldadı Maddie. "Hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu. O ve benim dışımda kimse bilmiyordu. Ve Phoebe. Tanrım, korkunçtu. Kendimi nasıl hissettiğimi anlatacak kelime bile bulamıyorum. Hayatta insanı derinden değiştirecek çok fazla yanlış adım yoktur." Suya sanki orada sadece onun görebildiği bir şey varmış gibi bakıyordu Tara ve orada gördüğü her neyse canını acıtiyordu. "Ve bu da beni değiştirdi. Peşimi asla bırakmadı." Bu yola girdiği için kendisinden tiksiniyormuş gibi başını iki yana salladı. "Genç, aptal ve toyduk ve ebeveyn olacak durumda değildik. O zaman bile bunu biliyordum." Gözleri daha da kötü bir hal almaya başlamıştı. Bomboş bakıyordu.

"Doğumu yapmak için Seattle'a gittim ve sonra da bebeği evlatlık verdim-" Sesi giderek kötüleşmişti, sonra başını iki yana salladı ve anlatmaya devam edemeyeceğini hissetti.

Kalbi adeta sıkışan Maddie, duygularını daha farklı şekillerde -saçlarını yeşile boyamak gibi- birbirlerine göstermeyi tercih etseler de bu sefer ona sıkıca sarılmıştı. "Çok üzgünüm. Çok korkmuş olmalısın."

"Evet." Tara burnunu çekti ve bir mendil bulma amacıyla ceplerini karıştırdı ve elbette buldu. "Çok korkmuştum.

Ama sadece bir çocuk olduğumu bilecek kadar bilinçliydim. Ben... Ben doğru şeyi yapmıştım."

"Elbette doğrusunu yapmışsın."

"Şanslı Liman'dan ayrıldım ve bir daha asla ardıma bakmadım. Bir daha asla geri gelmemeyi planlıyordum."

"Peki ya babası?"

"Bir daha hiç konuşmadık. Ben de kendi hayatıma devam ettim," dedi Tara. "Sonraki birkaç yılı bilerek bunu düşünmeyerek geçirdim. Ama sonra..." Durdu ve gözleri birden ciddileşti. "Bebek büyüdü ve hastalandı. Kalp kapakçığında bir sorun vardı ve ameliyat olması gerekiyordu. Bir sürü hastane faturası vardı ve Phoebe-" Dudaklarında titrek bir gülümseme belirip hemen yok oldu. "Ben neler olduğunu düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, Phoebe düşünmeyi hiç bırakmadı. Ve tıbbi bakımı için gerekli olan parayı buldu."

"Yardım etmek için burayı ipotek ettirdi." Maddie başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yaşamış olduğunu asla tahmin edemezdim. Onun annelik yetenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama kimse onun iyi bir insan olduğunu inkâr edemez."

"Evet." Tara gözlerini kuruladı. "Kızımı evlat edinen aileye sürekli isimsiz bağışlarda bulunuyordu. Çocuğun ya da ailesinin borç içinde debelenmesini istemiyordu."

Maddie tekrar Tara'nın elini sıktı ve gülümsedi. "Bir kızın varmış."

Tara'nın gülümsemesi zayıf ama gururluydu. "Güzel bir kız ve Tanrı'ya şükür artık sağlıklı. Bütün bu olanlara rağmen, o mutlu, bir evi var ve..." gülümsemesi kayboldu. "Ben onun hayatının bir parçası değilim."

"Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?"

“İyi olmam gerekiyor. Bu kararı ben verdim,” dedi basitçe. “Bu kararı uzun bir süre önce verdim ve şimdi de bununla yaşıyorum. Ama annem bunu asla kabul etmedi. Belki de bu ona kendi suçunu hatırlatıyordu, tamam belki bizi başkalarına vermedi ama bizi yetiştirmede de. Her neyse bizim için bir hesap hazırladı.” Maddie’ye bakmaya devam etti. “Bize bu oteli bıraktı ama diğer bütün likit varlıklarını torununa bıraktı. İki tarafı da korumak için bütün bilgileri saklamıştı, özellikle de beni korumak için.” Tara’nın gözleri yeniden dolmuştu. “Üzgünüm, Maddie. Bunu o kadar uzun zamandır içimde tutuyordum ki ve doğruyu söylemek gerekirse ömrümün sonuna kadar da tutacaktım ama...”

“Ama?”

“Sen,” diye fısıldadı. Buraya annemin bizden istediğini, bizden umduğunu kabul etmeye hazır bir şekilde geldin. Bizi bir aile olarak kabul etmeye karar vererek geldin. Kızımı kurtarmak için ipotek edilmiş oteli yenilemek için bütün kredini kullandın.” Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. “Bu otel için her şeyini verdin ama benim tek düşündüğüm buradan kaçıp gitmekti.” Güçlkle yutkund ve tekrarladı. “Üzgünüm Maddie. Çok üzgünüm.”

“Hayır.” Kollarını Tara’ya sardı. “Sen yapman gerekeni yaptın. Seninle gurur duyuyorum Tara. Öyle çok gurur duyuyorum ki...”

Tara başını Maddie’nin omzuna bıraktı, acısını içinde tutmaya çalışırken bedeni titriyordu. Maddie Tara’yı sıkıca tuttu ve bir yandan gözyaşı dökerek, kardeşinin saçlarını okşadı.”

Tara nihayet geri çekildi, dikkatlice gözündeki rimeli sillerken titrek bir nefes verdi. “Bu elbette hiç hoş bir durum değil.”

“Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Hayır ama hissedeceğim. Chloe’yi hastaneden çıkarmalıyız, hem senin de affetmen gereken bir adam var.”

“Affedilecek bir şey yok, Tara,” dedi Maddie bunun doğru olduğunun farkına vararak. Bunun, Jax’in ona anlatmalarıyla bir ilgisi yoktu. Bu kadar basit değildi. “Affedilecek bir şey yok ama-”

“Amadan sonra asla güzel bir şey gelmez. Ona âşık olmanın için ben elimden geleni yaptım ama yanılmıştım. Ben kendi korkularım ve geçmişime göre hareket ediyordum.”

“Evet, ben de şimdi kendi korkularım yüzünden geri çekiliyorum,” diye kabullendi Maddie.

“Ondan korkuyor musun?”

“Hayır.” Tereddüt etmişti. “Belki. Evet. Ama şimdi sen böyle söyleyince. Lanet olsun,” diye homurdandı şakaklarını ovarken.

Kendisini bir erkeğe açmak ve kırılğan yönlerini göstermek her zaman iyi sonuçlanmazdı ama Jax’in şimdiye kadar tanıştığı adamlara benzemediğini de biliyordu. O buna değerd. Belki ileride yaşayacağı bir kalp acısına değerd, çünkü onsuzken kalbinin çok da bir işlevi olacağına inanmıyordu. “Ondan korkmuyorum. Onun için hissettiklerimden korkuyorum –bu da onun doğru kişi olduğu anlamına geliyor. Tanrım, bundan gerçekten de nefret ediyorum. Yani, her zaman haklı olan bir adamla nasıl başa çıkabilirsin ki?”

Tara kederli bir kahkaha attı. “Tatlım, bunu bilseydim bile yine de onunla evlenirdim.”

* * *

Üç kardeş Ye Beni Kafe’de oturmuşlardı. Kafede Noel için özel brunch düzenlenmişti. Tara bol kafeinli güçlü bir kahve içiyor, Maddie ve Chloe de tıkınıp duruyorlardı.

Tara *Fıçının Sonu* ismini verdiği wafflelarından yapmıştı; balkabağı ve tarçınla yaptığı bu tatlıların üzerini bolca kremşantiyle donatmıştı. Dünyada cenneti yaşamak gibiydi. Maddie midesine tatlıları indirirken anlık da olsa zihninin boşalmasını sağlıyordu. Kafası şeker yüzünden iyi olmuş olabilirdi. Gözünü Chloe'den ayırmıyor, bir yandan da Tara'yı kolluyordu ama Chloe'nin rengi iyi görünüyordu ve artık hırıltılı nefes alıp vermiyordu. Maddie, Tara'nın Chloe'ye de geçmişinden bahsetmeyi planladığını biliyordu. Ayrıca bunu yapmaya çok hevesli olmadığını da biliyordu.

"Çok kötü görünüyoruz," dedi Chloe kendisine elindeki kaşığın yansımından bakarken, başını bir sağa bir sola çeviriyordu.

"En azından nefes alıyoruz," dedi Tara.

Ve nefes almak çok güzel, diye düşündü Maddie, kardeşlerine bakarken. Bu kadınlar daha bir ay önce ona o kadar yabancı görünüyorlardı ki. "Dün gece o karmaşa ve kaosun içinde bir şeyi çok iyi anladım," dedi Maddie yumuşak bir sesle. "Burayı seviyorum. Ve sizleri de seviyorum."

Chloe ona uzun uzun baktı. "Tatlımı kimseyle paylaşmam."

Tara gözlerini devirdi ve Maddie'ye küçük sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ben de seni seviyorum tatlım. İkinci de."

O ve Maddie, derin bir iç çeken Chloe'ye döndüler. "Kendimi sürtük gibi hissetmem için çok güzel bir yol." Yemeye devam etti, ta ki onların hâlâ kendisine baktıklarını fark edene kadar. "Ne, bunu elbette ben de hissediyorum. Ama söyleyemiyorum."

"Asla mı?" diye sordu Maddie.

Chloe omuz silkti. "Belki biraz bunun üzerinde çalışabilirim."

Kafedeki herkes masalarına geliyordu. Şanslı Liman'daki herkes neredeyse yanlarına gelmiş, geçmiş olsun dileklerinde bulunmuşlardı. Burada laf çabuk yayılıyor olmalıydı çünkü içlerinden bazıları onlara kıyafet, banyo malzemesi gibi eşyalar da getirmişlerdi. Her şeyleri mahvolduğu için birkaç gün idare etmelerini sağlayacak bir şeyler vermek istemişlerdi.

Daha sonra, Tara boğazını temizledi ve Chloe'ye her şeyi anlattı, her acı verici detayı. Bütün bunları ikinci kez dinlemek Maddie için hiç de kolay değildi ama sonra tekrar ağladılar ve birbirlerine sarıldılar.

"Vay," deyip duruyordu Chloe. "Vay."

"Tamam başka bir şeyler söylesen olmaz mı artık?" dedi Tara. "Bu eskimeye başladı."

"En sonunda her şey gözüme mantıklı görünmeye başladı," dedi Chloe. "Annem bana hep ona ne zaman daha fazla torun vereceğimi sorup dururdu ve buna asla anlam veremezdim."

"Annemle sık sık görüşür müydün?" diye sordu Maddie.

"Evet, sanırım ben onun yumuşak noktasıydım. Bilirsiniz ya, çok şeker ve tatlıyım." Bunu alaycı bir tonda söylemişti ama yine de biraz utandığı belli oluyordu. "Onu arardım. Neredeyse her hafta arar nerede olduğumu söylerdim. Bu onun çok hoşuna giderdi."

"Bu senin için de önemliydi," dedi Tara yumuşak bir sesle.

"Önemliydi." Chloe Tara'yı dürttü. "Ve bana anlattıklarından senin de eskiden aynı benim gibi olduğun sonucunu çıkarıyorum tabi büyüüp kibirli birine dönüşmeden önce -sen de umursamaz ve asiydin."

"Hey, senden sadece sekiz yaş büyüğüm. Yaşlı değilim."

Derin bir iç çekti. "Ama evet, öyleydim. Yani söylemek istediğin nedir?"

"Benim için de hâlâ umut olduğu elbette." Chloe omuz silkti. "Bu bana bir gün benim de kendimi senin gibi toparlayabileceğim konusunda umut veriyor."

"Sence ben her şeyi toparlayabilmiş miyim?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bir bebek doğurduğumda daha kendim bir be-bektim ve onu bir başkasına verdim. Evliliğim başarılı ol-madı ve nefret ettiğim bir işim var ve gözlerime kadar bor-ca batmış durumdayım."

Chloe bir kahkaha attı. "Aslında bu şekilde anlattığın za-man..." Maddie'ye döndü. "Belki de senin hayatını kendime örnek almalıyım."

"İlk önce hayatımı toparlamamı beklemek isteyebilirsin."

"Ah Tanrım yoksa hâlâ kendini gelmiş geçmiş en seksi belediye başkanından uzak mı tutuyorsun?"

"Anlamıyorsun."

"Bir bakalım... Phoebe'nin borca ihtiyacı olduğu zaman oteli, başka birinin eline geçmesi ihtimalinden kurtardı; ote-lin senetlerinin kendisinde olduğunu gözümüze sokmaya-rak bize, ona borçlu olduğumuzu söylemedi. Ahlâki olarak doğru bir şey yaptı ve Tara'nın sırrını korudu ve güvenilir bir adam olduğunu defalarca kanıtladı. Ne kadar da bencil bir şerefsiz. Sizce onu kasaba meydanına çekip taşlasak mı?"

Maddie derin bir iç çekti, sonra bir farkındalıkla omur-gasında bir ürperti hissetti. Başını kaldırıp baktığında Jax'ın uzun bacaklarıyla onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

"Şu an büyük ihtimalle çok iyi bir zaman değil," dedi Chloe Jax onları duyabilecek kadar yakınlarına geldiğinde. "Daha senin hakkında konuşmayı bitirmemişim."

Maddie Chloe'ye pis bir bakış attı ve aynı anda tüm kafe-nin birden sessizliğe gömüldüğünü fark etti.

Herkes onları dinliyordu.

"Sadece senin olumlu yönlerini listeliyordum," dedi Chloe ona. "Tabii ondan gizlediğin kendinle alakalı boklar-dan bahsetmemiştim. Bu senin hatandı."

Jax gözlerini Maddie'den ayırmıyordu. "Pekâlâ, ilk ola-rak, ben kendimi asla senden saklamadım. Belki sana geç-mişimle ilgili çok fazla bir şey anlatmamış olabilirim ama Tanrım, Maddie, eskiden olduğum adamdan nefret ediy-o-rum. Ve sanırım şu an dönüştüğüm adam senin için yete-rince iyi."

"Ah." Chloe elini Maddie'ye doğru uzattı. "Duydun mu?"

Maddie'nin kalbi acıyla kabarmış, kaburgalarına baskı yapıyordu. "Ben de buradayım Chloe."

"Bana mantıklı bir istek gibi görünüyor," dedi iki masa ötelerinde oturan bir adam. Maddie onu tanımıştı, adam benzin istasyonunda çalışıyordu. "Ve Jax'ın iyi biri olduğ-u-na dair tanıklık edebilirim. Banka vermezken kız kardeşime kredi vermişti. Yoksa hem işini hem de evini kaybedecekti."

"Bizim evimizi almamıza da yardımcı olmuştu," diye ba-ğırıldı bir kadın. "Ve kocam işini kaybettiğinde, Jax onun dü-zensiz ve miktarı az olan ödemelerini asla sorun etmedi. Ve bunu yapması için hiçbir sebebi yoktu."

"Tarrım," diye homurdandı Jax, elleri belindeydi ve göz-lerini kıpamıştı.

"Ve bütün polis departmanı için yeni çelik yelekler al-mıştı," dedi içeri henüz yeni girmiş olan Sawyer.

"Bunun isimsiz bir bağış olması gerekiyordu seni ah-mak!"

"Çox hızlı batıyormuşsun gibi geldi. Ben de yardımcı ol-mak isemiştım."

Jax başını iki yana sallayarak Maddie'nin elini tuttu ve onu masadan çekip kapıya doğru ilerledi, öyle hızlı ilerle-

mişti ki Maddie ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalmıştı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bütün kasabanın konuşmayacağı bir yere.”

Kafenin kapısını açtı. Çıkarlarken yağmurluk giymiş ve elinde tuttuğu defterin üzerinde çalıştığı ulusal sigorta şirketinin adının yazdığı bir adama çarptılar. “Pardon,” dedi adam. “Şanslı Liman Otel”nin sahiplerini arıyorum.”

“Benim,” dedi Maddie, Jax’ın onu koruyan bir şekilde arkasında durduğunu bilerek. “Bana bir dakika verir misiniz?” diye sordu sigortacı adama ve adam başını sallayınca Jax’i kenara çekti. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “İçimizden biri kasabayı terk etmeden bu konuşmayı yapmamız gerekiyor.”

“Ayrılmak mı?”

“Evet.” Ona baktı, göğsü o kadar gerilmişti ki kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu. “Tara ve Chloe’nin şu an bunu planladıklarından kesinlikle eminim. Yaşayacak bir yerimiz yok ve zaten haftalardır buradan gitmek istiyorlardı.”

“Ya sen?”

“Çoğunluk ne derse o olur.”

“Saçmalık.” Başını iki yana salladı. “Buraya bir dövüşçü olarak geldin Maddie. Belki bir iki raundu kaybetmiş olabilirsin ama hâlâ ayakta. Şanslı Liman’da kalmak istiyor musun? Bunun için mücadele et. Kardeşlerinle aranda bir ilişki mi olsun istiyorsun? Bunun için mücadele et.”

“Peki ya sen? Peki ya seninle olan ilişkim?”

Onun yüzüne bakmak için geri çekildi, sanki yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi. Konuştuğu zaman sesi derinden ve boğuk gelmişti. “Ben zaten seninim. Ve her zaman da senin oldum. Tek yapman gereken ringe girmek.”

BÖLÜM 26

“Hayattaki felsefem hep şu olmuştur: asla bir insanı, bir mekânı ya da bir şeyi kovalayıp durma çünkü mutlaka daha iyisi gelecektir. Sonra yanıldığım ortaya çıktı.”

PHOEBE TRAEGER

Sigorta eksperisi yağmurluğunu çıkarmış ve kendisini onlara tanıtmıştı. İsmi Benny Ramos’tu. Uzun boylu ve ince bir adamdı, kovboy çizmesi giymiş ve buna uygun bir şapka takmıştı. Adamın yirmi bir yaşında olduğunu söylemek çok güçtü ya da jilet kullanma konusunda çok iyiydi.

Jax, Maddie ve Benny’ye masalarına kadar eşlik etmişti. Jax, önce Maddie’ye sessiz bir bakış attı ama genç kadın onun ne demek istediğini anlamamıştı ve sonra da kafeden ayrıldı.

Başı dönüyordu. Jax ona her şeyini vermişti ve ondan da aynısını bekliyordu. Ondan, istedikleri için mücadele etmesini bekliyordu.

Mantıklıydı. Hem de çok mantıklıydı. Güçlü bir lider de aynısını yapardı.

“Peki,” dedi Benny. “Kulübenin tamamı gitmiş.”

“Evet,” dedi Chloe. “Şimdi bize bilmediğimiz bir şey söyle.”

“İtfaiye istasyonu yangına sebep olan şeyin bir takım eski Noel süsleri olduğunu söyledi...” Defterindeki notlarına

baktı. “Ve bu süsler oturma odasındaki bir çeşit ölü bir bitkinin üzerinde asılı duruyormuş.”

Tara sinirle bir kahkaha attı.

Maddie gözlerini yumdu. *Zavallı Charlie Brown ağacı, huzur içinde yatsın...*

“Her neyse,” diye devam etti eksper. “Otel o kadar da kötü görünmüyor. Yukarıdaki yatak odasının tamamen yenilenmesi gerekiyor, yeni bir halı, duvar ve yeni bir banyo. Yeni bir çatı. Ama aşağı kat temizlenebilir. Orada bir sorun görünmüyor.”

Bir sorun yoktu. Bunu bilmek güzeldi.

Ringe gir.

Jax onun bir savaşçı olduğunu düşünmüştü. Bu hiç de onu anlatan bir şey değildi aslında. Ama hayat onu bu şekilde yönlendirmişti. O da kendini akışına bırakmıştı.

Bu akımdan nefret ediyordu. Bu akım hiçbir hedefi olmadan ilerleyen bir köpeğe benziyordu ve onu önemsemeyen birçok insanı memnun etmeye çalışıyordu. Kendisini akışa bırakmaktan sıkılmıştı. Bir dövüşçü olmak istiyordu. “Pardon,” dedi Benny’ye. “Ama yangın söndürülürken aşağı katı su bastı ve bu yüzden de hiç iyi durumda sayılmaz. Bunun için düzgün bir tazminat bekliyoruz.”

Tara tek kaşını kaldırdı, *hadi kedicik saldır*, dermiş gibi baktı ona. *Ona pençelerini göster.*

Chloe sırtı ve başparmağını kaldırarak ona gülümsedi. “Kardeşimi duydun,” dedi Benny’ye. “Düzgün bir tazminat bekliyoruz. Git ve adamlarına bunu söyle.”

“Aslında aynı taraftayız,” dedi ve defterine birkaç not daha aldı. Maddie sersemlemişti. Kalp acısı çekiyordu. Kontrolünü kaybetmişti ve adamın elindeki not defterini kıskanmıştı. Aynı böyle bir deftere ihtiyacı vardı. Ayrıca yeni hayatı

için de savaşması gerekiyordu. “Ayrıca kiralama tazminatına da ihtiyacımız olacak.”

“Elbette,” dedi Benny.

Maddie gözlerini kırptırdı. Bu kadar kolay mıydı? İstediyini söyle ve al. Jax de böyle olacağını söylemişti ve bu Tara’nın da işine gelmişti.

Benny defterine baktı. “Haftaya bütün dosya işlerini bitirmiş oluruz ve başlamanız için size bir çek vermiş oluruz.”

“Bence bugün ya da yarın olması daha iyi olur,” dedi ciddi bir sesle. “Tanrı sizi korusun.”

Tara sırtıttı. Sırtıttı. Bu Maddie’nin çok sıklıkla karşılaştığı bir durum değildi, o da ona gülümsedi.

Benny tekrar defterine döndü, kulakları kıpkırmızı olmuştu. “Yarın. Yarın nasıl?”

“Harika,” dedi Chloe. “Teşekkürler.” Ona ışıltılı bir gülümsemeyle baktı.

Benny afallamış gibi görünüyordu. “Ah... Bir şey değil.”

Chloe onunla kamyonuna kadar yürüdü ve sonra elinde bir kâğıt parçasıyla geri döndü.

“Benimle dalga mı geçiyorsun –telefon numarasını mı aldın?” diye sordu Tara. “Daha on iki yaşında gibi görünüyor. Henüz milli olmadığına bile eminim.”

“Hey,” dedi Chloe. “Gelecekteki erkek arkadaşım hakkında böyle konuşmayın. Şirindi, hem Maddie onu çok korkuttu.”

“Lance”i şirin bulduğunu sanıyordum,” dedi Tara. “Ve kardeşini.”

“Hı hı. Ne demek istiyorsun?”

“Ve seksi polisi. Sawyer’dı, değil mi? Geçen gece ona sanki onu canlı canlı yemek istiyormuşsun gibi bakıyordun.”

“Eğer ona baktıysam bunun tek sebebi yavaş ve azap dolu

ölümünü planladığım içindir. Az önce bize ne söylediğini duymadın mı? Yarın kabarık bir çek alacağız.” Chloe ikisine de baktı. “Planımız nedir?”

“Kabarık çekler güzel bir şekilde üçe bölünebilir,” dedi Tara.

“Doğru,” dedi Chloe başını sallayarak. “Bu da yarın bu vakitlerde ayrılacağımız anlamına geliyor.” Gülümsedi. “İtiraf edin, beni özleyeceksiniz.”

Maddie yerinde sakın ve kontrollü bir şekilde oturmayla çalışıyordu ama birden her şey çok fazla gelmişti. Yangın. Korkunç kaçış. Tara’nın onlara açılması. Hepsi duygularını yanlış yönlendirdiğini fark etmesini sağlamıştı. Kız kardeşleri çeki alıp ortadan kaybolmayı planlıyorlardı. Jax ona daha önce hiç duymadığı o iki kelimeyi söylemişti. Ve bu kelimeler onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti. Kalbinin sıkıştığını hissediyordu. “Ben ortanca kardeşim,” dedi yumuşak bir sesle, sonra daha güçlü bir ses tonuyla tekrarladı.

“Çok iyi,” dedi Chloe. “Alfabeyi de sayabiliyor musun?”

“Ortanca olduğum için de mantıklı ve dengeleyici bir tarafım var. Vermemiz gereken bazı kararlar var ve bunu şu an yapmalıyız. Çoğunluğun dediği olur.” Sırayla ikisine baktı. “Ya yürür gider ya da inşaata baştan başlarız. Şimdi oyuyoruz. İlk önce küçükler.”

Chloe Lance’in ona hastanede oyalanması için verdiği iTouch’ını çıkardı ve Sihirli Sekiz Numaralı Top uygulamasını açtı. “Sihirli Sekiz Numaralı Top,” diye takdim etti büyük bir ciddiyetle. “Burada, Şanslı Liman’da mı kalmalıyım?”

Maddie şaşırmıştı. “Ne? Oyunu sihirli bir topa bırakamazsın!”

“Yapamaz mıyım?”

“Hayır!” Ama Maddie dudağını ısırıldı ve ekranı görmeye çalıştı. “Ne diyor?”

Chloe ekrana baktı ve derin bir iç çekti. “Durum çok da iyi görünmüyor. Her neyse zaten buradan gitmeye hazırım.”

Maddie hayal kırıklığıyla Tara’ya doğru döndü.

Tara elini Chloe’nin iTouch’ına uzattı. “Bir de ben bakayım.”

“Ciddi olamazsın.” Maddie’nin boğazı sanki cam kırıkları yutmuş gibi acıyordu. “Lütfen bana ciddi olmadığını söyle.”

“Tamam. Ciddi değilim.” Tara Maddie’nin eline uzandı. Yüzünde solgun bir gülümseme vardı. “Ben oyumu burada kalmak yönünde kullanıyorum.”

“Ben de,” dedi Chloe. “Az önce dalga geçiyordum. Şimdi ayrılmayız. İşler daha yeni yoluna girmeye başladı.”

“İki evet oyu,” dedi Tara. “Maddie?”

Maddie sersemlemiş ve akıllı fena halde karışmıştı.

“Ah, şuna bak,” diye mırıldandı Tara. “Sanki bir sürü sallanan sandalyenin olduğu odada kapana kısılmış uzun kuyruklu bir kedi gibi.”

“Yüzünün her yerinde adeta korku yazıyor,” diye katıldı ona Chloe. “Kesinlikle büyük bir risk. Acaba hayır mı dememizi istiyordu diye merak ettim şimdi.”

“Hah,” dedi Tara başını sallayarak. “İlginç. Yani sorumlu olmamak için bizim onun yerine karar vermemizi mi bekliyordu diyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Buradayım,” dedi Maddie. “Sizi duyabiliyorum.”

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?” diye sordu Chloe. “Kendini aşman gerekiyor.”

“Hey,” dedi Maddie. “Buraya o sinir bozucu tavırla ilk

geldiğinde ben sana böyle bir şey söylemiş miydim?”

“Evet aslında. Hem de birkaç kez.”

Evet, bu doğrudu. Maddie gözlerini kısarak ona baktı. “Ve sen.”

“Ben mi? Ben ne yaptım?”

“Sana samimi davrandım. Senden de samimiyet bekliyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Gezegendeki en seksi adam şu an seni istiyor. Sürekli sevişiyorsun. Sana samimiyet falan yok!”

Maddie ayağa kalktı. “Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

“En son bunu söylediğinde bir bara gitmiş, sarhoş olmuş ve seksi bir adamla öpüşmüştün.”

Yarı yola gelince Maddie durdu ve geri dönüp Chloe’nin iTouch’ını aldı. “Ve buna ihtiyacım var.”

Dışarı çıkınca gözlerini yumdu ve fısıldadı. “Bu sefer işleri doğru yapacak mıyım?”

Ekran bulutlandı ve sonra bir cevap belirdi:

Daha sonra tekrar sor.

Kahretsin! Aleti cebine soktu ve arabasına bindi. Sis inindiği sahil boyunca ilerledi. Su bugün gri ve çırpıntılıydı, sonsuz bir şiddet döngüsü vardı.

Midesinde de aynı his vardı.

Bir şekilde kendini iskelede bulmuştu, elinde bir bilet, dönme dolaba bakıyordu. *Yap işte*, dedi kafasındaki küçük cesur ses.

Yaşa.

Sonra birden kendisini sallanan oturakta buldu, tırabzana tutundu, bacakları havada jöle gibi sallanıyordu.

Ve –ah, kahretsin– biraz daha yükseldi.

Ve biraz daha...

Ve sonra en tepeye çıkmıştı –artık nefes alamıyordu– sonra dönme dolap durdu.

Kalbi de aynını yapmıştı.

Çevresindeki insanlar da heyecanla ve zevkle çılgık atıyorlardı.

Ama o hiç zevk almıyordu. Sadece kötü hissediyordu. Bu kimin fikriydi? Aklından neler geçiyordu? Hayat yerdeyken çok daha güzeldi.

Aşağı bakmaya çalıştı ama havaya asılı bir kova gibi ileri geri sallanırken bunu yapamıyor başının döndüğünü hissediyordu. “Ah, Tanrım. Ah, Tanrım–” Adeta ölecekmiş gibi önündeki demiri sıkıca tutmuştu. Bacaklarını hiç hissetmiyordu. Ve midesi adeta boğazına yapışmış, içeri hava girmesini engelliyordu.

Aşağı bakmayı kes. Başını yukarıda tutmak için kendini zorladı ve manzaraya bakmaya çalıştı. Harikaydı. Eğer yükseklik korkusunu görmezden gelirse gerçekten de manzara harikaydı. Bu yükseklikten Pasifik Okyanusu ve kayalıkların çevrelediği sahil inanılmaz görünüyordu.

Ve kasaba. Şanslı Liman’ı buradan tamamen görebiliyordu ve kasaba bir kartpostal gibi şirin görünüyordu. Eğer korkusuyla yüzleşmeyip buraya çıkmasaydı asla bu manzarayı göremezdi.

Pekâlâ, çok da korkusunun üstesinden geldiği söylene- mezdi ve her an bayılacakmış gibi hissediyordu, ama yine de bunu başarmıştı.

Sorun üstesinden gelmesi gereken birçok korkusunun olmasıydı. Yapmaktan korktuğu öyle çok şey vardı ki. Asla yapamayacağına kendini ikna ettiği bir sürü şey vardı.

Mesela kendisini, annesinin bir ilişkiden çok fazla bir şey

beklemediğine ikna etmişti. Artık keşkeler için çok geçti, peki ya kardeşleri? Onlar için çok geç görünmüyordu, önceden onu hayatlarında istemediklerini düşünüyordu hâlbuki. İşin doğrusu bunu hiç denememişti, oysaki denese her şey farklı olabilirdi.

Aynısını Jax'e de yapmıştı. Ona karşı tamamen açık sözlü davranmamış olabilirdi, ama ilk tanıştıkları andan bu yana kelimelere gerek duymadan ona neler hissettiğini göstermişti. Daha fazlasını istemesi için onu itmişti –Maddie ondan daha fazla gerçek duymak istiyor, her konuda ondan daha fazlasını bekliyordu. Neden onu dinlememişti ki?

Korku. Korkunun onu yönetmesine izin veriyordu.

Bunun değişmesi gerekiyordu. Eğer bu aptal dönme dolaptan kurtulabilirse.

Tam bunu düşündüğü sırada dönme dolap tekrar hareket etmeye başlamıştı. Ve on dakika sonra, tam üç turu tamamlamalarının ardından, en sonunda ayaklarını yere basınca gülümsedi.

Başarmıştı. Arabaya bindiğinde kendisini daha iyi hissediyordu ve daha kararlıydı. Nereye gittiğini bilmeden arabayı sürmeye başladı.

Hayır, bu bir yalandı. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Jax'in evinin yoluna girdi ve arabayı park etti. Hava buz gibi olmasına rağmen terlemişti.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, diyecekti Jax ona.

Ve haklıydı da. Şanslı Liman'da kalmak istiyor ve kardeşleriyle bir aile gibi yaşamak istiyordu.

Bütün bunlara ulaşmak onun için çok kolaydı.

Jax'i de istiyordu.

Ona ulaşmanın da hâlâ kolay olduğunu umut ediyordu. Kapısını çaldı ve Jax cevap vermeyince döndü ve kapıda du-

ran cipini gördü. Evdeydi...

Sonra ritmik bir çarpma sesi duydu ve sesi takip ederek evin arka tarafına doğru ilerledi. Orada eskimiş botlarını giymiş, çok sevdiği eski Levi's kotuyla duruyordu. Odun kesiyordu, balta büyük bir zarafetle inip kalkıyordu. Tişörtü terden ıslanmış ve sert kaslarına yapışmıştı.

Her yeri sertti. Onu izlemek bile terlemesine sebep oluyordu.

Evin arkasına doğru dolandığı sırada onu görmüş olmalıydı. Duyuları bir kedi gibi güçlüydü. Ama Maddie sessiz olmak için hiçbir çaba göstermemiş olmasına rağmen onu fark etmemişti ve odun kesmeye devam ediyordu.

Hiçbir şey söylemiyordu.

En sonunda, Maddie hayatını riske attı ve Jax onu yaralamamak için odun kesmeyi durdurur diye yanına doğru ilerledi.

Jax baltayı indirdi, öne doğru eğildi ve nefesini dengelemeye çalıştı.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Hey," dedi Maddie yumuşak bir sesle.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Mantıklı bir soruydu, sonuçta Maddie de bu sabah ona aynısını sormuştu. Direkt konuya geleceğini düşünüyordu. Bu hususta çok iyiydi.

Ama Maddie bu konuda hiç de iyi değildi. "Ben...kafam karışmıştı. Ve sanırım herkese biraz kızgındım. Sonra biraz gezmek için dışarı çıktım ve arabam buraya geldi."

Jax'in ağzı alaycı bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı. "Araban da mı bana kızgın olduğunu unutmuş?"

"Şey," dedi. "Kızgın olduğum insanlar arasında sanırım beni en az kızdıran sensin."

“Nedenmiş?”

Maddie Chloe'nin iTouch'unu cebinden çıkarıp bunu ona sormamak için kendini zor tutuyordu, ama içinden bir ses Jax hakkında ne hissettiğini bildiğini söylüyordu.

“Neden Maddie?”

Kahretsin, onun kancadan kaçmasına izin vermeyecekti. Çok küstah davranmıştı. Ama nihayetinde onun bir numaralı savunma mekanizması buydu. “Sayende son günlerde yüzümde güzel bir gülümseme var. Belki biraz olsun ayrıcalığı hak ediyorsundur. Bilmiyorum.”

Jax uzun bir süre ona baktı, adeta içini görebiliyordu. “Sana gülümsemeden daha fazlasını verdim,” dedi baltasını yere koyup eve doğru ilerlerken.

Jax mutfağa girdi, dosdoğru buzdolabına doğru ilerledi ve kuruyan boğazını ıslatmak için dolaptan bir şişe su aldı.

Yap ya da öl anı gelmişti. Ya güzel hatıralar için teşekkür edip gün batımında kaybolacaktı veya buraya... Kahretsin, ümit etmeye bile korkuyordu.

Avukatlık yaptığı zamanlar her davaya kazanacağını bile rek girerdi. Her zaman.

Bu durumda da sonun ne olacağını bilmek güzel olabiliirdi.

Mesafe. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Suyu içip bitirdikten sonra şişeyi kenara koydu ve evin içinde ilerlemeye devam etti. Belki içeri girip onu mahvetmek ister diye kapıyı hafif aralık bırakmıştı ama sonra ardına bakmadan banyoya doğru ilerlemişti. Terli kıyafetlerinden tek tek kurtularak duşu açtı ve içeri girdi. Arkasını döndü ve su sırtına çarparken zihnini temizlemeye çalıştı.

Ama olmuyordu.

Bunun yerine sürekli aklına bazı görüntüler geliyor-

du: Maddie sıcak suyun altında yanında dururken, parlak ve sabunlu, yumuşak ve sıcak gözlerle ona bakarken, Jax de bu gözlerde tutkuyu görene kadar ellerini vücudunda gezdirmeye devam ediyordu. Ve nefes nefese kalmış bir halde onun adını tekrarlıyordu.

Arkasındaki kapı açıldığı zaman hiç hareket etmedi, başını kaldırmadı ve gözlerini de açmadı. Maddie'nin kolları onu sarınca genç kadının çıplak vücudunun kendisinininkine dayandığını hissetti.

Ve işte Maddie'nin elleri göğsünde ilerlerken bütün düşünceleri birden camdan uçup çıkmıştı çünkü böylesine sertleşmiş bir haldeyken ondan uzak durmak onun için çok zor olacaktı.

“Neden buradasın?” diye sordu tekrar.

Maddie güçlükle yutkundu ve bir aktris düşünmeye çalıştı. Kahretsin, aklına hayatını kurtaracak bir aktris gelmiyordu. Kendi başına kalmıştı. “Oldukça terli görünüyorsun,” dedi en etkileyici sesini kullanmaya çalışarak. “Belki sırtını yıkamana yardımcı olabilirim, diye düşünmüştüm.” Ona doğru eğildi boynundan süzülen bir su damlasını yaladı.

Maddie onun derin bir nefes aldığını hissetti. “Maddie.”

Tamam çok da arsız bir gününde olduğu söylenemezdi. Bunu anlayabiliyordu. Bir an durdu ve boynundaki kaslarına baktı. “Kendini bana açtın.”

Jax ona bakmak için başını çevirdi. “Evet, gördüğün gibi çırlıçıplığım.”

İkisi de aşağı baktılar. Evet, çıplaktı. Öyle mükemmel görünüyordu ki. “Ben vücudundan fazlasını kastetmiştim,” diye fısıldadı. “Kendini bana açtın ve...benim bunu fark etmem sandığımdan daha fazla vaktimi aldı.”

Tanrım, Jax mükemmeldi. Sert vücudu insanın kalbini durduracak kadar mükemmeldi. Maddie parmağını onun kaslarının üzerindeki su damlalarının arasında gezdirirken göğüs ucunun üzerinden de geçti.

“Maddie?”

“Evet?”

“Bana bak.”

Maddie bakışlarını onun vücudundan çekti ve gözlerine baktı. Daha sıcak görünüyorlardı ve fazlasıyla eğlendiği de belliydi. Bu rahatlama onu öyle sert çarpmıştı ki neredeyse yere yapışacaktı. “Ah, Jax. Bütün bunları kabullenmem bu kadar vakit aldığı için üzgünüm. Senden şüphe ettiğim, seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Ben böyle bir şey aramıyordum. Ve senin de aramadığını biliyorum, hem de benden de az...ama sen, bunu benden daha iyi başardın.”

Jax’ın eli onun göbeğinin üzerinden geçip kalçasına doğru kaydı, bu da Maddie’nin düşünmesine engel oluyordu ama yine de denemek için mücadele veriyordu. “Biliyorum aramızda olanlarla ilgili bir şeyler söyledim...”

“Aslında ne olmadığımızı söylediğin zaman oldukça açıktın.” Jax sabuna uzandı ve arkasını dönüp kendini sabunlanmaya başladı.

“O konuda yanılmışım.” Jax’ın ellerinin kendi vücudunda hareket edişini izlerken neredeyse nefessiz kalmış, zihninden geçen düşünceleri unutmuştu Maddie.

Jax hiçbir şey söylemeden yapmakta olduğu şeyi bitirdi. En sonunda sabunu yerine koydu ve genç kadının hiç beklemediği bir anda dönerek onu kendine doğru çekti. Kollarıyla onu sıkıca sarmış, öylece duruyordu. Maddie’nin umurunda bile değildi. Ömür boyu bu halde durabilirdi. Kendini öylesine güvende ve mutlu hissediyordu ki. Ama söylecekleri henüz bitmemişti. “Jax, ben-”

“Ne istersen iste,” dedi kısık bir sesle. “Ama gitmene izin vermemi bekleme. Gitmene izin vermeyeceğim.”

“Umarım bu sözlerinde ciddisindir. Çünkü başka bir konuda daha haklıydın. Korkuyordum, hem de çok korkuyordum.” Gülümsemeye çalıştı. “Hatta paniklemiş bile olabilirim.”

“Çok fazla örgü ördün,” dedi ciddi bir sesle ve dudaklarını onun boynuna götürdü.

Islak tenine dokunan dudaklarının verdiği his titremesine sebep olmuştu. Başını kaldırdığında Jax’ın gülümsediğini gördü. Bu görüntü aklını kaybetmesine sebep olabilirdi. Belki de buna sebep olan şey dokunuşuydu. Bundan emin değildi, tek emin olduğu, güçlkle nefes alıyor olduğu ve her an bayılıp kollarının arasına düşebileceğiydi. “Bana istediklerim için savaşmamı söyledin. Ringe girmemi söyledin.” Aşağı baktı. “Hımm, konuyu değiştirmek için söylemiyorum ama beni istediğin çok belli.”

“Bunu saklamak çok zor.”

“Seni geri istiyorum,” diye fısıldadı aslında demek istediği bu değildi. Yani tam olarak değildi.

“Ne kadarlığına?”

“Senin beni istediğin kadar.”

Jax titrek bir nefes verdi. “Yani bu, istekleri için savaşan sen misin?”

“Evet.” Gerçi yoğunlaşması çok zor olmuştu. Adamın eli kalçasındaydı ve göğsünü avuçlamak üzere yavaşça kuzeye doğru ilerliyordu. Başparmağı çoktan sertleşmiş göğüs ucunun etrafında geziniyordu. Yüzünde sıcaklık, ilgi, ihtiyaç karışımı bir ifade vardı ve bu da Maddie’nin nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. “Şanslı Liman’a zorunluluktan geldim ama aslında bir şey arıyordum.”

“Buldun mu peki?”

Onun sesinin böylesine derinden gelmesi hoşuna gidiyordu. “Evet, buldum. Şanslı Liman’da kalıyorum Jax. Otelı yeniden inşa edeceğiz. Hayatımda ilk kez bir yere uyum sağladığımı hissediyorum. Kız kardeşlerim var, bana ait bir yerim var –şey gerçi sadece üçte biri benim ve sana geri ödememiz gereken tonlarca parayı da unutmamak lazım– ama anlıyorsun beni, değil mi?”

Jax’in dudağı seğirdi.

“Ve!” Derin bir nefes almıştı çünkü bu büyük haberdı. “Birisini sevmek için kendime izin verdim ve karşılığında da sevildim.”

Jax bir anda donup kalmıştı, gözleri iki karanlık kuyu gibi görünüyordu. Parmakları onun omurgasından saçlarına doğru ilerliyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Bundan şüphe etmiş olması bir an için de olsa kalbini kırmıştı. “Seni seviyorum, Jax ve sen de beni seviyorsun.”

“Seviyorum,” dedi Jax. Bu sıcak duygu seli sesini kalınlaştırmıştı. Maddie’nin de bütün endişeleri uçup gitmişti. Jax dudaklarını genç kadının boynunda atan nabzının üzerine bastırdı. Başını kaldırıp gözlerine baktığında, Jax’in gözleri vahşice parlıyordu. “Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.”

Maddie ona bakarken gözlerinin içinde adeta geleceğini gördü ve kalbindeki bütün eski gözyaşlarının kendi kendilerini iyileştirdiklerini hissetti. “Sana uyum sağlıyorum,” diye fısıldadı ona doğru yaklaşırken. “Seninle uyumluyum.”

Jax başını salladı ve kollarıyla onu sıkıca sardı. “Hem de mükemmel bir şekilde.”

SON

Maddie’nin Sevgili Atkısı

Malzemeler:

Bir yumak süper kabarık yün, en az yüz metre

1 çift 13 numara şiş (düz)

1 çift G (4 mm) tığ

Tarif:

1. 15 ilmik atın (ya da atkayı yirmi santimetre genişliğinde yapacak kadar ilmik atın.)

2. Her sırayı örün – buna dizbağı ilmiği deniyor – atkınız 1.5 metre uzunluğunda olana kadar. (Eğer daha yününlüz varsa ve erkek arkadaşınız uzun boyluysa, atkayı biraz daha uzun yapabilirsiniz.)

3. Birleştirin.

4. En üstteki ve alttaki kısmı kıvrırmak için tığınızı kullanın. Ne kadar da kolay, değil mi?

Hediyenizi kişiselleştirin:

1. İstedığınız herhangi başka bir ağırlıkta bir yün kullanabilirsiniz ama bu yün için ne tür şiş kullanmanız gerektiğine dikkat edin.

2. İki farklı yünle örün ve en sonunda ikisini birleştirin. Böylece sevgiliniz sadece ona özel olan bir atkıya sahip olacaktır.

3. Püskül ekleyin: Yününlüzden 64 adet yaklaşık on santimetrelik parçalar kesin. Sonra bu yünleri alın ve ikiye katlayın. Tığ atkının bir köşesinden geçirin, ve kestiğiniz yünleri tığ yardımıyla tek tek geçirmeye devam edin. Sonra yününlüzün uçlarını bir araya getirin ve iyice gerin. Atkının dar kenarlarında eşit şekilde ayrılmış sekiz püskül olmasına dikkat edin.